ДЕВЕТ КОМЕНТАРА
ЗА КОМУНИСТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ

ciela

Съдържание

Коментар първи: Какво представлява комунистическата партия?

Въведение

I. Насилие и терор за завземане и поддържане на властта

II. Използване на лъжи с цел оправдаване на насилието

III. Постоянно променящи се принципи

IV. Как партийната природа заменя и елиминира човешката същност

V. Злият призрак се противопоставя на природата и човешката същност

VI. Някои черти на обладаване от зло

VII. Самоизследване и спасение от обсебването на ККП

Коментар втори: За началото на Китайската комунистическа партия

Въведение

I. ККП се разраства чрез постоянно натрупване на порочност

Първа унаследена характеристика: зло – прилагане на лошата форма на марксизма и ленинизма

Втора унаследена характеристика: измама – злото трябва да мами, за да се преструва на праведно

Трета унаследена характеристика: подстрекателство – майсторско насаждане на омраза и подбуждане на борба сред масите

Четвърта унаследена характеристика: отприщване на утайката на обществото – хулигани и обществена измет формират ККП

Пета унаследена характеристика: шпионаж – проник-

ни, посей раздор, унищожи и замести
Шеста унаследена характеристика: грабителство – обирите чрез хитрини или насилие се превръщат в „нов ред“
Седма унаследена характеристика: борба – унищожаване на националната система, традиционните класи и ред
Осма унаследена характеристика: елиминиране – създаване на цялостна идеология за геноцид
Девета унаследена характеристика: контрол – използването на партийната природа за контрол на цялата партия и по този начин на останалата част от обществото
II. Нечестивата същност на ККП
Основаването на ККП – отгледана от Съветския съюз
Първият съюз между ККП и КМТ – паразитът прониква до ядрото и саботира северната експедиция
Хунанското селско въстание – подстрекаване на изметта на обществото към бунт
Северната операция по време на Анти-японската война – полетът на победените
Инцидентът в Ши’ан – ККП успешно посява семената на раздора и го приписва на КМТ за втори път
Разчистване в Ян’ан – създаване на най-страховитите методи за преследване
Три години гражданска война – предателство на страната с цел вземане на властта
III. Демонстриране на пагубните отличителни черти
Партийната история е белязана от вечен страх
Неуморният стремеж към злото е „магическото оръжие“ на ККП
Комунистическата партия е обиграна професионална банда
Партията е най-покварена
Заключение

Коментар трети: Деспотизмът на Китайската комунистическа партия

Въведение
I. Поземлената реформа – елиминиране класата на земевладелците
II. Реформи в промишлеността и търговията – елиминиране на капиталистическата класа
III. Унищожаване на религиите и религиозните групи
IV. Антидясното движение – промиване на мозъци в национален мащаб
V. Великият скок напред – сътворяване на лъжи, за да се изпита предаността на хората
VI. Културната революция – светът е обърнат с главата надолу от обсебването на злото
VII. Реформата и развитието – насилието прогресира с времето
Законодателство
Медии
Образование
Политика
VIII. Промийте всички съзнания в страната и я превърнете в „мозъчен затвор“
Заключение

Коментар четвърти: Китайската комунистическа партия е сила, насочена срещу Вселената

Въведение
I. Борба с хората и изличаване на човешката природа
Объркани понятия за добро и зло и унищожаване на човечността
Злото, което се издига над Закона за взаимно пораждане и взаимно потискане
II. Борба със Земята в нарушение на природните за-

кони, причиняваща безкрайни бедствия
Класовата борба се разраства в природата
Разрушаването на природата заставя ККП да жъне това, което е посяла
III. Борба с Небето, потискане на религиите и отхвърляне на вярата в Бог
Как един ограничен живот може да разбере безграничното пространство-време?
ККП унищожава праведната вяра на човечеството
Заключение

Коментар пети: Тайното споразумение на Дзян Дзъмин с Китайската комунистическа партия за преследване на Фалун Гонг

Въведение
I. Сходни произход и история водят до еднакво чувство за криза
II. Дзян Дзъмин и ККП се страхуват еднакво от „Истинност, Доброта и Търпимост“
Фалун Гонг учи на „Истинност, Доброта и Търпимост“; Комунистическата партия бълва лъжовност, омраза и борба
Хората с праведни убеждения са безстрашни, докато ККП разчита на страха у хората, за да поддържа политическата си власт
Високите морални стандарти на Фалун Гонг смущават ККП
ККП изпада в извънредна завист поради начина на разпространение и осъществяване на Фалун Гонг
Комунистическата партия смята вярата във Фалун Гонг за заплаха към законността на комунистическия режим
III. Дзян Дзъмин и ККП се споразумяват тайно
IV. Как Дзян Дзъмин използва ККП, за да репресира Фалун Гонг

Експлоатиране на медиите за блокиране на потока от информация
Налагане на глоби и претърсване на домове без съответните правни процедури
Брутални изтезания и своеволни убийства
„Управление 610“ простира пипалата си извън рамките на закона
Използване на войската и националните ресурси на страната, за да се осъществи преследването
V. Дзян Дзъмин подкопава партията отвътре
Заключение

Коментар шести: Как Китайската комунистическа партия унищожи традиционната култура
Въведение
I. Защо ККП иска да саботира традиционната китайска култура?
Дългогодишната традиция на китайската култура – базирана на вяра и почистане на добродетелта
Злата комунистическа теория се противопоставя на традиционната култура
Традиционната китайска култура е пречка за диктатурата на ККП
Традиционната култура отправя предизвикателство към законността на управлението на ККП
II. Как комунистическата партия саботира традиционната култура
Едновременно потушаване на трите религии
Специален начин за унищожаване на религията
Унищожение на културните реликви
Унищожение на духовните вярвания
Безкрайно унищожение
Реформиране на интелектуалците
Създаване на подобие на култура чрез запазване на външния облик на традицията и заместване на

съдържанието ѝ
III. Партийната култура
Доминиране и контрол
Аспекти на пропаганда
Аспектът на междуличностните отношения
Недоловимо влияние върху вътрешната душевност и външното поведение на хората
Заключение

Коментар седми: История на убийствата на Китайската комунистическа партия

Въведение
I. Ужасяващо кръвопролитие
Потъпкването на контрареволюционерите и поземлената реформа
Кампаниите „Трите анти“ и „Петте анти“
Великият глад
От Културната революция и масовото избиване на площад „Тянанмън“ до Фалун Гонг
II. Извънредно жестоки начини на убиване
Масово избиване в Северен Китай по време на Китайско-японската война
Червеният терор по време на „Червения август“ и канибализмът в Гуансъ
Преследването на Фалун Гонг
III. Жестока борба вътре в самата партия
IV. Изнасяне на революцията извън Китай, избиване на хора в чужбина
V. Разрушаване на семейството
VI. Модели за убиване и последствия от убийствата
Идеологията на ККП за убиване
Различни методи на убиване според различни обстоятелства
Заключение

Коментар осми: Китайската комунистическа партия е зъл култ

Въведение
I. Типичните за един култ черти на ККП
II. Вредата, нанесена от култа на ККП
Злият култ е превърнат в държавна религия
Средствата за управление на обществото – доведени до крайност
Проповядване на насилие и презрение към живота
III. Културната природа на комунистическата партия
IV. Теорията на комунистическата партия за деня на Страшния съд – страх от края на партията
V. Ценното средство за оцеляване на комунистическия култ – жестоката борба
VI. Упадъкът на злия култ на ККП
VII. Някои размисли за пагубното управление на ККП
Какво представлява комунистическата партия?
Защо хората не осъзнават?
Какъв е изходът?
Заключение

Коментар девети: Безскрупулната природа на Китайската комунистическа партия

Въведение
I. Безскрупулната природа на Китайската комунистическа партия никога не се е променяла
За кого е реформата на ККП?
Какво би станало с Китай без ККП?
Кой е истинският източник на размириците?
II. ККП жертва икономическото развитие
Обиране на лаврите за постиженията от тежкия труд на народа
Икономическа загуба, причинена от недалновидно поведение

Солената цена на икономическото развитие на ККП
ККП мами селяните отново и отново
Използване на икономически интереси за упражняване на натиск върху западните страни
III. Техниките на ККП за промиване на съзнания се променят от неприкрити в „изтънчени“
IV. Двуличието на ККП по отношение на човешките права
От узурпиране на демокрацията за завземане на властта до симулиране на демокрация за поддържане на деспотично управление
Подобряване на имиджа с цел извършване на злодеяния и укриване зад „Закона“
ККП държи над един милиард заложници в плен на изкривената си логика
Морковът и пръчката – от връчване на „свободата“ до ескалация на репресиите
V. Аспекти от безскрупулната природа на ККП
Разпродаване на китайската земя от славолюбие и измяна на държавата под маската на „национално единство“
Политически негодници без никакви морални задръжки
Разиграване на трикове – от фалшивата съпротива срещу японската инвазия до измамния контратероризъм
Скрито противопоставяне под маската на преторена искреност и публично съгласие
Изоставяне на съвестта и жертване на справедливостта заради партийните интереси
Манипулиране на патриотичните чувства с цел подстрекаване на масите
Безсрамност – поставяне на партията преди държавата и насилване на хората да приемат врага за свой баща
Игра на „преразглеждане“ и определяне на криминални действия като „велики постижения“

VI. ККП проявява низката си природа при използването на държавен тероризъм за елиминирането на „Истинност, Доброта и Търпимост“
VII. Порочният социализъм с „китайски характерни черти“
Своеволни и измамни средства
Безскрупулна партия с „китайски характерни черти“
Китайската нация е изправена пред безпрецедентна нравствена криза
Заключение
Бележки
Коментар първи
Коментар втори
Коментар трети
Коментар четвърти
Коментар пети
Коментар шести
Коментар седми
Коментар осми
Коментар девети

Коментар първи: Какво представлява комунистическата партия?

Въведение

В продължение на над пет хиляди години китайците създават великолепна цивилизация на земя, подхранвана от Жълтата река и река Яндзъ. През този дълъг период от време династиите са идвали и отминавали и китайската култура се е издигала и западала. На историческата сцена на Китай са се разигравали величествени и трогателни истории.

Годината, смятана от историците за началото на китайската съвременна епоха – 1894 г., отбелязва началото на прехода на Китай от традиция към модернизация. Китайската цивилизация претърпява четири основни етапа на предизвикателства и отговори на предизвикателствата. Първите три включват нашествието на английско-френските съюзнически войски в Пекин в началото на 60-те години на XIX век, Китайско-японската война през 1894 г. (наричана още „Войната Джиауу“) и Руско-японската война в Североизточен Китай през 1906 г. На тези три предизвикателства Китай отговаря с движението на „озападняване“ (белязано с внасянето на модерни стоки и оръжия), институционални реформи (посредством Реформата на стоте дни от 1898 г.[1]) и опита – в края на късната династия Чин (1644–1911 г.) – за установяване конституционна власт, а по-късно и революцията Синхай[2] от 1911 г.

Макар Китай да излиза победоносно от Първата световна война, той не се нарежда сред Великите сили по това време. Тогава много китайци вярват, че първите три етапа в отговор на предизвикателствата са се провалили. Движението „4-ти май“[3] довежда до четвърти опит за отговор и достига своята кулминация в пълното озападняване на китайската култура посредством комунистическото движение и екстремната му революция.

Тази статия засяга резултата от последния етап, а именно – комунистическото движение и комунистическата партия (КП). Ако разгледаме по-отблизо резултата от това, което китайският

народ е избрал или му е било наложено, ще открием, че след повече от 160 години близо 100 милиона души са загинали от неестествена смърт и е унищожена почти цялата китайска традиционна култура и цивилизация.

I. Насилие и терор за завземане и поддържане на властта

„Комунистите презират да крият възгледите и стремежите си. Те открито заявяват, че целите им могат да бъдат постигнати единствено с насилствено отхвърляне на всички съществуващи социални условия“[4]. Този цитат е взет от заключителния параграф на „Комунистически манифест“ – основен документ, прокламиращ официалната идеология на КП. Насилието е единственото и главно средство, посредством което КП е спечелила властта. Тази характерна черта доминира при всички следващи форми на КП.

Всъщност първата в света комунистическа партия е създадена много години след смъртта на Карл Маркс. В годината след Октомврийската революция от 1917 г. се ражда „Всерусийската комунистическа партия (Болшевики)“ (по-късно известна като „Комунистическа партия на Съветския съюз – КПСС). Партията се разраства чрез упражняване на насилие срещу „класовите врагове“ и се поддържа отново чрез насилие спрямо партийни членове и обикновени хора. По времето на сталинските чистки през 30-те години на XX век съветската комунистическа партия избива над 20 милиона от т. нар. шпиони и предатели и онези, смятани за „инакомислещи“.

Първоначално Китайската комунистическа партия (ККП) се заражда като филиал на съветската комунистическа партия в Третия комунистически интернационал. Затова тя логично унаследява готовността да убива. По време на първата Комунистическо-куоминтангска гражданска война в Китай между 1927 и 1936 г. броят на населението на провинцията Дзянсъ спада от 20 милиона до около 10 милиона. Щетите, нанесени от терора на ККП, могат да се видят само от тези цифри.

Използването на насилие може да е неизбежно, когато се прави опит за завземане на политическа власт, но никога не е съществувал режим, толкова жаден да убива както ККП, особено по време на мир. От 1949 г. насам броят на жертвите от насилието на ККП надвишава цялостния брой на жертвите от войните, водени между 1921 и 1949 г.

Показателен пример за използването на насилие от КП е подкрепата, която оказва на камбоджанските Червени кхмери (Кхмер Руж). По времето на Червените кхмери една четвърт от населението на Камбоджа (голяма част от което е от китайски произход) е убито. Китай все още не позволява международната общност да изправи Червените кхмери на съд, за да може да прикрие ролята на ККП в геноцида.

ККП поддържа тесни връзки с някои от най-бруталните революционно настроени въоръжени сили и тиранични режими. Освен Кхмер Руж, това са и комунистическите партии в Индонезия, Филипините, Малайзия, Виетнам, Бирма, Лаос и Непал – всички, основани с подкрепата на ККП. Много от лидерите на тези комунистически партии са китайци; някои от тях и до денднешен все още се укриват в Китай.

Други комунистически партии, базиращи се на идеологията на Мао, включват южноамериканската „Светъл път“ и японската „Червена армия“, чиито зверства са осъдени от световната общественост.

Една от теориите, използвана от комунистите, е социалният дарвинизъм. КП прилага Дарвиновата теория за междувидова борба в човешките взаимоотношения и човешката история, отстоявайки твърдението, че класовата борба е единствената движеща сила за социално развитие. Така борбата става основна „вяра“ на КП, инструмент за завладяване и поддържане на политически контрол. Известните думи на Мао ясно издават логиката за оцеляване на най-силните: „С 800 милиона души, как ще се работи без борба?“

Друго маоистко твърдение е не по-малко известно: Културната революция трябва да се провежда „всеки седем или осем

години“[5]. ККП е използвала многократно сила като важно средство за поддържане на управлението в Китай. Целта на този метод е да се наложи терор. Всяка борба и движение целят упражняване на терор, така че в сърцата си китайците треперят; постепенно те са поробени и поставени под контрола на ККП.

Днес тероризмът се е превърнал в главен враг на цивилизования и свободен свят. Благодарение на държавния апарат, упражняването на насилствен терор от ККП е по-широкомащабно, много по-продължително и последствията му са по-опустошителни. Днес, в XXI век, ние не трябва да забравяме тази наследствена черта на КП, тъй като тя определено ще изиграе решаваща роля за съдбата ѝ в бъдеще.

II. Използване на лъжи с цел оправдаване на насилието

Показател за нивото на развитието на дадена цивилизация е степента, в която даден обществено-политически режим упражнява насилие. Прибягвайки до употребата на насилие, комунистическите режими демонстративно налагат огромна стъпка назад в хода на човешката цивилизация. За нещастие, комунистическата партия се възприема като прогресивна сила от тези, които вярват, че насилието е необходимо средство за социален напредък.

Това приемане на насилието трябва да се разглежда през призмата на втората наследствена черта на КП: употребата на измама и лъжи.

„От ранна възраст сме смятали САЩ за привлекателна страна. Вярваме, че това отчасти се дължи на факта, че САЩ никога не са окупирали Китай, нито пък са насочвали някаква атака срещу Китай. Поначало китайците имат добро впечатление за САЩ, базирано на демократичния и либералния характер на неговия народ“.

Тази извадка е от уводна статия, публикувана на 4 юли 1947 г. в официалния всекидневник на ККП „Синхуа“. Само три го-

дини по-късно ККП изпраща войници да се бият срещу американските войски в Северна Корея, обрисувайки американците като най-злите империалисти в света. Всеки китаец, живеещ в Китай, би се изненадал да прочете тази уводна статия, писана преди повече от 50 години. ККП е забранила всички публикации, цитиращи подобни пасажи и е публикувала пренаписани версии.

От идването си на власт ККП си служи с подобни лъжи във всяко свое движение, включително в елиминирането на контрареволюционерите (1950–1953 г.), „сътрудничеството“ на обществените и частните предприятия (1954–1957 г.), антидясното движение (1957 г.), Културната революция (1966–1976 г.), масовото клане на площад „Тянанмън“ (1989 г.) и напоследък – репресиите срещу Фалун Гонг от 1999 г. насам. Най-позорният случай е преследването на интелектуалците през 1957 г. ККП призовава интелектуалците да споделят открито своето мнение за КП, а след това започва да ги преследва като „реакционери“, използвайки техните собствени речи като доказателства за „престъпленията им“. Когато преследването бива критикувано като конспирация или „задкулисен заговор“, Мао публично заявява: „Това не е задкулисен заговор, а военна хитрост“.

Измамата и лъжите са играли много важна роля в завладяването и поддържането на контрола от ККП. Китай се радва на най-дългата и най-пълната история в света, а китайските интелектуалци притежават най-непоклатима вяра в историята от древни времена. Китайският народ използва историята за оценка на текущата реалност и дори за постигането на лично духовно усъвършенстване. За да направи така, че историята да е в услуга на настоящия режим, ККП е свикнала да променя и крие историческите истини. В своите публикации пропагандната машина на ККП е пренаписала историята за големи периоди от време още от периода Пролет-Есен (770–476 г. пр.н.е.) и Воюващите Царства (475–221 г. пр.н.е.), чак до Културната революция. Такива исторически поправки са правени в продължение на повече от 50 г. след 1949 г. и всички усилия за обективна възстанов-

ка на историята са били грубо възпрепятствани и елиминирани от ККП.

Когато насилието е недостатъчно, за да се упражнява контрол, ККП прибягва до измама и лъжи, за да оправдае и маскира господството, поддържано чрез насилие.

Трябва да признаем, че измамата и лъжите не са изобретение на комунистическата партия, а древно мошеничество, с което партията си служи безсрамно. ККП е обещала земя на селяните, фабрики на работниците, свобода и демокрация на интелектуалците и мир за всички. Нито едно от тези обещания не е осъществено. Едно поколение от китайци умря излъгано, а друго продължава да бъде мамено. Това е най-голямата скръб на китайците и най-злочестият аспект за китайската нация.

III. Постоянно променящи се принципи

През 2004 г., по време на телевизионно предаване за кандидат-президентските дебати в САЩ, един от кандидатите заявява, че човек променя тактиката си, когато е необходимо, но човек никога не бива да променя своите „убеждения“ или „основни ценности“, иначе „няма да е надежден“[6]. Това изявление наистина изяснява един основен принцип.

Комунистическата партия е чудесна илюстрация на горния коментар. Например от създаването си преди 80 години ККП е провела 16 заседания на националните представители и 16 пъти е модифицирала партийния устав. За над пет десетилетия на контрол ККП е направила пет главни модификации на конституцията на страната.

Идеалът на комунистическата партия е социално равенство, водещо до комунистическо общество. Днес обаче контролираният от комунизма Китай се е превърнал в нацията с най-сериозното икономическо неравенство в света. Много членове на ККП са натрупали несметни богатства, докато в страната 800 милиона китайци живеят, потънали в бедност.

Водещите теории на ККП са се развили от марксизъм и ленинизъм до маоизъм и сега включват мислите на Дън и мислите на Дзян за „Трите представи“. Марксизмът и ленинизмът, както и маоизмът са изцяло несъвместими с идеологиите на Дън и Дзян – те са противоположни. Смесицата от комунистически теории, използвани от ККП, е действително рядкост в човешката история.

Принципите за развитие на комунистическата партия до голяма степен си противоречат един на друг. От идеята за глобална интеграция, надхвърляща националната държава, до днешния краен национализъм; от елиминиране на всякаква частна собственост и всички експлоатиращи класи до днешната идея за насърчаване на капиталистите към партийна принадлежност; вчерашните принципи са обърнати наопаки в днешната политика, а утре се очакват и още промени. Независимо колко често ККП променя принципите си, целта остава ясна: печелене и поддържане на властта, както и на абсолютен контрол над обществото.

В историята на ККП е имало повече от десет движения, които са били борба „на живот и смърт“. На практика всички тези борби са съвпадали със смяната на властта, произтичаща от промени на основните партийни принципи.

Всяка промяна в принципите е идвала от неизбежната криза, пред която ККП се е изправяла, криза, заплашваща законността и оцеляването ѝ. Било то сътрудничество с партията Куоминтанг, проамериканска външна политика, икономически реформи и пазарно разрастване или насърчаване на национализма – всяко от тези решения е взимано в момент на криза и е имало за цел единствено печелене или укрепване на властта. Всеки цикъл на преследване на някаква социална група, следвано от отмяна на това преследване, е бил свързан с промени в основните принципи на ККП.

Западна поговорка гласи, че истините са постоянни, лъжите променливи. В тази поговорка има мъдрост.

IV. Как партийната природа заменя и елиминира човешката същност

ККП е ленинистки авторитарен режим. От зараждането на партията се установяват три основни линии – политическа, интелектуална и организационна. Интелектуалната линия се отнася до философските основи на комунистическата партия. Политическата се отнася до поставяне на цели. Организационната линия указва как да се постигнат целите в рамките на стриктна организация.

Първото и най-важно изискване към всички членове и управлявани от ККП е да се подчиняват на заповедите безусловно. Това е съдържанието на организационната линия.

В Китай повечето хора знаят за двойствената личност на членовете на ККП. В интимна обстановка членовете на ККП са обикновени човешки същества, които изпитват чувства на щастие, яд, тъга и радост. Те притежават обикновените за хората достойнства и недостатъци. Те са родители, съпрузи или приятели. Но над човешката природа и чувствата е партийната природа, която според изискванията на комунистическата партия се извисява над човечеството. Така човечността става относителна и променлива, докато партийната природа е абсолютна, отвъд всякакво съмнение или предизвикателство.

По време на Културната революция е било често явление бащи и синове да се изтезават един друг, съпрузи и съпруги да се борят един срещу друг, майки и дъщери да правят доноси едни за други, а учители и ученици да се третират като врагове. Партийната природа е мотивирала конфликтите и омразата в тези случаи. В ранните периоди на управление на ККП много високопоставени лица от партията са се оказвали безпомощни, когато членове от семействата им са били заклеймявани като класови врагове. Всичко това отново е било предизвикано от партийната природа.

Силата на партийната природа над човека е резултат от продължителното системно обучение на ККП. Това обучение започ-

ва от детската градина и от предучилищна възраст. Там биват награждавани отговори, които не са свързани с елементарната логика или с човешката страна на детето, но са одобрени от партията. От началното училище до колежа учениците получават политическо обучение – учат се да следват одобрените от партията стандартни отговори – в противен случай не им се разрешава да преминат в по-горен курс или да завършат.

Един член на партията трябва да остане верен на партийната линия, когато се изказва публично, независимо от неговото лично мнение. Организационната структура на ККП е гигантска пирамида, на чийто връх е централната власт, контролираща цялата йерархия. Тази уникална структура е една от най-важните черти на режима на ККП, черта, която спомага за постигането на абсолютно подчинение.

Днес ККП е напълно дегенерирала в политическа единица, бореща се за личните си интереси. Тя вече не гони никоя от възвишените цели на комунизма. Организационната структура на партията обаче остава и изискването за безпрекословно подчинение не се е променило. Тази партия, поставяща себе си над човечеството и човешката природа, отстранява всяка организация или индивид, които смята за опасни или потенциално опасни за собствената ѝ власт, независимо дали са обикновени граждани или високопоставени нейни служители.

V. Злият призрак се противопоставя на природата и човешката същност

Всичко под Небето преминава през цикъла на живота: раждане, зрялост, упадък и смърт.

За разлика от комунистическия режим обществата, в които няма комунизъм (дори тези, които страдат под сурово тоталитарно управление и диктатура), често позволяват някаква степен на себеорганизация и самоопределение. Древното китайско общество всъщност се е управлявало според двоична структура. В провинциалните райони клановете са били център на не-

зависима социална организация, докато градските райони са били организирани около гилдия. Върховното правителство не се е простирало на нива, по-ниски от районните.

Нацисткият режим, чиято жестокост се равнява на тази на комунистическата партия, все пак е позволявал правото на частна собственост. Комунистическият режим изкоренява всяка форма на социална организация или независими от партията елементи, като тотално ги заменя със силно централизирани силови структури отгоре надолу по пирамидата.

Ако социалните структури, изграждани отдолу нагоре, позволяващи самоопределение на индивида или групата, се зародят естествено, тогава комунистическият режим е по същество против естественото.

Комунистическата пария не поддържа универсални стандарти за човешката природа. Понятията за добро и зло, също както и всички закони и правила, са манипулирани произволно. Комунистите не позволяват убийство, освен на тези, които са категоризирани като врагове на партията. Синовното уважение е радушно посрещано, освен към тези родители, които са смятани за класови врагове. Доброта, праведност, приличие, мъдрост и вярност са все добри качества, но не са приложими, когато партията не желае или не иска да зачете тези традиционни ценности. Комунистическата партия напълно отхвърля универсалните стандарти за човешка природа и се самоизгражда върху принципи, които ѝ се противопоставят.

Некомунистическите общества обикновено взимат под внимание човешката двойствена природа на добро и зло; те разчитат на утвърдени социални договори за поддържане на обществен баланс. В комунистическите общества обаче самото понятие за човешка природа е отречено и не са признати нито доброто, нито злото. Елиминирането на понятията за добро и зло според Маркс служи за цялостното отхвърляне на суперструктурата на старото общество.

Комунистическата партия не вярва в Господ, нито пък зачита физическата природа. „Сражавай се с Небето, сражавай се

със Земята, бори се срещу човешките същества – живот, изживян така, е изпълнен с радост“. Това бе мотото на ККП по времето на Културната революция. Огромно страдание бе причинено на китайския народ и земята му.

Китайците традиционно вярват в единството на Небето и човешките същества. Лао Дзъ е казал в „Дао Дъ Дзин“ („Тао Тъ Чин“): „Хората следват Земята, Земята следва Небето, Небето следва Дао и Дао следва това, което е естествено“[7]. Човешките същества и природата съществуват в хармонична връзка в неизмеримия Космос.

Комунистическата партия е вид живо същество. Въпреки това тя се противопоставя на природата, Небето, Земята и човечеството. Тя е зъл дух, който е срещу Вселената.

VI. Някои черти на обладаване от зло

Органите на комунистическата партия никога не участват в продуктивни или съзидателни дейности. Веднъж грабнали властта, те се прикрепват към хората, контролират ги и ги манипулират. От страх да не загубят контрол те разпростират властта си надолу, чак до най-елементарната единица на обществото. Те монополизират ресурсите за производство и извличат богатство от обществото.

В Китай ККП се простира навсякъде и контролира всичко, но никой не е виждал счетоводните книги на партията, а само счетоводни книги на държавата, местните власти и предприятията. От централното правителство до селските комитети в провинциалните райони общинските служители винаги са нареждани по-ниско от комунистическите кадри. Така че общинските управи са длъжни да следват инструкциите на комитетите на комунистическата партия на същото ниво. Разходите на партията са предоставяни от общинските единици и отчитани в общинските системи.

Организацията на ККП, подобно на гигантски зъл обсебващ дух, се прикрепва към всяка отделна единица и клетка на китай-

ското общество, както сянка следва предмет. Тя прониква дълбоко във всеки капиляр и клетка на обществото, изсмуквайки кръвта му и по този начин го контролира и манипулира.

Тази типична структура на обладаване от злото е съществувала в човешката история в миналото, но частично или временно. Тя никога не е била в действие толкова дълго и не е контролирала обществото толкова цялостно, както по време на управлението на комунистическата партия.

Поради тази причина китайските фермери живеят в нищета и робство. Те трябва да издържат общинските служители, както и многото комунистически кадри.

Ето защо китайските работници губят работата си масово. Всепроникващата, обладаваща ККП е извличала фондове от техните фабрики в продължение на много години.

Затова китайските интелектуалци смятат за толкова трудно получаването на интелектуална свобода. В допълнение на администраторите, навсякъде се мотаят сенки на ККП, които не правят нищо друго, освен да следят хората.

Обладаващият дух трябва да контролира абсолютно съзнанието на обсебения, за да изсмуква енергия за своето оцеляване.

Според модерната политическа наука властта идва от три главни източника: сила, богатство и знание. Комунистическата партия никога не се е колебала да използва монополен контрол и сила, за да ограбва собствеността на хората. По-важното е, че партията е лишила хората от техните изконни свободи: на словото и печата. Тя е унищожила човешкия дух и воля, за да поддържа абсолютен контрол на властта. От тази гледна точка злото обладаване на ККП контролира обществото толкова здраво, че трудно може да се сравни с който и да е друг режим в света.

VII. Самоизследване и спасение от обсебването на ККП

В първия програмен документ на комунистическата партия – „Комунистически манифест“, Маркс заявява през 1848 г., че „един призрак броди из Европа – призракът на комунизма“[8]. Повече от век по-късно комунизмът е много повече от бродещ призрак. Той е обсебил конкретно материално тяло. Той се разпространява по света като епидемия, убил е десетки милиони и е отнел собствеността, свободното съзнание и духа на стотици милиони души.

Основната догма на комунистическата партия е да отнеме цялата частна собственост, така че да елиминира „експлоатиращата класа“. Частната собственост е основата на всички социални права и често носи национална култура. Хората, чиято частна собственост е ограбена, губят също така и свободата на разума и духа си. По-нататък те могат да загубят и свободата да придобиват социални и политически права.

Изправена пред криза за оцеляване, ККП е принудена да реформира китайската икономика през 80-те години на XX век. Някои от правата за частната собственост са впоследствие възстановени на хората. Това е създало празнина в масивната машина за прецизен контрол на ККП. Тази празнина нараства с борбата на членовете на ККП да натрупат свои лични богатства.

ККП – зъл обсебващ дух, поддържан от сила, измама и честа смяна на външен облик – сега показва признаци на упадък и се изнервя при всяко малко вълнение. Той се опитва да оцелее чрез натрупване на повече богатство и засилване на контрола, но тези действия само разрастват кризата.

Днес Китай изглежда процъфтяващ, но социалните конфликти са стигнали до ниво, което досега не е било наблюдавано. Използвайки политически интриги от миналото, ККП може да опита някакъв вид отстъпление, отменяйки преследването на демократичното движение „Площад „Тянанмън“ или на Фалун Гонг и избирайки друг враг, като по този начин да продължи да упражнява терор.

Изправена пред предизвикателства през последните 100 години, китайската нация отговаря с внасяне на оръжия, реформиране на системата и екстремални, яростни революции. Неизброими животи са загубени, а почти цялата китайска традиционна култура е изоставена. Изглежда че отговорите на предизвикателствата са се провалили. ККП се възползва от случая, когато китайското съзнание е било подвластно на раздразнение и безпокойство и го окупира, появявайки се на сцената. Оттогава насам тя контролира тази последна оцеляла древна цивилизация в света.

В бъдещите предизвикателства китайците отново ще трябва да избират. Независимо как е направен изборът, всеки китайски поданик трябва да разбере, че храненето на каквато и да е надежда за ККП само ще влоши вредата, нанесена на китайската нация, и ще влее нова енергия в тази зла, обсебваща ККП.

Ние трябва да изоставим всички илюзии, цялостно да изследваме себе си, без да се повлияваме от омраза, алчност или желание. Само тогава ще можем да се избавим от кошмарния контрол на обсебващия дух на ККП през последните 50 години. В името на една свободна нация ние можем да възстановим китайската цивилизация на основата на зачитане на човешката природа и състрадание към всички.

Коментар втори: За началото на Китайската комунистическа партия

Въведение

Според книгата „Просто обяснение и анализ на сложните йероглифи“ (Shuowen Jiezi), написана от Шу Шън (147 г. от новата ера в Източната династия Хан), традиционният китайски йероглиф Dang, който значи „партия“ или „банда“, включва два корена, които съответно означават „поощрявам или подкрепям“ и „тъмен или черен“.

Събирането на двете части прави йероглиф, който означава „подкрепям тъмнината“. „Партия“ или „партиен член“ (което също може да се интерпретира като „банда“ или „член на банда“) носи пренебрежително значение. Конфуций е казал: „Благородникът е горд, но не агресивен; общителен, но не фанатичен“. Бележките под линия на „Аналекти“ (Lunyu) обясняват, че „хората, които си помагат едни на други за прикриване на лошите си дела, формират банда (партия)“. В китайската история политическите клики често се наричат Peng Dang (конспирация, клика). В традиционната китайска култура това е синоним на „банда разбойници“ и се свързва с формирането на шайка за егоистични цели.

Защо Китайската комунистическа партия (ККП) се появява, развива и на края взема властта в съвременен Китай? ККП неизменно внушава на китайския народ, че я е избрала историята, че хората са я избрали и че „без ККП нямаше да има нов Китай“.

Наистина ли китайският народ е избрал Китайската комунистическа партия? Или тя се е организирала и е принудила китайския народ да я приеме? Отговорите трябва да открием в историята.

От късния период на династията Чин (1644–1911 г.) до ранните години на републиканския период (1911–1949 г.) Китай преживява огромни външни сътресения и интензивни опити за вътрешни реформи. Китайското общество се намира в състоя-

ние на болезнен смут. Много интелектуалци и хора с възвишени идеали искат да спасят страната и народа, но в условията на национална криза и хаос тяхното недоволство нараства и довежда първо до разочарование, а после до пълно отчаяние. Подобно на хора, обръщащи се към лекар в случай на болест, те поглеждат извън Китай за решение на своите проблеми. Когато английският и френският модел се провалят, те превключват на руския метод. Не се колебаят да предпишат най-крайното лекарство за болестта, с надеждата Китай бързо да възвърне силата си.

Движението „4-ти май“ 1919 г. е пълно отражение на това отчаяние. Някои подкрепят анархизма, други предлагат отхвърляне доктрините на конфуцианството, трети – въвеждане на чужда култура. Всъщност те отхвърлят традиционната култура и се противопоставят на конфуцианските доктрини за „средния път“. Нетърпеливи да поемат по по-кратък път, те поощряват унищожаването на всичко традиционно. От една страна, за радикално настроените сред тях няма начин да служат на страната. От друга, те вярват твърдо в своите идеали и желания. Усещат, че светът е безнадежден, вярвайки, че само те са открили верния подход за бъдещото развитие на Китай. Те са жадни за революция и насилие.

Различните познания водят до различни теории, принципи и пътища сред различните групи. Докато накрая група хора се среща с представители на комунистическата партия в Съветския съюз. Идеята за „използване на революция с насилие за вземане на политическа власт“, почерпена от теорията на марксизма и ленинизма, е в унисон с недоволните им съзнания и приляга на желанието им да спасят страната и народа ѝ. Те незабавно сформират съюз, който представя комунизма, дотогава напълно чуждо понятие за Китай. Общо тринадесет представители участват в първия конгрес на ККП. По-късно някои от учредителите умират, други се оттеглят, а трети предават ККП или стават опортюнисти – работят за окупиращите японци, превръщайки се в предатели на Китай. Други напускат ККП и се присъединяват към Куоминтанг (КМТ) – националистическа партия. До

1949 г., когато ККП идва на власт в Китай, само Мао Дзедун (наричан също Мао Цзъ Тун) и Дон Биуу са единствените от първоначалните тринадесет членове на партията. Не е ясно дали основателите на ККП са съзнавали по това време, че „божеството“, което са внесли от Съветския съюз, е всъщност лош призрак и че лекарството, което са търсили за подсилване на нацията, всъщност е смъртоносна отрова.

След като побеждава в революцията, Всерусийската комунистическа партия (Болшевики, по-късно преименувана на Комунистическа партия на Съветския съюз) е обсебена от амбиции за Китай. През 1920 г. Съветският съюз създава Бюро за Далечния изток, клон на Третия комунистически интернационал, или Коминтерн. Той е отговорен за създаването на комунистическата партия в Китай и други държави. Директор на Бюрото е Сумилтски, а Григорий Войтински е заместник-директор. Двамата подготвят създаването на ККП заедно с Чън Душиао и други и през юни 1921 г. правят предложение пред Бюрото за далечния изток за създаването на китайски клон на Коминтерна, което показва, че ККП е техен клон. На 23 юли 1921 г., с помощта на Николски и Марин от Бюрото за Далечния изток, официално е основана ККП.

Комунистическото движение е представено в Китай като експеримент и ККП поставя себе си над всички, завладявайки всичко по пътя си и донасяйки безкрайна катастрофа за Китай.

I. ККП се разраства чрез постоянно натрупване на порочност

Не е лесна задача да представиш чужд и зъл призрак като комунистическата партия – напълно несъвместима с китайската традиция – в Китай, страна с 5000-годишна цивилизация. ККП измамва населението и патриотите интелектуалци, които желаят да служат на родината, с обещанието за „комунистическа утопия“. Тя изопачава теорията на комунизма, която е предварително изкривена от Ленин, за да осигури теоретична база за уни-

щожаването на всички традиционни ценности и принципи. Нещо повече, изопачената теория на ККП за комунизма е използвана, за да унищожи всичко, което се явява неудобно за управлението на ККП, и да елиминира всички социални класи и хора, които могат да се окажат заплаха за нейния контрол. ККП възприема унищожаването на вярванията и абсолютния атеизъм, характерни за индустриалната революция. ККП наследява комунистическото отричане на частната собственост и внася ленинската теория за революция чрез насилие. В същото време ККП наследява и укрепва най-лошите черти на китайската монархия.

Историята на ККП е процес на постепенно натрупване на порочност – местна и чуждестранна. ККП усъвършенства своите девет наследени характерни черти, придавайки им „китайски елементи“: зло, измама, подстрекателство, отприщване на утайката на обществото, шпионаж, грабителство, борба, унищожение и контрол. Отвръщайки на продължаващата криза, ККП консолидира и подсилва средствата и степента, до която се изявяват тези негативни характеристики.

Първа унаследена характеристика: зло – прилагане на лошата форма на марксизма и ленинизма

Марксизмът първоначално привлича китайските комунисти с декларацията за „използване на революция с насилие за унищожаване на стария държавен апарат и създаване на диктатура на пролетариата“. Именно това е коренът на злото в марксизма и ленинизма.

Марксисткият материализъм се основава на тесните икономически концепции за силите на производството, производствените отношения и принадената стойност. През ранните, слабо развити стадии на капитализма, Маркс прави късогледото предсказание, че капитализмът ще умре и пролетариатът ще победи, което се оказва невярно в историята и реалността. Марксистко-ленинската революция и диктатурата на пролетариата поощряват политика на силата и господство на пролетариата. „Ко-

мунистически манифест“ свързва историческата и философската база на комунистическата партия с класовите конфликти и борби. Пролетариатът се освобождава от традиционните морални и социални отношения в името на вземането на властта. При първоначалната им поява доктрините на комунизма се противопоставят на всичко традиционно.

Човешката природа противостои на насилието. Насилието прави хората груби и тиранични. Следователно през всички епохи и навсякъде човечеството отрича предпоставките на теорията за насилие на комунистическата партия; теория, която няма предшественик в нито една философия, модели на мислене или традиция. Комунистическата система на терор се стоварва на земята като че ли от нищото.

Злата идеология на ККП е построена върху предположението, че хората могат да победят природата и да преобразят света. Комунистическата партия привлича много хора с идеалите за „еманципиране на човечеството“ и „световно единство“. ККП успява да излъже много хора, особено загрижените за човешките условия и нетърпеливите да оставят следа в обществото. Тези хора забравят, че горе има рай. Вдъхновени от красивото, макар и погрешно понятие за „построяване рай на земята“, те презират традициите и започват да гледат отвисоко на живота на останалите, което принизява самите тях морално. Те правят всичко това с цел да служат достойно на ККП и за да натрупат чест.

Комунистическата партия представя фантазията за „комунистическия рай“ като истина и възбужда народния ентусиазъм за борба: „Бурята води до ново съзидание“, „Заражда се по-добър свят“[1]. Използвайки такава абсурдна идея, ККП прекъсва връзките между човечеството и Небето и прерязва живителната нишка, свързваща китайския народ с неговите предци и национални традиции. Чрез подтикване на хората да дадат живота си за комунизма, ККП подсилва способността си да нанася вреди.

Втора унаследена характеристика: измама – злото трябва да мами, за да се преструва на праведно

Злото трябва да лъже. За да се възползва от работническата класа, ККП я определя като „най-напредналата класа“, „себеотрицателната класа“, „водещата класа“ и „пионерите на пролетарската революция“. Когато комунистическата партия има нужда от селяните, тя обещава „земя за всички“. Мао надъхва селяните: „Без бедните селяни нямаше да има революция; да се отрече ролята им, означава да се отрече революцията“[2]. Когато комунистическата партия има нужда от помощта на капиталистическата класа, тя нарича представителите ѝ „спътници в революцията на пролетариата“ и обещава „демократично републиканство“. Когато комунистическата партия е почти унищожена от КМТ, тя апелира гръмко: „китайци не се борят срещу китайци“ и обещава да се подчини на ръководството на КМТ. Веднага след края на Антияпонската война (1937–1945 г.) ККП се обръща изцяло срещу КМТ и сваля правителството. По подобен начин ККП елиминира капиталистическата класа малко след като поема контрола върху Китай и накрая превръща селяните и работниците в истински безпаричен пролетариат.

Понятието за Обединен фронт (ОФ) е типичен пример за лъжите на ККП. За да спечели войната срещу КМТ, ККП се отдръпва от обичайната си тактика на избиване на всеки член на семейството на собствениците на земя и богатите селяни и приема „временна политика на уеднаквяване“ с класовите си врагове (като собствениците на земя и заможните селяни). На 20 юли 1947 г. Мао Дзедун обявява: „С изключение на няколко реакционни елемента, ние трябва да възприемем по-свободно отношение към класата на земевладелците... за да намалим вражеските елементи“. След като ККП взема властта обаче, земевладелците и селяните не избягват геноцида.

Казването на едно и правенето на друго е нормално за комунистическата партия. Когато ККП има нужда да използва демократичните партии, тя приканва всички партии „да се стремят към дългосрочно съвместно съществуване, да извършват съвме-

стен надзор, да бъдат честни едни с други и да споделят честта и позора“. Всеки, който изрази несъгласие или откаже да се придържа към партийните концепции, думи, дела или организация, е елиминиран. Маркс, Ленин и лидерите на ККП твърдят, че политическата власт на комунистическата партия не бива да се споделя с никой човек или група. От самото начало ясно се вижда, че комунизмът носи гена на диктаторството. ККП е деспотична и затворена. Тя никога не е съществувала заедно с други политически партии или групи в открити отношения, независимо дали се опитва да вземе властта, или след като поеме управлението. Дори по време на така наречения свободен период съжителството на ККП с други е най-проста хореографска постановка.

Историята ни подсказва никога да не вярваме на обещанията на ККП, нито да се доверяваме, че ще изпълни ангажиментите си. Да вярва човек в думите на комунистическата партия по какъвто и да е въпрос, може да му коства живота.

Трета унаследена характеристика: подстрекателство – майсторско насаждане на омраза и подбуждане на борба сред масите

Измамата служи за подбуждане на омраза. Борбата разчита на омразата. Когато омразата не съществува, тя може да бъде създадена.

Дълбоко вкоренената патриархална родова система в китайската провинция е основна бариера при установяването на политическата власт на комунистическата партия. Селското население първоначално е хармонично и връзката между земевладелците и наемателите на земя не е напълно конфронтирана. Земевладелците предлагат на селяните средства за живот и в отговор селяните подкрепят земевладелците. Тази донякъде взаимна зависимост бива изкривена от ККП в краен класов антагонизъм и класова експлоатация. Хармонията се замества от враждебност, омраза и борба. Разумното се превръща в ирационал-

но, редът – в хаос, а републиканските убеждения – в деспотизъм. Комунистическата партия поощрява лишаването от собственост, убийството за пари и избиването на земевладелци, заможни селяни и техните семейства и кланове. Много селяни не са съгласни да вземат чужда собственост. През нощта някои връщат на собствениците нещата, които са взели от тях през деня, но са критикувани от селските работни групи на ККП за това, че имат „ниско класово съзнание“.

За да насади класова омраза, ККП снижава китайския театър до пропаганден инструмент. В „Белокосото момиче“[3] – популярна история за класовото потискане – поначало се разказва за безсмъртна жена и няма нищо общо с класовите конфликти. С помощта на военните писатели обаче тя е преобразена в „модерна“ драма, опера и балет, използвани за подбуждане на класова омраза. Когато Япония напада Китай през Втората световна война, ККП не воюва с японските войски. Вместо това напада правителството на КМТ с обвинения, че КМТ е предал страната, без да се бие срещу Япония. Дори в най-критичния момент на национална катастрофа тя подстрекава народа да се противопостави на правителството на КМТ.

Подбуждането на масите към борби помежду им е класически трик на ККП. Партията създава формулата 95:5 за класова класификация: 95% от населението се разпределят на различни класи, които могат да бъдат спечелени, докато останалите 5% се класифицират като класови врагове. Хората в групата на 95% са в безопасност, докато с останалите 5% се провежда борба. От страх и за да се предпазят, хората се стремят да се включат в групата на 95%. Това довежда до много случаи, в които хората си вредят и се обиждат едни други. Чрез насаждането на омраза ККП усъвършенства уменията си в редица политически движения.

Четвърта унаследена характеристика: отприщване на утайката на обществото – хулигани и обществена измет формират ККП

Освобождаването на утайката на обществото води до зло, а злото трябва да използва утайката на обществото. Комунистическите революции често използват протестите на хулиганите и обществената измет. Парижката комуна всъщност включва убийства, палежи и насилие, извършени от утайката на обществото. Дори Маркс свежда поглед към „лумпен пролетариата“[4]. В „Комунистически манифест“ Маркс казва: „Опасната класа, изметта на обществото, тази пасивно гниеща маса, изхвърлена от най-ниските нива на старото общество, може да бъде повлечена от революция на пролетариата. Нейните условия на живот обаче в много по-голяма степен я подготвят за корумпиран инструмент на реакционна машинация“. От друга страна, Маркс и Енгелс смятат селяните за негодни да бъдат каквато и да е социална класа поради своята разединеност и неграмотност.

ККП доразвива тъмната страна на марксистката теория. Мао Дзедун казва: „Социалната утайка и хулиганите винаги са били презирани от обществото, но те всъщност са най-смелите, най-пълноценни и твърди в революцията в селските райони“. [2] Лумпен пролетариатът подсилва насилническата природа на ККП и дава основа за ранната политическа власт на комунистическата партия в селските райони. Думата „революция“ в буквален превод от китайски означава „отнемане на живот“, което звучи ужасяващо и застрашително за всички добри хора. Но партията успява да вдъхне на „революцията“ положително значение. Така в дебат относно понятието „лумпен пролетариат“ по време на Културната революция ККП усеща, че „лумпен“ не звучи добре, затова оставя само „пролетариат“.

Друг аспект от поведението на утайката на обществото е да играе ролята на разбойници. Когато ги критикуват за управление чрез диктатура, партийните служители разкриват склонността си към грубо отношение и безсрамно произнасят неща като: „Прав сте, точно това правим. Китайският опит, натрупан през

последните десетилетия, изисква упражняването на демократична диктатура. Наричаме я „народна демократична автокрация“.

Пета унаследена характеристика: шпионаж – проникни, посей раздор, унищожи и замести

Наред с измама, подстрекаване към насилие и използване изметта на обществото, в употреба влизат техниките на шпионажа и посяването на раздори. ККП притежава завидни умения в подривната дейност. Преди десетилетия тримата топ-агенти под прикритие на ККП – Циан Джуанфей, Ли Кънон и Ху Бейфън – на практика работят за Чън Гън, директор на Втори клон на шпионската секция на Централния комитет на ККП. Когато Циан Джуанфей работи като доверен секретар и подчинен на Шу Ендзън, директор на Службата за разследване на Централния комитет на КМТ, той изпраща тайна информация на Ли Кънон по вътрешната поща на организационния департамент на Централния комитет на КМТ. Информацията е за първи и втори стратегически план на КМТ, целящ да обгради войските на ККП в провинция Дзяншън. Кънон от своя страна я предава на Джоу Енлай (наричан също Чоу Енлай)[5]. През април 1930 г. специална организация за двойна агентура, финансирана от Централния клон за разузнаване на КМТ, е създадена в Североизточен Китай. На повърхността тя принадлежи към КМТ и се управлява от Циан Джуанфей, но задкулисно се контролира от ККП и се ръководи от Чън Гън.

Ли Кънон също се присъединява към генералния щаб на КМТ като дешифровчик. Ли е единственият, който декодира спешните съобщения във връзка с ареста и бунта на Гу Шунджан[6], директор на Бюрото за сигурност на ККП. Циан Джуанфей незабавно изпраща декодираните съобщения на Джоу Енлай и по този начин предпазва цял куп шпиони да бъдат хванати в капан.

Ян Денйин е прокомунистически специален представител на Централната служба за разследвания на КМТ със седалище в

Шанхай. ККП му нарежда да арестува и екзекутира онези партийни членове, смятани от партията за ненадеждни. За това, че обидил партиен кадър, висш офицер от провинция Хенан е вкаран за няколко години в затвора на КМТ от собствените си хора, които използвали връзки за целта. По време на Освободителната война[7] ККП успява да внедри таен агент, когото Чиан Кай-Шек (също наричан Дзян Цзиешъ)[8] запазва в строга тайна. Лиу Пей, генерал-лейтенант и заместник-министър на отбраната, отговаря за разпоредбите относно армията на КМТ. Лиу на практика е агент под прикритие на ККП. Преди армията на КМТ да е получила следващата си задача, информацията за планираното разгръщане вече е била достигнала Ян'ан, Генералния щаб на ККП. В съответствие с получените сведения комунистическата партия разработвала някакъв план за отбрана. Шио Шианхуи, секретар и доверен подчинен на Ху Зонан[9], разкрива на Джоу Енлай плана на Ху да нападне Ян'ан. И когато Ху Зонан и неговите сили стигат Ян'ан, там вече няма никой. Джоу Енлай веднъж заявява: „Председателят Мао е знаел военните заповеди, издадени от Чиан Кай-Шек, преди изобщо да са били стигнали до командира на армията на Чиан".

Шеста унаследена характеристика: грабителство – обирите чрез хитрини или насилие се превръщат в „нов ред"

Всичко, придобито от ККП, е чрез грабителство. Когато е сформирана Червената армия, за да се създаде управление чрез военна сила, тя се нуждае от пари, муниции, храна и облекло. ККП набира средства чрез притискане на местните деспоти и обиране на банки, държейки се точно като бандит. В мисия, водена от Ли Шианниан[10], един от висшите лидери на ККП, Червената армия отвлича най-богатите семейства в отделните райони на територията на западна провинция Хъбей. Отвличат не само един човек, а по един представител на всяко богато семейство в клана. Отвлечените са държани живи и са връщани на семействата им срещу подкуп под формата на дългосрочна парична помощ

за армията. Заложниците се връщат или когато Червената армия бъде удовлетворена, или когато семействата са напълно разорени. Някои от заложниците са изтезавани и тормозени толкова жестоко, че умират, преди да се върнат при семействата си.

Чрез „атакуване на местните деспоти и конфискуване на земите им“ ККП разширява кръга на хитрините и насилието, посредством които плячкосва, заместваики традицията с „нов ред“. Комунистическата партия е извършила всевъзможни злини без да е направила дори едно добро дело. В резултат на това състрадателността и добродетелта изчезват напълно и са заместени от съперничество и убийства. „Комунистическата утопия“ всъщност е евфемизъм на насилническо грабителство.

Седма унаследена характеристика: борба – унищожаване на националната система, традиционните класи и ред

Измама, подстрекателство, отприщване изметта на обществото и шпионаж – всичко това се прави с цел плячкосване и борба. Комунистическата философия поощрява борбата. Комунистическата революция не е просто неорганизиран побой, унищожаване и грабителство. Мао казва: „Главните цели на атаките на селяните са местните деспоти, злите дворяни, незаконните земевладелци, но между другото те нанасят удари и срещу всякакви патриархални идеи и институции, срещу корумпирани чиновници в градовете, срещу лошите практики и обичаи в селските райони“. [2] Мао ясно инструктира унищожаването на цялата традиционна система и обичаите в страната.

Комунистическата борба включва и въоръжени сили. „Революцията не е банкет или писане на съчинение, рисуване на картина или бродерия; тя не може да е така фина, нежна, умерена, мила, любезна, сдържана и възвишена. Революцията е въстание, акт на насилие, чрез което една класа сваля от власт друга“. [2] Борбата се използва от ККП, когато прави опити да завземе властта със сила. Няколко десетилетия по-късно ККП използва същата унаследена характеристика, за да се бори за „образова-

не“ на следващото поколение по време на Културната революция.

Осма унаследена характеристика: елиминиране – създаване на цялостна идеология за геноцид

Комунизмът е извършил много неща с абсолютна жестокост. ККП обещава на интелектуалците „рай на земята“. По-късно ги заклеймява като „дясно настроени“ и ги поставя в позорната девета категория[11] на преследвани хора наред със земевладелците и шпионите. Тя лишава земевладелците и капиталистите от собствеността им, избива земевладелците и богатите селяни, унищожава обичаите и порядките в селските райони, отнема властта от местните управници, отвлича и изнудва по-заможните хора, промива съзнанието на военните затворници, „реформира“ капиталистите и индустриалците, прониква в КМТ и я разрушава, отцепва се от Комунистическия Интернационал и го предава, очиства всички дисиденти чрез последователни политически движения след идването си на власт през 1949 г. и заплашва собствените си членове чрез оказване на натиск. Не позволява каквато и да е свобода на действие.

Гореизброените факти се базират на теорията за геноцид на ККП. Всяко политическо движение на партията в миналото е кампания на терор с намерение за геноцид. ККП започва да изгражда теоретична система на геноцид в ранните си етапи, съставена от теориите ѝ за класа, революция, борба, насилие, диктатура, движения и политически партии. Тя включва целия опит, използван и натрупан в различните случаи на геноцид.

Основният израз на геноцида при ККП е елиминирането на съзнанието и независимата мисъл. По този начин „управление с терор“ служи на фундаменталните интереси на ККП. Тя не те елиминира само ако си против нея; може да те унищожи дори и ако си с нея. Тя унищожава всеки, който реши. И така принуждава всеки да живее в сянката на терора и страха.

Девета унаследена характеристика: контрол – използването на партийната природа за контрол на цялата партия и по този начин на останалата част от обществото

Всички унаследени характеристики целят да постигнат само едно: да контролират населението чрез терор. Посредством нечестиви действия ККП се доказва като естествен враг на всички съществуващи социални сили. От своето начало ККП се бори с една или друга криза, най-критична от които е кризата на оцеляването. ККП съществува в състояние на постоянен страх за своето оцеляване. Единствената ѝ цел е да поддържа съществуването и властта си – най-висшата привилегия. За да подсили залязващата си власт, ККП прибягва редовно до още по-пагубни мерки. Интересът на партията не е интерес на всеки партиен член, нито е сбор от индивидуалните интереси на членовете. Това е интересът на партията, която като събирателно същество погазва всяка мисъл на индивида.

„Партийната природа“ е най-лошата характеристика на този лош призрак. Партийната природа затрупва човешката природа толкова цялостно, че китайският народ изгубва човещината си. Например Джоу Енлай и Сун Бинуен първоначално са другари. След като Сун Бинуен умира, Джоу Енлай осиновява дъщеря му Сун Уейшъ. По време на Културната революция Сун Уейшъ е порицана. По-късно умира в арест от дълги пирони, забити в главата ѝ. Заповедта за ареста ѝ е подписана от осиновителя ѝ Джоу Енлай.

Един от ранните лидери на ККП е Рен Бишъ, който отговаря за продажбите на опиум по време на Антияпонската война. Опиумът е символ на чуждата инвазия по това време, тъй като британците използват вноса на опиум в Китай, за да омаломощят китайската икономика и да накарат китайския народ да стане зависим от опиума. Въпреки силната национална неприязън към опиума, рискувайки всеобщо осъждане, но заради „чувство за партийна природа“, Рен си позволява да нареди засаждането на опиум на големи площи. Поради деликатното и нелегално естество на сделките с опиум ККП използва думата „сапун“

като кодово название. ККП използва приходите от незаконната търговия с наркотици за финансиране на собственото си съществуване. При честване на 100-годишнината от рождението на Рен, китайски ръководител от новото поколение изказва висока оценка за Рен и чувството му за партийната природа: „Рен притежава превъзходни качества и беше образцов член на партията. Той имаше непоклатима вяра в комунизма и безгранична лоялност към партийната кауза“.

Пример за добра пригодност към партията е Джан Сиде. Според партията той е убит при срутване на тухлена пещ, но други твърдят, че е загинал, докато е пекъл опиум. Тъй като бил тих човек, служел в Централното отделение за охрана и никога не молел за повишение; за него е казано, че „смъртта му е по-тежка от планината Тайшан“[12], което означава, че животът му е бил от голямо значение.

Друг образец за „партийна природа“, Лей Фън, е добре известен като „винтът, който никога не ръждясва и който функционира в революционната машина“. В продължение на дълъг период от време Лей и Джан учат китайския народ на лоялност към партията. Мао Дзедун казва: „Силата на примерите е безгранична“. Много партийни герои биват използвани, за да моделират „желязната воля и принципа на партийния дух“.

Когато печели властта, ККП повежда агресивна кампания за контролиране на съзнанието с цел отливане на много нови „инструменти“ и „винтове“ от по-младите поколения. Партията формира комплект от „правилни мисли“ и цяла гама от стереотипни поведения. Тези протоколи първоначално са използвани в партията, но бързо разширяват обсега си върху цялото общество. Облечени в името на народа, тези мисли и действия работят с цел манипулиране на съзнанието на хората, за да ги придържат към нечестивия механизъм на ККП.

II. Нечестивата същност на ККП

ККП твърди, че историята ѝ е блестяща и е белязана от поредица победи. Това е само опит да се разкраси и прослави имиджа ѝ в очите на обществеността. Всъщност ККП изобщо няма слава, която да прокламира. Единствено чрез използването на деветте унаследени характеристики тя успява да утвърди властта си.

Основаването на ККП – отгледана от Съветския съюз

„Първият залп на Октомврийската революция ни донесе марксизма и ленинизма“ – ето как се представя партията на народа. Но в своята първоначална форма партията е само азиатски клон на Съветския съюз. Още от началото тя е предателска партия.

През периода на основаването ѝ тя няма пари, няма идеология, нито опит. Няма основа, на която да се опре. ККП се присъединява към Коминтерна, за да свърже съдбата си със съществуващата революция на насилие. Тази революция на ККП произхожда от марксистката и ленинската революция. Коминтернът е глобалният генерален щаб за свалянето на политическите сили по света от власт, а ККП е просто източният клон на съветския комунизъм, прокарващ империализма на Червената армия. ККП споделя опита на комунистическата партия на Съветския съюз – опит на превземане на властта чрез политическо насилие и диктатура на пролетариата. Тя следва инструкциите на съветската партия в своята политическа, интелектуална и организационна линия. ККП копира тайните и подмолни средства, чрез които е оцеляла една външна незаконна организация, възприемайки извънредни мерки за наблюдение и контрол. Съветският съюз е гръбнакът и патронът на ККП.

Конституцията на ККП, приета на Първия конгрес на партията, е формулирана от Коминтерна. Тя се базира на марксизма и ленинизма, теориите за класовата борба, диктатурата на пролетариата и създаването на самата партия. Конституцията на

съветската партия осигурява нейната основа. Душата на ККП включва идеология, внесена от Съветския съюз. Чън Душиу, един от първите служители на ККП, има различни виждания от Марин, представителя на Коминтерна. Марин пише бележка на Чън, в която казва, че ако Чън е истински член на комунистическата партия, трябва да следва заповедите на Коминтерна. Въпреки че Чън Душиу е един от основателите на ККП, той не може да направи нищо, освен да се подчини на заповедите. И действително той и партията просто са подчинени на Съветския съюз.

По време на Третия конгрес на ККП през 1923 г. Чън Душиу публично признава, че партията се финансира почти изцяло от Коминтерна. За една година той дава над 200 000 юана на ККП, но резултатите са незадоволителни. Коминтернът обвинява ККП в непостоянство в положените усилия.

Според непълна статистика от разсекретени партийни документи ККП е получила 16 655 китайски юана от октомври 1921 г. до юни 1922 г. През 1924 г. – 1500 щатски долара и 31 927 юана, а през 1927 г. – 187 674 юана. Месечните субсидии от Коминтерна са около 20 000 юана. Най-често използваните тактики от ККП днес са лобиране, влизане през „задната врата“, предлагане на подкупи и заплахи – методи, използвани със същия успех и по онова време. Коминтернът обвинява ККП в продължително лобиране с цел финансиране.

„Те се възползват от различните източници на финансиране (Международна служба за комуникации /представител на Коминтерна/, военни организации и др.), за да набавят средства, защото едната организация не знае, че другата вече е дала средства... странното е, че те не само разбират психологията на нашите съветски другари. Най-важното е, че знаят как да третират по различен начин другарите, от които зависи даването на средства. След като разберат, че няма да могат да получат финансиране по стандартния начин, отлагат срещите. Накрая използват най-груби методи като изнудване и разпространяване на слухове, че някои местни служители имат конфликти с руснаците и че парите се дават на военачалниците, вместо на ККП“[13].

Първият съюз между ККП и КМТ – паразитът прониква до ядрото и саботира северната експедиция[14]

ККП винаги е учила хората си, че Чиан Кай-Шек е предал националното революционно движение[15], принуждавайки ККП да започне въоръжено въстание.

Всъщност ККП е паразит или обсебващ дух. Тя си сътрудничи с КМТ в първия ККП-КМТ съюз, за да разшири влиянието си чрез използване на националната революция. Нещо повече, ККП е нетърпелива да започне революция в подкрепа на Съветския съюз и да вземе властта. На практика желанието ѝ за власт разрушава и предава националното революционно движение.

По време на Втория национален конгрес на ККП през юли 1922 г. тези, които се противопоставят на съюза с КМТ, преобладават, защото партийните членове са нетърпеливи да вземат властта. Но Коминтернът налага вето върху резолюцията от конгреса и нарежда ККП да направи съюз с КМТ.

В периода на първия съюз на ККП с КМТ, ККП провежда Четвъртия си национален конгрес в Шанхай (през януари 1925 г.) и повдига въпроса за лидерството в Китай, преди Сун Ят-сен[16] да почине на 12 март 1925 г. Ако не беше починал, той би станал мишена на ККП в желанието ѝ за власт (както Чиан Кай-Шек).

С подкрепата на Съветския съюз ККП взема властта, докато е в съюз с КМТ. Тан Пиншан (1886–1956 г., един от първите лидери на ККП в провинция Гуандон) става министър на Централния департамент за човешки ресурси на КМТ. Фън Юпо (1899–1954 г., един от първите лидери на ККП в провинция Гуандон), секретар на Министерството на труда, е удостоен с пълната власт да отговаря за всички дейности, свързани с труда. Лин Зухан (Лин Боку, 1886–1960 г., един от ранните членове на ККП) е министър по селските въпроси, докато Пън Пай (1896–1929 г., един от лидерите на ККП) е секретар на министерството. Мао Дзедун поема поста на действащ министър на Министерството на пропагандата на КМТ. Военните училища и армията са винаги във фокуса на ККП: Джоу Енлай е директор на Политиче-

ския департамент на военната академия на Хуанпу (Уампоа), а Джан Шънфу (или Джан Сониан, 1893–1986 г., един от основателите на ККП, който представя Джоу Енлай на ККП) е заместник-директор. Джоу Енлай е и началник на съдийската секция. Той успява да внедри на някои места руски военни съветници. Много комунисти действат като политически инструктори и преподаватели във военните училища на КМТ. Членове на ККП служат също като представители на КМТ на различни нива на Националната революционна армия[17]. Издава се разпореждане за валидни да се признават единствено заповеди, подписани от представители на партията. В резултат на паразитното прикачване към националното революционно движение броят на членовете на ККП нараства драстично от близо 1000 души през 1925 г. до 30 000 през 1928 г.

Северната експедиция започва през февруари 1926 г. От октомври 1926 г. до март 1927 г. ККП предизвиква три въоръжени конфликта в Шанхай. По-късно напада Генералния щаб на Северната експедиция, но без успех. Поделенията за главните удари в провинция Гуандон се включват всекидневно във въоръжени конфликти с полицията. Подобни бунтове довеждат до чистка на комунистическата партия, проведена от КМТ на 12 април 1927 г.[18]

През август 1927 г. членовете на ККП в Националната революционна армия на КМТ започват бунта в Нанчан, който бива бързо потушен. През септември ККП слага начало на въстанието „Есенна жътва“, за да атакува Чанша, но и то бива потушено. ККП започва да внедрява мрежа за контрол над армията, където „се създават клонове на партията на нивото на ротата в армията“. Нейни представители заминават за планината Джинганшан в провинция Джианшъ[19], където налагат управление над селските райони.

Хунанското селско въстание – подстрекаване на изметта на обществото към бунт

По време на Северната експедиция, когато Националната революционна армия е във война с военачалниците, ККП подстрекава бунтовниците в селските райони, опитвайки се да вземе властта.

Хунанското селско въстание от 1927 г. е бунт на сганта, на изметта на обществото, както е при Парижката комуна от 1871 г. – първия комунистически бунт. Френските граждани и чужденци по това време в Париж свидетелстват, че Парижката комуна е група от деструктивни недалновидни бандити. Живеещи в изящни сгради и огромни имения, хранещи се с екстравагантни храни, те се интересуват само от задоволяване на моментното си щастие и не гледат напред. По време на бунта на Парижката комуна те цензурират пресата. Вземат за заложник, а покъсно и застрелват, архиепископа на Париж, Жорж Дарбой, отслужващ литургии за краля. За свое лично удовлетворение те убиват жестоко 64 свещеници, подпалват и унищожават дворците на правителството, частни жилища, паметници и колони с текстове, изписани по тях. Богатството и красотата на френската столица нямат равни в Европа, но по време на въстанието на Парижката комуна сградите са сринати със земята, а много хора са избити. Подобни зверства и жестокост рядко са виждани в историята.

Както признава Мао Дзедун:

„Вярно е, че селяните са в известен смисъл „непокорни“. Върховен по своята власт, селският съюз не позволява на земевладелците да кажат и дума и им е отнел престижа, сривайки ги в прахта. Селяните заплашват: „Ще ви сложим в другия списък [списъка на реакционерите]!“ Те глобяват местните деспоти и лошите дворяни, изискват пари от тях и трошат техните столове-носилки. Хора влизат в къщите на местните деспоти и лошите дворяни, които са против селския съюз, избиват прасетата

им и изземват житото им. Дори се отпускат за малко на абаносовите легла на младите дами. При най-малката провокация те арестуват земевладелците, слагат им високи хартиени шапки и ги показват пред селото, казвайки: „Вие мръсни земевладелци, сега вече знаете кои сте!“ Правят каквото им скимне и преобръщат всичко с главата надолу. Така създават терор в провинцията. [2]

Но Мао напълно одобрява тези „непокорни“ действия, заявявайки:

„Казано без заобикалки, необходимо е да се създаде терор за известно време в селските райони, иначе ще е невъзможно да се потиснат контрареволюционерите в провинцията или да се превземе властта на дворянството. Общоприетите граници трябва да бъдат прескочени, за да се поправи грешното, в противен случай – няма как да стане... Много от делата им по време на революционния период, които може да са изглеждали прекалени, всъщност са точно нещата, които изисква революцията“. [2]

Комунистическата революция създава система на терор.

Северната операция по време на Анти-японската война – полетът на победените

ККП определя „Дългия марш“ като Анти-японска операция по северната граница. Тя го възхвалява като китайска революционна приказка. ККП твърди, че „Дългият марш“ е „манифест“, „екип за пропаганда“ и „машина за семена“, завършващ с победата на ККП и разгром на нейните врагове.

ККП фабрикува такива очевидни лъжи за маршировките на север, където се бие с японците, за да прикрие провалите си. От октомври 1933 г. до януари 1934 г. комунистическата партия претърпява пълен крах. В петата операция на КМТ, целяща да обкръжи и унищожи ККП, последната изгубва едно след друго селските си подкрепления. С постепенното свиване на базовите райони Червената армия е трябвало да се оттегли. Това е истинският произход на „Дългия марш“.

„Дългият марш“ на практика цели да пресече обграждането и оттеглянето към Външна Монголия и Съветска Русия по дъга, която първоначално се движи на запад и после на север. Идеята е, че когато стигне дотам, ККП може да избяга в Съветска Русия в случай на поражение. ККП се натъква на големи трудности на път за Външна Монголия. Тя избира да мине през Шаншъ и Суиюан. Освен това, използвайки похода през тези северни провинции, ККП е можела да твърди, че е срещу японците и така да печели сърцата на хората. От друга страна, тези райони са безопасни, тъй като там не са разположени японски войски. Зоната, окупирана от японската армия, е по протежение на Великата стена. Година по-късно, когато ККП окончателно пристига в Шанбей (северна провинция Шаанши), главната сила на централната Червена армия е намаляла от 80 000 на 6000 души.

Инцидентът в Ши'ан – ККП успешно посява семената на раздора и го приписва на КМТ за втори път

През декември 1936 г. Джан Шуелиан и Ян Хучън, двама генерали от КМТ, отвличат Чиан Кай-Шек в Ши'ан. Този случай се нарича „Инцидентът в Ши'ан“.

Според учебниците на ККП инцидентът в Ши'ан е „военен ход“, инициран от Джан и Ян, които отправят смъртоносен ултиматум на Чиан Кай-Шек. Той е принуден да застане срещу японските нападатели. Има данни, че Джоу Енлай е бил поканен в Ши'ан като представител на ККП, за да преговаря за мирно разрешение. С посредничеството на различни групи в Китай случаят е разрешен мирно и довежда до края на десетгодишната гражданска война и началото на обединен национален съюз срещу японците. Историческите книги на ККП твърдят, че този инцидент е повратна точка за Китай в условията на кризата. ККП описва себе си като патриотична партия, отговорна за интересите на целия народ.

Все повече документи разкриват, че много шпиони на ККП са били събрани около Ян Хучън и Джан Шуелиан преди

инцидента в Ши'ан. Лиу Дин, таен член на ККП, е представен на Джан Шуелиен от Сон Чинлин – съпругата на Сун Ят-сен, сестра на мадам Чиан и член на ККП. След инцидента в Ши'ан Мао Дзедун изказва думи на похвала: „Лиу Дин играе достойна роля в инцидента в Ши'ан". Сред тези, които са на страната на Ян Хучън, е и собствената му жена, Шие Баоджън, която е член на ККП и работи в политическия отдел на армията на Ян. Шие се омъжва за Ян Хучън през януари 1928 г. с одобрението на ККП. Освен това членът на ККП Уан Бинман е почетен гост в дома на Ян по това време. По-късно Уан става заместник-министър на външните работи в правителството на ККП. Именно тези членове на ККП (около Ян и Джан) пряко подстрекават прословутия ход.

В началото на инцидента ръководителите на ККП искат да убият Чиан Кай-Шек, отмъщавайки му за потисничеството над ККП. По това време ККП има много слаби позиции в северна провинция Шааншъ и е под заплаха за пълен разгром само с една битка. Използвайки всичките си придобити умения и измама, ККП подстрекава Джан и Ян да се разбунтуват. За да повали японците и да им попречи да нападнат Съветския съюз, Сталин лично пише на Централната комисия на ККП, като моли да не убиват Чиан Кай-Шек, а да му съдействат за втори път. Мао Дзедун и Джоу Енлай осъзнават, че не могат да унищожат КМТ с ограничената сила на ККП; ако убият Чиан Кай-Шек, ще бъдат разгромени и дори елиминирани от търсещата мъст армия на КМТ. При тези обстоятелства ККП променя тона. Партията принуждава Чиан Кай-Шек да приеме съдействието за втори път в името на обединените усилия срещу японците.

ККП първо подстрекава бунт, насочвайки пистолет към Чиан Кай-Шек, а впоследствие се обръща и, действайки като театрален герой, го насилва отново да приеме ККП. Комунистическата партия не само избягва кризата на разпада, но използва възможността да го припише на правителството на КМТ, при това – за втори път. Червената армия скоро е превърната в Осма пехотна армия, като става все по-силна и по-силна от преди. Чо-

век само може да се възхити на неповторимите умения на ККП в лъжите.

Антияпонската война – ККП расте чрез убиване с взети назаем оръжия

Когато избухва Антияпонската война през 1937 г., КМТ има над 1,7 милиона въоръжени войници, кораби със 110 000 тона вместимост и около 60 бойни самолета от различни видове. Общата големина на армията на ККП, включително нова Четвърта армия, която е сформирана през ноември 1937 г., не надхвърля 70 000 души. Силата ѝ е отслабена още повече от вътрешните фракции и все още може да бъде разгромена с една битка. ККП съзнава, че ако се сблъска лице в лице с японците, няма да е в състояние да елиминира дори и един отряд от техните войски. В очите на ККП главният акцент за „национално обединение“ се състои в поддържането на собствената ѝ власт, а не в гарантиране оцеляването на нацията. Следователно, по време на сътрудничеството с КМТ, ККП упражнява вътрешна политика на „поставяне ударение върху борбата за политическа власт, което се разкрива само вътре в партията и е осъзнато в хода на действията“.

След като японците окупират град Шенян на 18 септември 1931 г. и така разширяват контрола си върху голяма територия в Североизточен Китай, ККП се бие рамо до рамо с японците, за да победи КМТ. В декларация, написана в отговор на японската окупация, ККП убеждава хората в контролираните от КМТ райони да въстанат, работниците да стачкуват, селяните да създават проблеми, студентите да бойкотират часовете, бедните да спрат да работят, войниците да се бунтуват, така че да бъде свалено националистическото правителство.

ККП издига апел за противопоставяне на японците, но има само местна армия и партизани в лагерите, далеч от фронтовата линия. С изключение на няколко битки, включително една при прохода Пиншин, ККП няма голям принос във войната срещу Япония. Вместо това тя използва силата си за разширяване на

собствената си база. Когато японците се предават, ККП включва предалите се в своята армия, твърдейки, че се е увеличила до над 900 000 редови войници и още 2 милиона милиционери. КМТ е на практика сама на фронт-линията по време на войната срещу японците и губи около 200 маршала. Командните офицери на ККП не понасят почти никакви загуби. Но учебниците на ККП постоянно твърдят, че КМТ не се е противила на японците и че ККП е довела до великата победа във войната.

Разчистване в Ян'ан – създаване на най-страховитите методи за преследване

ККП привлича патриотичната младеж към Ян'ан в името на борбата срещу японците, но преследва десетки хиляди други млади хора по време на очистителното движение в Ян'ан. След вземането на властта в Китай ККП описва Ян'ан като революционна „свещена земя", но не споменава нищо за престъпленията, извършени по време на чистката.

Чистката в Ян'ан е най-огромната, мрачна и свирепа силова игра, подемана някога в историята на човешкия свят. В името на изчистването на малките буржоазни токсини, партията изличава морала, независимостта на мисълта, свободата на действие, толерантността и достойнството. Първата стъпка на пречистването е създаването на досието за всеки човек, които включват: 1) лична декларация; 2) хроника на политическия живот; 3) семеен произход и социални връзки; 4) автобиография и идеологическа трансформация; 5) оценка по критерия „партийна природа".

В личния архив всеки е длъжен да изброи всички свои познати от раждането си насам, всички важни събития – по време и място на реализирането им. От хората се изисква да пишат неколкократно за архива и всички пропуски се разглеждат като прояви на поквареност. Човек трябва да опише всички обществени дейности, в които е взел участие, особено тези, свързани с постъпването в партията. Акцентът се поставя върху процеси-

те на личната мисъл по време на тези социални действия. Оценката на база „партийна природа“ е дори още по-важна – всеки трябва да признае всички свои антипартийни мисли или поведение в съзнанието си, в изказванията, в отношението си към работата, във всекидневния живот или в социалните си действия. Например в оценката на съзнанието си човек е длъжен да прецени точно дали е бил заинтересован от личен интерес, дали е използвал работата си в партията, за да постигне лични цели; дали се е поколебал в доверието си към революционното бъдеще; страхувал ли се е от смъртта по време на битки; дали му е липсвало семейството след постъпване в партията или армията. Обективни стандарти няма, ето защо се оказва, че всички имат проблеми.

Принудата се използва за изтръгване на „признания“ от кадрите, проверявани с цел елиминиране на „скритите предатели“. Повдигат се безброй лъжливи и неправилни обвинения и започва преследване на голям брой служители. По време на чистката Ян'ан е наречен „място за пречистване на човешката природа“. Работен екип влиза във военния и политически университет, за да разгледа личния архив на кадрите, упражнявайки „червен терор“ в продължение на два месеца. Използват се различни методи, за да се изтръгнат признания, включително импровизирани, демонстративни признания, „групови убеждения“, „петминутни убеждения“, частни съвети, конферентни доклади и идентифициране на „репичките“ (т. е. червените отвън и бели отвътре).

Също така се прави „заснемане на картина“ – строяване на всички в редица за преглед. Тези, които изглеждат нервни, са идентифицирани като подозрителни и се превръщат в мишена за разследвания.

Дори представителите на Коминтерна се отвращават от методите, използвани в чистката, казвайки, че ситуацията в Ян'ан е депресивна. Хората не смеят да общуват едни с други. Всеки гони собствени цели и всички са нервни и изплашени. Никой не смее да казва истината или да подкрепя приятели, защото всеки се опитва да си спаси живота. Злите – тези, които ласкаят,

лъжат и обиждат другите – са повишавани; унижението става факт в живота на Ян'ан: или ще унижиш приятелите си, или себе си. Хората са притиснати до ръба на лудостта, принудени да изоставят достойнството си, чувството за чест и срам и любовта към другия, за да спасят собствения си живот и работата си. Те спират да изразяват мнението си и вместо това рецитират статиите на партийните лидери.

Същата тази система на потисничество се използва във всички политически дейности на ККП след вземането на властта.

Три години гражданска война – предателство на страната с цел вземане на властта

Руската буржоазна революция през февруари 1917 г. е сравнително мек вариант на въстание. Царят поставя интересите на страната на първо място и предава трона без противопоставяне. Ленин бърза да се завърне в Русия от Германия, прави нов ход и в името на комунистическата революция убива революционерите от капиталистическата класа, свалили царя, като по този начин задушава руската буржоазна революция. ККП, както и Ленин, събира плодовете на националната революция. След края на Антияпонската война, ККП започва така наречената Освободителна война" (1946–1949 г.), за да свали правителството на КМТ и да донесе бедствието на войната в Китай още веднъж.

ККП е добре известна със своите „стратегия на тълпата", даването на масови жертви и смърт в името на победата. В няколко схватки с КМТ, включително тези в Лиаошъ-Шенян, Пекин-Тянджин и Хуай-Хай[20], ККП използва най-примитивните, варварски и нечовешки тактики, на които стават жертви голям брой хора. Когато обсажда град Чанчун в провинция Джилин, Североизточен Китай, с цел да изтощи хранителните запаси на града, Народната освободителна армия (НОА) получава нареждане да забрани на гражданите да напускат града. По време на двата месеца на обсадата на Чанчун от глад и студ умират около 200 000 души. Но НОА не позволява на хората да напуснат

града. След края на битката ККП без капчица срам завява, че е „освободила Чанчун без нито един изстрел“.

От 1947 г. до 1948 г. ККП подписва Харбинското съглашение и Московското съглашение със Съветския съюз, предавайки му национални ценности и ресурси от североизток в замяна на подкрепата му в чуждестранните отношения и военните афери. Според съглашенията Съветският съюз трябва да достави на ККП 50 самолета, оръжията, предадени от японците (на две вноски), и ниски цени за контролираните от Съюза муниции и военни припаси. Уговорката е, че ако КМТ пуснат сухопътни, морски и въздушни военни части на североизток, Съветският съюз се задължава тайно да подкрепи армията на ККП. Освен това: Съветският съюз да подкрепя ККП в печеленето на контрол върху Шинджан в Северозападен Китай; ККП и Съветският съюз да създадат обединени военновъздушни сили. Руснаците е трябвало да оборудват 11 дивизии на армията на ККП и да транспортират една трета от своите американски оръжия (на стойност 13 милиарда щатски долара) в североизточен Китай.

За да спечели руската подкрепа, ККП обещава на Съветския съюз специални транспортни привилегии на североизток – по земя и въздух; предлага на Съветския съюз информация за действията на правителствата на КМТ и войската на САЩ; осигурява на Съветския съюз продукти от североизток (памук, соя) и военни припаси в замяна на съвременни оръжия; дава на Съветския съюз преференциални права във въгледобива; позволява на Съветския съюз да позиционира военни части в североизточната част и Шинджан; разрешава на руснаците да създадат бюро за разследване за Далечния изток. В случай на избухване на война в Европа ККП е длъжна да изпрати армия от 100 000 души плюс 2 милиона работници в подкрепа на Съветския съюз. Освен това ККП обещава да слее някои специални райони в провинция Ляонин със Северна Корея в случай на необходимост.

III. Демонстриране на пагубните отличителни черти

Партийната история е белязана от вечен страх

Най-забележителната характеристика на ККП е нейният вечен страх. Оцеляването е от първостепенна важност за ККП от самото ѝ създаване. Този неин приоритет успява да преодолее страха, скрит под непрестанно променящата се външност. ККП е като ракова клетка, която се разпространява и прониква във всяка част на тялото, убива заобикалящите я нормални клетки и расте злокачествено и безконтролно. В историята обществото се оказва неспособно да обезоръжи подобен мутирал фактор като ККП и няма друг избор, освен да му позволи да се размножава на воля. Този мутирал фактор е толкова силен, че нищо на нивото и в обхвата му не може да го спре. Голяма част от обществото е „замърсено“ и все по-големи райони са залети от комунизъм или комунистически елементи. Тези елементи са допълнително подсилени и използвани от ККП и довеждат до цялостното деградиране на обществото и човечеството.

ККП не вярва в нито един общопризнат принцип за морал и справедливост. Всички нейни принципи се използват изцяло за собствен интерес. ККП е напълно егоистична и няма правила, които да ограничат или контролират желанията ѝ. Основаваща се на собствените си принципи, партията се нуждае от постоянна промяна на облика си. През ранния период, когато оцеляването ѝ е поставено под въпрос, ККП се прикрепва към комунистическата партия на Съветския съюз, към КМТ, към управляващото тяло на КМТ и националната революция. След като взема властта, ККП се прикрепва към различни форми на опортюнизъм, към чувствата и умовете на гражданите, към социалните структури и средства – към всичко, до което може да се докосне. Тя използва всяка криза като възможност за консолидиране на властта и подсилване на средствата си за контрол.

Неуморният стремеж към злото е „магическото оръжие“ на ККП

ККП твърди, че революционната победа зависи от трите „магически оръжия“: строежа на партията, въоръжената борба и обединените фронтове. Опитът с КМТ предлага на ККП още две „оръжия“: пропаганда и шпионаж. Различните „магически оръжия“ на ККП се вплитат в деветте унаследени характеристики: зло, измама, подстрекателство, отприщване на изметта на обществото, шпионаж, плячкосване, борба, елиминиране и контрол.

Марксизмът и ленинизмът са лоши по своята същност. По ирония на съдбата китайските комунисти не разбират истински марксизма и ленинизма. Лин Биао[21] казва, че много малка част от членовете на ККП са чели марксистки и ленинистки книги. Обществото смята Цу[22] за идеолог, но той сам признава, че е чел много малко от тези теории. Идеологията на Мао Дзедун е „селска“ версия на марксизма и ленинизма, защитаваща въстанието на селяните. „Капитализъм“ е последното име на теорията на Дън Сяопин за първия стадий на социализма. „Трите представи“[23] на Дзян Дзъмин са събрани от нищото. ККП никога не е разбирала марксистко-ленинската теория, но е унаследила лошите ѝ аспекти, наслагвайки свои още по-порочни елементи.

Обединеният фронт на ККП е съединение, създадено чрез измама и краткосрочни разплащания. Целта му е подсилването на властта, разрастването ѝ в голям клан и промяната на съотношението между нейните приятели и врагове. Обединението изисква разграничаване – идентифициране на тези, които са врагове, и тези, които са приятели; на тези, които са в ляво, в средата, и в дясно; с кого да се съюзи и кога; кой да бъде атакуван и кога. ККП лесно превръща бившите си врагове в приятели и после обратно – приятелите във врагове. Например през периода на демократичната революция партията се съюзява с капиталистите; по време на социалистическата революция тя ги елиминира. Друг пример – лидерите на други демократични партии като Джан Боджун[24] и Луо Лонджъ[25], съосновители на Китайската демократична лига, са използвани като помощници на ККП

през периода на вземане на властта, а по-късно са преследвани като „реакционери“.

Комунистическата партия е обиграна професионална банда

Комунистическата партия използва двустранни стратегии – едната страна е мека и гъвкава, а другата – твърда и непреклонна. Меките методи включват пропаганда, обединени фронтове, създаване на разногласия, шпионаж, подстрекаване на бунтове, двойни игри, проникване в съзнанието на хората, промиване на мозъци, лъжи и измами, прикриване на истината, психологически злоупотреби и създаване атмосфера на терор. При извършването на тези действия ККП създава синдром на страх в сърцата на хората, което довежда до лесно забравяне злодеянията, извършени от партията. Тази богата гама от методи потъпква човешката природа и стимулира лошата страна на човека. Твърдите тактики включват насилие, въоръжена борба, преследване, политически движения, убийства на свидетели, отвличания, потискане на различни мнения, въоръжени нападения, периодични силови движения и други. Тези агресивни методи създават и подхранват терора.

ККП използва както меките, така и твърдите методи. Понякога те са меки в едни случаи и твърди в други; понякога са меки на външния фронт и твърди във вътрешните работи. В по-свободна атмосфера ККП окуражава изразяването на различни мнения, но сякаш, за да подмами змията от дупката ѝ; тези, които действително изразяват мнение, са преследвани в последващ период на строг контрол. ККП често използва демокрацията, за да предизвика КМТ, но когато интелектуалците в контролираните от ККП райони не са съгласни с партията, те са изтезавани и дори обезглавявани. Ето един пример: случаят „Инцидентът с дивите лилии“, при който интелектуалецът Уан Шиуей (1906–1947 г.), написал есето „Дивите лилии“, за да изрази идеала си за равенство, демокрация и хуманност, е „очистен“ в очистителното движение в Ян’ан и осъден на смърт с брадви от ККП през 1947 г.

Възрастен държавен чиновник, подложен на изтезания в чистката в Ян'ан, си спомня, че когато бил под много силен натиск „да признава", единственото нещо, което могъл да направи, било да предаде съвестта си и да изрече лъжи. На първо място се чувствал зле, защото бил каран да клевети свои другари. Намразил се толкова много, че искал да сложи край на живота си. По случайност на масата бил поставен пистолет. Той го грабнал, насочил го към главата си и дръпнал спусъка. Пистолетът бил празен. Човекът, който го проучвал, влязъл и казал: „Добре е, че си признавате, че сте извършили нещо лошо. Политиката на партията е милостива. Комунистическата партия знае, че сте стигнали до своите граници, че сте лоялен към партията, така че преминахте теста". ККП винаги докарва човек до смъртна опасност и после се наслаждава на всяка негова болка и унижение. Когато някой достигне предела си и иска да умре, партията се появява и „любезно" му посочва начин да живее. Тя казва: „По-добре жив страхливец, отколкото мъртъв герой". Човек благодари от сърце на партията-спасителка. Години по-късно този чиновник научава за Фалун Гонг, чигонг и практика на самоусъвършенстване, с произход от Китай. Той чувства, че практиката е добра. Когато преследването на Фалун Гонг започва през 1999 г., болезнените спомени го връхлитат отново и той повече не смее да каже добра дума за Фалун Гонг.

Преживяванията на последния китайски император Пу Йи[26] са подобни на тези на гореспоменатия държавен служител. Затворен в килия на ККП с хора, умиращи пред очите му, той решава, че и неговият край наближава. За да живее, позволява да му промият съзнанието и сътрудничи на затворническите надзиратели. По-късно написва автобиографията „Първата половина от моя живот", която е използвана от ККП като успешен пример за идеологическо претопяване.

Според съвременните медицински изследвания много жертви на силен натиск и изолация изпадат в силна зависимост от своите потисници – състояние, известно като Стокхолмски синдром. Настроенията на жертвите – щастие или гняв, радост или тъга

– се диктуват от настроенията на потисниците. И най-малката услуга към жертвите се приема от тях с огромна благодарност. Има случаи, в които жертвите „обичат“ своите потисници. Този психологически феномен отдавна се използва успешно от ККП срещу враговете ѝ и в процеса на контролиране и претопяване съзнанията на гражданите.

Партията е най-покварена

Голяма част от генералните секретари на ККП са заклеймени като „антикомунисти“. Ясно е, че ККП има собствен живот, със собствено независимо тяло. Партията контролира служителите си, а не обратното. В „съветските райони“ на провинция Дзянсъ, докато е обградена от КМТ и едва оцелява, ККП извършва вътрешна чистка в името на разгрома на „антиболшевишкия корпус“, екзекутирайки собствените си войници през нощта, или убивайки ги с камъни, за да спести патрони. В северна провинция Шаансъ, докато е притисната между японците и КМТ, ККП започва чистката в Ян'ан, убивайки много хора. Тези неколкократни кампании за убийства в подобни огромни мащаби не пречат на ККП да разшири властта си в целия Китай. Партията разширява този модел на вътрешно съперничество и убийства от малките руски зони до територията на цялата страна.

ККП е като злокачествен тумор: сърцевината вече е мъртва, но заради бързото си развитие той продължава да се разпръсква в здравия организъм – отвътре навън – към краищата. След като проникне в телата и организмите, започват да растат нови тумори. Щом влезе в ККП човек става част от разрушителната ѝ сила, независимо колко добър или лош е бил първоначално. Колкото почестен е човекът, толкова по-унищожителен ще стане. Без съмнение този тумор на ККП ще продължи да расте, докато не остане нищо, с което да се храни. След това, разбира се, ракът ще умре.

Основателят на ККП Чън Дусиу е интелектуалец и лидер на студентското движение „4-ти май“. Той се изявява като противник на насилието и предупреждава членовете на ККП, че ако се

опитат да трансформират КМТ в комунистическа идеология или имат твърде голям интерес от властта, това със сигурност ще доведе до обтягане на отношенията. Докато е от активистите на движението „4-ти май“, Чън е и толерантен. Той обаче е първият, когото заклеймяват като „дясноориентиран опортюнист“.

Друг лидер на ККП, Цу Циубай, вярва, че членовете на ККП трябва да се включват в битки и борби, да организират бунтове, да свалят властта и да използват крайни средства, за да върнат китайското общество към състояние на нормално функциониране. Но преди смъртта си той споделя: „Не искам да умирам като революционер. Изоставих движението ви отдавна. Историята изигра трик, водейки мен, интелектуалеца, на политическата сцена на революцията и карайки ме да остана там много години. Накрая все още не бях преодолял дворянския си възглед. В края на краищата не мога да стана войн на класата на пролетариата“[27].

По съвет на Коминтерна лидерът на ККП Уан Мин спори за единството на КМТ във войната срещу японците, вместо да разшири основата на ККП. На срещите на ККП Мао Дзедун и Джан Уентиан[28] не успяват да убедят този свой другар, нито да разкрият истината за своето положение: предвид ограничената военна сила на Червената армия, те не биха могли да задържат дори един японски батальон. Ако, противно на здравия разум, ККП бе решила да се бие, тогава историята на Китай със сигурност би била различна. На срещите Мао Дзедун е принуден да мълчи. По-късно Уан Мин е отстранен, на първо място, заради „леви“ отклонения и, на второ – заради заклеймяване в опортюнизъм на дясната идеология.

Ху Яобан, друг партиен секретар, принуден да се оттегли през януари 1987 г., печели отново подкрепата на китайския народ за ККП чрез донасянето на справедливост за много невинни жертви, превърнати в престъпници по време на Културната революция. Въпреки това накрая е изритан.

Джао Цзиян, последният паднал секретар[29], иска да помогне на ККП за по-нататъшни реформи, но тези негови действия му донасят пагубни последствия.

И така, какво би могъл да постигне всеки нов лидер на ККП? Ако желае истински да реформира ККП, това би му донесло смърт. Реформаторите бързо откриват, че властта им е отнета от ККП. Има известни граници, до които членовете на ККП могат да реформират нейната система. Ето защо няма шанс ККП да успее в реформите.

Ако всички партийни лидери са се превърнали в „лоши хора“, как е успяла ККП да разшири революцията? В много случаи, когато ККП е била в най-добрата си форма – както и най-покварена, най-висшите ѝ служители са се проваляли на своите постове. Това е така, защото степента на тяхната поквара не е отговаряла на високия стандарт на партията, която отново и отново избира най-покварените. Много партийни лидери завършват политическата си кариера трагично и въпреки това ККП оцелява. Лидерите на ККП, които спасяват своите постове, не са същите, които могат да повлияят на партията, а онези, които могат да разберат и да следват лошите ѝ намерения. Те подсилват способността ѝ да оцелява по време на криза и изцяло ѝ се отдават. Нищо чудно, че партийните членове са способни да се бият с Небето, със Земята и срещу други човешки същества. Но никога не могат да се опълчат срещу партията. Те са плахи инструменти в ръцете ѝ и са симбиотично свързани с нея.

Безсрамието се е превърнало в чудесно качество на днешната ККП. Според партията нейните грешки са извършени от отделни партийни лидери, например от Джан Гуотао[30] или Бандата на четиримата[31]. Мао Дзедун е съден от партията за три грешки и седем постижения, докато Дън Сяопин се самокритикува за четири грешки и шест постижения. Партията обаче никога не греши. Дори когато греши, тя сама поправя грешките. Следователно партията казва на своите членове да „гледат напред“, а не да се „оплитат в минали неща“. Много неща могат да се променят: комунистическият рай е превърнат в скромната цел за социалистическа храна и подслон; марксистко-ленинската теория се заменя с „Трите представи“. Хората не бива да се учудват, ако видят, че ККП поощрява демокрацията и свободата на убежде-

нията, изоставя Дзян Дзъмин само за една нощ или преразглежда преследването на Фалун Гонг – ККП ще направи това, ако смята, че е необходимо, за да поддържа контрола. Има едно нещо, което никога не се променя при ККП: неизменното следване на партийните цели – оцеляване и поддържане на властта и контрола. ККП комбинира терор, насилие и системно обучение чрез силен натиск, за да сформира теоретична база, която впоследствие се превръща в партийната природа, във върховните принципи на партията, в духа на лидерите, в механизма на функциониране на партията и в критериите за действие на партийните членове. Комунистическата партия е корава като стомана, а възпитаниците ѝ са твърди като желязо. Намерението на всички членове трябва да бъде единно и действията им трябва да съответстват напълно на политическата линия на партията.

Заключение

Защо историята е избрала комунистическата партия сред всички останали политически сили в Китай? Както всички знаем, в този свят има две сили, два избора. Единият е стар и лош – неговата цел е да прави злини и да избира негативното. Другият е праведен и добър – той избира правилното и доброто. ККП е избрана от старите сили. Причината за избора се състои именно в това, че ККП е събрала цялото зло на света – китайско и чуждо, минало и сегашно. Тя е типичен представител на лошите сили. ККП се възползва в максимална степен от вродената доброта и невинност на хората, за да мами, и стъпка по стъпка развива потенциала да унищожава.

Какво има предвид партията, когато твърди, че няма да има нов Китай без комунистическата партия? От основаването си през 1921 г. до идването ѝ на власт през 1949 г. доказателствата ясно показват, че без измами и насилие ККП изобщо не би управлявала. ККП се различава от всички други видове организации по това, че следва извратената идеология на марксизма и ленинизма и прави каквото си иска. Тя може да обясни всичко, което пра-

ви, с възвишени теории и по хитър начин да ги свърже с определени прослойки от обществото, като по този начин „оправдае“ действията си. Тя бълва пропаганда всекидневно, обличайки стратегиите си в различни принципи и теории, доказвайки, че винаги е права.

Развитието на ККП е процес на натрупване на зло без каквато и да е слава. Историята на ККП ясно показва нейната незаконност. Китайският народ не избира ККП; вместо това ККП налага комунизма – този чужд, лош призрак – върху китайския народ чрез прилагане на покварени характеристики, наследени от комунистическата партия – зло, измама, подстрекателство, отприщване изметта на обществото, шпионаж, плячкосване, борба, елиминиране и контрол.

Коментар трети: Деспотизмът на Китайската комунистическа партия

Въведение

Когато става дума за деспотизъм, повечето китайци се сещат за Чин Шъ Хуан (259–210 г. пр.н.е.), първият император на династията Чин, чиито императорски двор изгаря философски книги и погребва живи последователите на Конфуций. Жестокото отношение на Чин Шъ Хуан към собствения му народ произтича от неговата политика на „поддържане на властта посредством всичко под небето“[1]. Тя има четири основни черти: извънредно тежко данъчно бреме; прахосване на човешки труд в проекти за лична слава, брутални изтезания, регламентирани от жестоки закони (наказания има дори за семействата и съседите на нарушителите); контролиране на съзнанието чрез блокиране всички средства за свобода на мисълта – чрез изгаряне на книги и дори чрез погребване на грамотни, образовани хора приживе. По време на управлението на Чин Шъ Хуан населението на Китай е 10 милиона; императорският двор набира 2 милиона души за принудителен труд. Чин Шъ Хуан прокарва своите жестоки закони в интелектуалните сфери, заклеймявайки свободата на мисълта в глобален аспект. При управлението му са избити хиляди последователи на Конфуций, както и длъжностни лица, критикували правителството.

Днес насилието и злоупотребите на Китайската комунистическа партия (ККП) са дори по-сурови от тези на тираничната династия Чин. Повечето хора знаят, че философията на ККП е философия на „борбата“ и управлението на ККП се изгражда върху серия от борби – класови и идеологически – за поетия път на развитие както в Китай, така и срещу други нации. Мао Дзедун, първият лидер на ККП от основаването на Китайската народна република (КНР), заявява безцеремонно: „За какво има да се хвали император Чин Шъ Хуан, той е убил 460 конфуциански последователи, а ние сме избили 46 000 интелектуалци. Има хора, които ни обвиняват, че упражняваме диктатура

също като император Чин Шъ Хуан, и ние признаваме всичко това. Такава е реалността. Жалко е, че не ни хвалят достатъчно, а трябва ние да го правим“[2].

Нека да хвърлим поглед върху 55-те мъченически години на Китай под управлението на ККП. Тъй като основополагащата философия на партията е тази на „класовата борба“, ККП не щади усилия от самото начало и прилага класов геноцид за постигане на терористичното си господство чрез политика на бурна революция. Убийства и промиване на мозъци са прилагани едновременно при потъпкването на всяко убеждение, което се отклонява от комунистическата теория. ККП организира едно след друго движения, за да се представи като безпогрешна и богоподобна. Следвайки теориите за класова борба и бурна революция, ККП прави опити да очисти дисиденти и опозиционни социални класи с насилие и измами, за да превърне насила целия китайски народ в послушни слуги на тираничното си управление.

I. Поземлената реформа – елиминиране класата на земевладелците

Само три месеца след основаването на комунистически Китай ККП обявява елиминирането на земевладелската класа като един от ръководните принципи на програмата си за национална поземлена реформа. Партийният лозунг „на всеки орач – собствена нива“ подсилва егоизма на безстопанствените селяни, насърчавайки по всевъзможни начини борбата им със земевладелците и пренебрежението им към нравствените последици от нея; поземлената реформа изрично постановява елиминирането на класата на земевладелците и класифицира селското население в различна социална категория. 20 милиона души от него са обявени за земевладелци, богати селяни, реакционери или „лоши елементи“. Тези нови аутсайдери са изправени пред дискриминация, унижение и загуба на всичките си граждански права. С увеличаване обхвата на програмата за поземлената реформа до от-

далечените райони и селищата с етнически малцинства, апаратът на ККП се разраства бързо. Партийните градски комитети и селските филиали на партията се разпространяват по цял Китай. Местните филиали огласяват указанията на Централния комитет на ККП и са на първа линия в класовата борба, подтиквайки селяните да се надигат срещу земевладелците. Почти 100 000 земевладелци загиват по време на тази кампания. В някои райони ККП и селяните избиват целите семейства на земевладелците, пренебрегвайки пол и възраст, целейки пълно унищожение на земевладелската класа.

Междувременно ККП започва първата вълна на пропаганда, провъзгласявайки, че „Председателят Мао е великият спасител на народа“ и че „само ККП може да спаси Китай“. По време на поземлената реформа фермерите без земя получават исканото от тях чрез политиката на ККП за „жътва без работа“ – плячкосване без оглед на използваните средства. Бедни фермери приписват на ККП заслугата за подобрението на начина си на живот, като с това приемат пропагандата, че партията защитава интересите на народа.

За новоизлюпените земевладелци славното време на „на всеки орач – собствена нива“ е мимолетно. За две години ККП налага на фермерите редица задължения като групи за взаимопомощ, начални, напреднали кооперативи и народни комуни. Използвайки лозунга за критикуване на „жени с вързани крака“ (тоест движещи се с бавно темпо), ККП кара година след година фермерите да се „хвърлят“ в социализма. Със зърнените храни, памука и олиото, поставени в единна национална система за държавни поръчки, основните селскостопански продукти са изключени от пазарната търговия. В допълнение, ККП установява жилищна регистрационна система, ограничаваща движението на фермерите към градовете, било то за работа или за живеене. На тези, които се регистрират като жители на провинцията, не се разрешава да закупуват зърно от държавните складове, а на техните деца е забранено да получават образование в градовете. Децата на селяните могат да бъдат само селяни – така 360-

милионното селско население е превърнато във втора класа граждани в началото на 50-те години на XX век.

През първите пет години след 1978-а, по време на прехода от колективна система към домакинска договорна система, някои сред 900-те милиона селяни се замогват, като техният приход и социален стандарт леко се повишават. Въпреки това тази оскъдна печалба се загубва бързо заради ценовата структура, която поставя промишлените стоки над земеделските; селяните отново изпадат в бедност. Несъответствието в доходите на градското и селското население е драстично и продължава да се увеличава. Появяват се нови земевладелци и заможни фермери в селските райони. Данни, предоставени от „Синхуа“ (осведомителна агенция и инструмент на държавата), отбелязват, че от 1997 г. „доходите на фермерите от главните зърнопроизводителни райони и на повечето селски домакинства са в застой; има случаи и на занижаването им“. С други думи, печалбата на селяните от земеделската продукция в действителност не се увеличава. Отношението на градски към селски доход нараства от 1.8:1 през средата на 80-те години до 3.1:1 днес.

II. Реформи в промишлеността и търговията – елиминиране на капиталистическата класа

Друга класа, която ККП иска да елиминира, е буржоазията, която притежава капитал в градовете и в провинциалните райони. Докато реформира китайската индустрия и търговия, ККП заявява, че капиталистическата и работническата класа се различават по същество: първата е експлоатираща, а втората е неексплоатираща и антиексплоатираща класа. По тази логика капиталистическата класа е родена, за да експлоатира, и няма да спре, докато не загине; тя може да бъде само унищожена, но не и реформирана. При тези условия ККП използва убийствата, както и промиването на мозъци, за да трансформира капиталисти и търгов-

ци. ККП използва отдавна изпитани методи, за да подкрепи тези, които се подчиняват, и да унищожи тези, които ѝ се противопоставят. Ако предадете своята собственост на държавата и подкрепите ККП, ще бъдете смятан просто за незначителен проблем сред хората. Ако, от друга страна, се противопоставите или се оплачете от политиката на ККП, ще бъдете заклеймен като реакционер и ще станете мишена на жестоката диктатура на ККП.

В последвалия период на терористично управление и реформи всички капиталисти и собственици на частен бизнес предават своите авоари. Много от тях не могат да понесат това унижение и се самоубиват. Чън И, тогавашен кмет на Шанхай, пита ежедневно: „Колко са парашутистите днес?“, имайки предвид капиталистите, които са се самоубили, скачайки от покривите на сградите през този ден. Само за няколко години ККП напълно елиминира частната собственост в Китай.

Докато изпълнява програмите си за поземлена и промишлена реформа, ККП стартира многобройни и масирани кампании за преследване на китайския народ. Те включват: потискане на „контрареволюционерите“, идеологически преобразователни кампании, чистка на анти-ККП кликата (оглавявана от Гао Ган и Рао Шушъ) и разследване на „антиреволюционната“ групировка на Ху Фън3, кампаниите, наречени „Трите анти“ и „Петте анти“ и по-нататъшни чистки на контрареволюционерите. ККП използва тези движения, за да нарочва и преследва безброй невинни хора. Във всяко политическо движение ККП използва в пълна степен своя контрол върху правителствените ресурси в комбинация с партийните комитети, клонове и подклонове. Трима партийни членове формирали малка бойна група, проникващи във всички села и махали. Тези бойни групи били вездесъщи и не оставяли нито един камък необърнат. Тази дълбоко вкоренена партийна контролна мрежа, наследена от мрежата партийни клонове в армията по време на военните години, изиграва ключова роля в бъдещите политически движения.

III. Унищожаване на религиите и религиозните групи

Друга жестокост, която ККП извършва след създаването на Китайската народна република, е бруталното потъпкване на религиите и пълната забрана на всички народни религиозни групи. През 1950 г. ККП инструктира местните власти да забранят всички неофициални вероизповедания и тайни общества. ККП твърди, че тези феодални подмолни групировки са само инструменти в ръцете на земевладелци, богати фермери, реакционери и специални агенти на КМТ. В национална кампания правителството мобилизира класите, на които се доверява, с цел идентифицирането и преследването на членове на религиозни групи. Управленски органи на различни нива са директно въвлечени в разтурянето на „суеверни групи“ като християни, католици, даоисти (особено вярващите в И-Куан Тао) и будисти. ККП нарежда на всички членове на тези църкви, храмове и религиозни общества да се регистрират в държавните бюра и да се разкаят за своята неофициална дейност. Неизпълнението на тези разпоредби било равнозначно на сурови наказания. През 1951 г. правителството издава официална наредба, заплашваща с доживотен затвор или смъртна присъда онези, които продължат своята дейност в неофициални религиозни групи.

Тази наредба преследва голям брой добросърдечни и спазващи закона вярващи. Непълна статистика посочва, че през 50-те години на XX век ККП преследва, включително до смърт, над три милиона вярващи и членове на тайни групи. Партията извършва обиски в почти всички домове в страната, като подлага на разпит всеки, и разбива статуите на Бога на Кухнята, почитан традиционно от китайските селяни. Екзекуциите затвърждават посланието на ККП, че комунистическата идеология е единствената законна идеология и единствената законна вяра. Скоро след това се появява и понятието „патриотични“ вярващи, които са единствените облагодетелствани от закрилата на конституцията на страната. В действителност независимо как-

ва религия изповядва човек, критерият е един: да се следват нарежданията на ККП и да се признае, че ККП е над всички религии. Така че, ако човек е християнин, ККП е Богът на християнския Бог. Ако е будист, ККП е Будата на Буда. Ако е мюсюлманин, ККП е Аллахът на Аллах. А когато стане дума за живия Буда в Тибетския будизъм, ККП ще се намеси и ще избере кой да бъде този жив Буда. ККП не предоставя на хората друг избор, освен да казват и правят това, което тя изисква от тях. Всички вярващи се оказват принудени да осъществяват целите на ККП, поддържайки собствената си вяра само на думи. Неизпълнението на това ги прави обект на репресии и диктатура от страна на партията.

Според доклад на интернет-списанието „Човечество и човешки права“ от 22 февруари 2002 г. 20 000 християни са извършили проучване сред други 560 000 в домашни църкви на 207 града от 22 провинции на Китай. То установява, че 130 000 от посетителите на домашните църкви са под държавно наблюдение. В книгата „Как Китайската комунистическа партия преследваше християните“ се твърди, че до 1957 г. ККП избива над 11 000 религиозни привърженици, като произволно арестува и изнудва за пари много повече.

Чрез унищожаването на земевладелската и капиталистическата класа и преследването на голям брой вярващи в Бог и спазващи закона хора ККП разчиства пътя за превръщането на комунизма в най-всеобхватната религия на Китай.

IV. Антидясното движение – промиване на мозъци в национален мащаб

През 1956 г. група унгарски интелектуалци сформират Кръга на Петьофи, който организира форуми и дебати, критикуващи унгарското правителство. Тази група разпалва общонародна революция в Унгария, която бива потушена от Съветската армия. Мао Дзедун възприема събитието в Унгария като урок. През 1957 г. той призовава китайските интелектуалци и други хора да „по-

могнат на ККП да се коригира“. Този ход, известен като „Движението на стоте цвята“, следва лозунга „Нека сто цвята да цъфтят и сто школи на мисълта да се състезават“. Неговата цел е да примами антипартийните елементи сред народа. В писмото си до местните партийни секретари през 1957 г. Мао Дзедун говори за своето намерение да „изкара змиите от дупките им“, като ги остави да изкажат свободно мнението си в името на свободата на мисълта и да помогнат на ККП да се коригира.

По това време лозунги насърчават хората да изказват открито мнението си и обещават, че няма да има репресивни мерки – че партията „няма да е дребнава и да намира кусури, няма да удря с пръчката, няма да обижда и да заклеймява и няма да търси отговорност след това“. Въпреки това не след дълго ККП започва „антидясното движение“, обявявайки 540 000 души от осмелилите се да изкажат мнение за десни. 270 000 от тях загубват работата си, а 230 000 са заклеймени като „средно десни“ или „анти-ККП, антисоциалистически елементи“. По-късно някои обобщават политическите стратегии на ККП за преследване в четири точки: „подмамване на змиите навън от дупките им“; приписване на престъпления, неочаквана атака и наказване с едно – единствено обвинение; жестоко нападение в името на спасяване на хората; насилствена самокритика и използване на най-жестоки етикети.

Какви всъщност са „реакционните думи“, докарали на много десни и антикомунисти почти 30-годишно изгнание в най-отдалечените краища на страната? Тези три главни реакционни теории, превърнали се по това време в мишена на интензивни нападки, се състоят от няколко речи на Луо Лонджъ, Джанг Боджун и Чу Анпин. Внимателното разглеждане на техните мнения и предложения показва, че желанията им са били доста доброжелателни.

Луо предлага да се сформира обединена комисия от ККП и различните „демократични“ партии, за да се разследват отклоненията в кампаниите „Трите анти“ и „Петте анти“ и движенията за прочистване от реакционерите. Самият Държавен съвет че-

сто предоставя материали на Политическия консултативен комитет и Народното събрание за наблюдение и оценка, а Джан прави предложение Политическият консултативен комитет и Народното събрание да бъдат включени във вземането на решенията.

Предложението на Чу се състои в това, че наличието на хора с добри идеи, самоувереност и чувство за отговорност извън ККП, предпоставя тяхното назначение на ръководни постове в работническите подразделения или на техните колективи (независимо от големината им) наред с членовете на ККП. Също така според него нямало нужда всичко важно или второстепенно да бъде изпълнено по начина, по който членовете на ККП предлагат. И тримата изразяват готовността си да следват ККП и никое от техните предложения не излиза извън границите на известните думи на писателя и критик Лу Шън[4] (1881–1936 г.): „Учителю мой, дрехата ви е станала мръсна. Моля, свалете я, аз ще я изпера за Вас“. Техните думи, както и думите на Лу Шън, изразяват послушание, подчинение и почит.

Никой от порицаните „десни“ не предлага ККП да бъде свалена от власт; всичко, което те предлагат, е градивна критика. Въпреки това точно заради тези предложения десетки хиляди хора загубват свободата си и милиони семейства пострадват. Следват допълнителни кампании като „доверяване на ККП“, „изкореняване поддръжниците на твърдата политика“, движението на „Трите нови анти“, изпращане на интелектуалци в отдалечените райони за извършване на тежък труд и залавяне на десните, пропуснати първия път. Всеки, който прояви разногласие с ръководителя на работното си място, особено партийните секретари, е заклеймен, че е срещу ККП. Партията подлага тези хора на непрестанна критика или ги изпраща в трудововъзпитателни лагери. Понякога премества цели семейства в отдалечени райони или лишава децата им от правото да отидат в колеж или в армията. Не им разрешава да кандидатстват за работа в градовете. Семействата губят правото си на социални осигуровки и обществено здравеопазване. Те се превръщат в по-ниска класа

сред селяните и в аутсайдери дори сред класата на второкачествените граждани.

След преследването някои от интелектуалците развиват двуличен характер. Те следват отблизо „Червеното Слънце“ (т. е. Мао) и се превръщат в „назначените интелектуалци“ на ККП, които правят и казват това, което ККП изисква. Други стават сдържани и се дистанцират от политиката. Оттогава насам китайските интелектуалци, за които се предполага, че имат чувство на отговорност към нацията, са принудени да мълчат.

V. Великият скок напред – сътворяване на лъжи, за да се изпита предаността на хората

След антидясното движение Китай започва да изпитва страх от истината. Всеки е бил въвлечен в слушане на лъжи, съчиняване на лъжи, измисляне на неверни случаи, отбягване и укриване на истината чрез лъжа и слухове. Великият скок напред е общонационално упражнение по надлъгване. Хората от цялата страна, под направлението на злия призрак на ККП, извършват многобройни абсурдни неща. И двете страни – лъжци и излъгани, биват измамени. В тази кампания на лъжи и абсурдни действия ККП имплантира своята яростна, пагубна енергия в духовния свят на китайския народ. По това време много хора пеят песни, насърчаващи Великия скок напред: „Аз съм Великият Нефритен Император, аз съм Кралят-дракон, аз мога да преместя планини и реки, ето ме, идвам“[5]. Политически задачи като „достигане повсеместно производство на зърно от 75 000 кг за хектар“, „удвояване производството на стомана“ и „да се надмине Великобритания за 10 години и САЩ за 15 години“, се поставят официално година след година. Последствията от тях са общонационален глад, отнел живота на милиони хора.

По време на Осмия пленум на ЦК на ККП в Лушан през 1959 г., кой от участниците не е бил съгласен с мнението на генерал

Пън Дехуей[6], че Великият скок напред, инициран от Мао Дзедун, е безразсъдство? Въпреки това решението дали да се подкрепи политиката на Мао маркира линията между лоялността и предателството, или – с други думи, между живота и смъртта. В древната история, в която Жао Гао[7] твърди, че еленът е кон, той добре знае разликата между елен и кон, но нарочно нарича елена кон, за да контролира общественото мнение, да потуши дебатите и да разшири своята собствена власт. Резултатът от Лушанския пленум е, че дори генерал Пън Дехуей е принуден да подпише решение, с което се самоосъжда и самоизключва от централното правителство. По подобен начин в последните години на Културната революция Дън Сяопин е принуден да обещае, че никога няма да обжалва решението на правителството да го отстрани от постовете му.

Обществото разчита на минал опит, за да разбере света и да разшири своите хоризонти. ККП обаче отнема възможностите на хората да се поучат от историческия опит и уроци. Официалната цензура на медиите помага още повече да се намали способността на хората да различат доброто от лошото. След всяко политическо движение по-младите поколения получават само възхваляваща партията информация, но са лишени от анализите, идеалите и опита на проницателните хора от по-старите поколения. В резултат на това хората разполагат само с откъслечна информация като основа за разбиране на историята и преценка на нови събития, смятайки, че са прави, докато всъщност се отклоняват на хиляди километри от истината. Така политиката на ККП да държи хората в неведение се извършва повсеместно.

VI. Културната революция – светът е обърнат с главата надолу от обсебването на злото

Културната революция е внушително представление, режисирано от призрака на комунизма, обсебил цял Китай. През 1966 г.

нова вълна на насилие залива Китай и неконтролируем червен терор разтърсва планините и смразява реките. Писателят Чин Му описва Културната революция с мрачни краски:

„Това беше наистина безпрецедентна катастрофа: [ККП] хвърли в затворите милиони хора заради връзката им с [взет на прицел] член от семейството им, отне живота на милиони други, разби семейства, направи от децата хулигани и подлеци, изгори книги, събори древни сгради и унищожи надгробните плочи на древни мъдреци, извършвайки всевъзможни престъпления в името на революцията."

Данните сочат, че броят на неестествените смъртни случаи в Китай по време на Културната революция е поне 7.73 милиона души.

Хората често грешат, като мислят, че насилието и кръвопролитията по време на Културната революция са ставали най-вече по време на размирните движения и че кланетата са извършвани от Червената гвардия и революционерите. Но хиляди официално публикувани китайски годишни отчети по райони показват, че най-много неестествени смъртни случаи има не през 1966 г., когато Червената гвардия контролира повечето държавни организации, нито през 1967 г., когато революционерите се сражават сред различните групи с оръжие, а през 1968 г., когато Мао си възвръща властта над цялата страна. Убийците в тези позорни случаи често са офицери и войници от армията, въоръжени милиционери и членове на ККП от всички етажи на правителството.

Следващите примери илюстрират как насилието по време на Културната революция идва от политиката на ККП и на местните управи, а не от екстремисткото поведение на Червената гвардия. Партията прикрива директното подстрекателство и своята намеса в насилието, извършено от партийни лидери и правителствени лица.

През август 1966 г. Червената гвардия изселва в селата жители на Пекин, категоризирани в миналите кампании като земевладелци, заможни фермери, реакционери, лоши елементи и дес-

ни“. Непълна официална статистика показва, че 33 695 дома са обискирани и 85 196 жители на Пекин са изселени от града в селата, откъдето произхождат родовете им. Червената гвардия е повсеместният изпълнител на тази политика, изселвайки над 400 000 градски жители в селата. Дори високопоставени служители, чиито родители са били земевладелци, са също изселени в провинцията.

Всъщност ККП планува кампанията на изселване дори преди Културната революция. Предишният кмет на Пекин – Пън Джен – заявява, че жителите на Пекин трябва да са идеологически чисти като „витрини и кристали“, имайки предвид, че жители с лош класов произход ще бъдат изселени от града. През май 1966 г. Мао нарежда на своите подчинени да „закрилят столицата“ и създава столична работна група, ръководена от Ие Дзянин, Ян Чънуу и Сие Фуджъ. Една от задачите на тази група е да използва полицията, за да изсели жителите на Пекин с лош класов произход.

Тези данни помагат да се разбере защо правителството и полицейските отдели не се намесват, а по-скоро подкрепят Червената гвардия в претърсването на домовете и изселването на над два процента от жителите на Пекин. Министърът на обществената сигурност Шие Фуджъ изисква от полицията ненамеса в действията на Червената гвардия, а да я снабдява с информация и съвети. Червената гвардия просто е използвана от партията за изпълнение на запланuваните действия и по-късно, в края на 1966 г., е изоставена от ККП. Мнозина са заклеймени като контрареволюционери и са хвърлени в затвора, други са изпратени в провинцията заедно с част от градската младеж, за да се трудят и да преобразуват мисленето си. Организацията на Червената гвардия от западната част на града, ръководеща изселването, е създадена с „грижовните“ инструкции на лидерите на ККП. Заповедта да се обвинят в престъпление членовете на Червената гвардия е издадена, след като е одобрена от главния секретар на Държавния съвет.

След отстраняването на пекинските граждани с лош класов произход в селските райони е подета нова вълна на пре-

следване на лошите класови елементи. На 26 август 1966 г., по време на събрание на полицейското управление в Дашин, е оповестена реч на Сие Фуджъ. Сие нарежда на местната полиция да съдейства на Червената гвардия с информация и помощ при нахлуването и претърсването на домовете на „петте черни класи“ (земевладелци, заможни селяни, реакционери, лоши елементи или десни). Позорното клане в Дашин8 е резултат от директните инструкции от полицейския участък; организаторите са директорът и партийният секретар на полицейския участък, а убийците са предимно милиционери, които не щадят дори и децата.

Заради „добро поведение“ по време на подобни кланета мнозина са приети за членове на ККП. Според непълна статистика за провинцията Гуаншъ в избиването са въвлечени около 50 000 членове на ККП. 9000 от тях са приети в партията, след като са извършили убийство. Други над 20 000 извършват убийство след приемането им, а над 19 000 от останалите партийни членове по един или друг начин са свързани с убийства.

Класовата теория по време на Културната революция се прилага и при побоищата. Лошите го заслужават, ако са бити от добрите. Достойно е един лош да бие друг лош. Недоразумение е един добър да бие друг добър. Тази теория, измислена от Мао, се разпространява широко сред революционните движения. Насилието и кръвопролитията са широкоразпространени в резултат на мисленето, че враговете на класовата борба заслужават всякакво насилие.

От 13 август до 7 октомври 1967 г. милиционери от областта Дао на провинция Хунан избиват членове на организацията „Шианджиан вятър и гръм“ и членове на „петте черни класи“. Избиването продължава 66 дни; убити са 4519 души от 2778 домакинства в 468 общини от 36 окръга на 10 области. Общо 9093 души са убити в цялата префектура, състояща се от 10 района, 38 процента от които са от „петте черни класи“, а 44 процента са деца на хората от „петте черни класи“. Най-възрастният убит е на 78 години, а най-младият – бебе на 10 дни.

Това е само един случай на насилие в малък район по време на Културната революция. Във Вътрешна Монголия (област в Китай), след учредяването на „революционния комитет“ в началото на 1968 г., движението за прочистване на класовата принадлежност и ликвидирането на Народната революционна партия на Вътрешна Монголия завършват със смъртта на 350 000 души. През 1968 г. десетки хиляди от провинция Гуаншъ участват в масовото клане на членове на „Организация 4.22“, избивайки над 110 000 души.

Такива случаи показват, че тези мащабни действия на насилствено избиване по време на Културната революция произлизат от директните подстрекателства и инструкции на лидерите на ККП, които употребяват и окуражават прилагането на насилие, за да преследват и убиват граждани. Убийците, замесени директно в нареждането и изпълнението на убийствата, са най-вече от армията, полицията, въоръжения запас и ключови членове на партията и младежката лига.

Ако по време на поземлената реформа ККП използва селяните за елиминирането на земевладелците, за да завземе земята, а по време на индустриалната и търговската реформа използва работническата класа, за да ликвидира капиталистите и да завземе собствеността им, при антидясното движение партията атакува всички интелектуалци с противоположни виждания; тази борба показва, че никоя от класите не е била в безопасност по време на Културната революция. ККП използва една група, за да убива друга. Дори и да сте от работническата класа или селянин – две класи, на които партията е разчитала преди – и гледната ви точка се различава от тази на ККП, животът ви ще е в опасност. Тогава, в края на краищата, за какво е всичко това?

Целта е да се установи комунизмът като единствена, всеобхватна, безусловно управляваща религия в цялата страна, контролираща не само държавата, но и съзнанието на всеки индивид.

Културната революция издига до върхна точка култа към ККП и личността на Мао. Теорията на Мао е трябвало да бъде използвана, за да ръководи всичко и вижданията на един човек

е трябвало да се насадят в съзнанията на десетки милиони. Нещо уникално за Културната революция е, че тя умишлено не уточнява какво не трябва да се прави. Вместо това набляга на „какво може да се прави и как да се направи. Нищо извън рамките на това не може да се прави или дори да се обмисля“.

По време на Културната революция всеки в страната изпълнява религиозно-подобен ритуал: „Питай партията за инструкции сутринта и докладвай на партията вечерта“. „Отдавай чест на Председателя Мао няколко пъти дневно, пожелавайки му безгранично дълголетие и ежедневно казвай политически молитви сутрин и вечер“. Почти всеки грамотен човек е писал изявления за самокритика и докладване на мислите си. Цитати на Мао като: „Води жестока борба с всяка една мисъл на егоизъм“ и „Изпълнявай нарежданията на партията, независимо дали разбираш целите; задълбочи разбирането си в процеса на изпълнението“, са повтаряни многократно.

По онова време е позволено да се почита само един Бог (Мао); разрешено е да се четат само един вид книги (учението на Мао). Процесът на „обожествяване“ се разгръща така бързо и до такава степен, че хората не могат да си вземат храна в столовете, ако не декламират цитатите на Мао, или не отправят поздрави към Мао. Когато пазарува, пътува в автобус и дори когато говори по телефона, човек трябва да издекламира цитат от Мао, дори да е неуместен. Хората правят това фанатично или цинично, като всеки е вече под контрола на злия комунистически призрак. Лъжи, толериране на лъжи и разчитане на лъжи се превръщат в част от живота на китайския народ.

VII. Реформата и развитието – насилието прогресира с времето

Културната революция е период, изпълнен с кръвопролития, убийства, печал, загуба на съвест и объркване на правилно с неправилно. След Културната революция най-високият пост е като въртяща се врата, където ККП и нейното правителство сменят

шест лидери за 20 години. Частната собственост се връща в Китай, разликата в стандарта на живот между града и селото се повишава, пустинната част на страната се увеличава драстично, реките изчезват, наркоманията и проституцията нарастват. Всички „престъпления“, срещу които ККП се бори, сега са разрешени отново.

Безмилостното сърце на ККП, нейната нечестива природа, злонамерените ѝ действия и способността ѝ да води страната към унищожение се засилват. При избиването на площад „Тянанмън“ през 1989 г. партията мобилизира армия и танкове, за да изтреби студентите, протестиращи на площада. Яростното преследване на практикуващите Фалун Гонг (мирна медитативна практика) е още по-жестоко. През октомври 2004 г., за да вземе земята от селяните, град Юлин (провинция Шаансъ) мобилизира над 1600 полицаи, които арестуват и застрелват над 50 селяни. Политическото управление на китайското правителство все още се основава на философията на ККП за борба и насилие. Единствената разлика от миналото е, че партията става дори по-измамна.

Законодателство

ККП никога не престава да създава конфликти сред хората. Тя осъжда голям брой хора, обвинявайки ги, че са реакционери, антисоциалисти, лоши елементи и членове на зли култове. Тоталитарната природа на ККП продължава да е в противоречие с всички останали граждански групи и организации. В името на поддържането на „социалната стабилност и ред“ партията продължава да променя конституцията, законите и регулациите и да преследва като реакционер всеки, който не е съгласен с правителството.

През юли 1999 г. Дзян Дзъмин взема лично решение, което е в противовес с волята на повечето членове на Политбюро – да елиминира Фалун Гонг за три месеца; клевети и лъжи заливат отново страната. След интервю на Дзян Дзъмин пред френ-

ската медия „Le Figaro“, където той обявява Фалун Гонг за „зъл култ“, китайската пропаганда бързо публикува статии, упражнявайки натиск върху всички китайци да се обърнат срещу Фалун Гонг. Народното събрание е принудено да приеме неопределеното „решение“ за справяне със зли култове; скоро след това Върховният народен съд и Върховната народна прокуратура издават съвместно „обяснение“ на това „решение“.

На 22 юли 1999 г. осведомителна агенция „Синхуа“ публикува речи на лидери от организационния и пропагандния отдел на ККП, които публично подкрепят преследването на Фалун Гонг от Дзян Дзъмин. Китайският народ е оплетен в преследването просто защото това е решение на партията; той може само да изпълнява нарежданията, без да смее да изказва възражения.

През последните пет години правителството използва една четвърт от финансовите ресурси на Китай, за да преследва Фалун Гонг. Всеки в страната е трябвало да премине тест: повечето, признали, че практикуват Фалун Гонг и отказали да спрат да го практикуват, изгубват работата си. Практикуващите Фалун Гонг не правят никакви закононарушения, не изменят на страната, нито се обръщат срещу правителството; те просто вярват в „Истинност, Доброта и Търпимост“. Въпреки това стотици хиляди са хвърлени в затворите. Независимо че официално информацията се укрива, данни на семействата сочат, че измъчени до смърт са над 1143 души, а броят на непотвърдените смъртни случаи е много по-голям.

Meguu

На 15 октомври 2004 г. базираният в Хонконг вестник „Уенуейпао“ съобщава, че 20-ият сателит на Китай се е завърнал на Земята, падайки и разрушавайки къщата на Хуо Джию в град Пенглай, област Дейин на провинция Сичуан. Репортерът цитира Ей Ючин, директор на държавната служба на областта Дейин, който казва, че има потвърждение, че „черната маса“ е сателитът. Ей Ючин е и местният заместник-ръководител на проекта по

възстановяването на сателита. Осведомителната агенция „Синхуа“ обаче съобщава само времето на възстановяване на сателита, като набляга, че това е 20-ият научно-технически експериментален сателит, завърнал се обратно в Китай. „Синхуа“ не споменава нищо за това, че сателитът е разрушил къща. Това е типичен пример за общоприетата практика на китайските медии за съобщаване единствено на добрите новини и прикриване на лошите, както е наредила партията.

Лъжите и клеветите, публикувани във вестниците и излъчени по телевизията, подпомагат значително изпълнението на всички политически движения на ККП в миналото. При партийна заповед всички средства за масова информация в страната съобщават това, което партията иска да съобщят. Когато партията иска да започне антидясното движение, медиите от цялата страна съобщават за престъпленията на десните. Когато партията иска да учреди народните комуни, всеки вестник в страната започна да възхвалява величието на народните комуни. Още в първия месец от преследването на Фалун Гонг всички телевизии и радиостанции клеветят Фалун Гонг многократно през най-гледаното време на деня с цел да промият съзнанието на хората. Оттогава Дзян Дзъмин използва всички медии, за да фабрикува и разпространява една след друга лъжи и клевети относно Фалун Гонг. Това включва усилията да се подбуди национална омраза срещу Фалун Гонг чрез съобщаване на неверни новини за това, че практикуващите Фалун Гонг извършват убийства и се самоубиват. Пример за такъв изфабрикуван репортаж е инсценираното „Самозапалване на „Тянанмън“, разкритикуван впоследствие от неправителствената организация „Международно развитие на образованието“ като правителствено инсценирано действие за заблуждаване на хората. За последните пет години нито един китайски вестник или телевизионна станция не са съобщили истината относно Фалун Гонг.

Китайците са свикнали с неверните новини. Старши репортер на осведомителната агенция „Синхуа“ веднъж заявява: „Как можеш да се довериш на репортаж от „Синхуа?“. Хората дори

описват китайските новинарски агенции като кучето на партията. Има народна песен: „Това е куче, отгледано от партията, охраняващо вратата на партията. То ще ухапе всеки, който партията му каже да ухапе, и ще го ухапе толкова пъти, колкото партията му каже“.

Образование

В Китай образованието се е превърнало в още един инструмент за контрол на хората. Първоначалната му цел е да развие интелектуалци, които имат знания и точна преценка. Знанията се отнасят до разбиране на информацията, данни и исторически събития; преценката се отнася до процеса на анализиране, проучване, обсъждане и възпроизвеждане на знанието – процес на духовно развитие. Тези, които имат знание, но не и точна преценка, са известни като книжни плъхове, а не истински интелектуалци със социално съзнание. Ето защо в китайската история интелектуалците с точна преценка, а не тези, имащи единствено познания, са били високо уважавани. Но под контрола на ККП, Китай е пълен с интелектуалци със знание, но без преценка, или такива, които не смеят да изразяват своята преценка. Образованието в училищата набляга на това как да не се правят нещата, които партията не иска. В последните години всички училища започнаха да преподават политика и история на ККП с обединени учебници. Учителите не вярват в съдържанието на текста, при все това, принудени от партийната „дисциплина“, те трябва да го преподават, противно на волята си. Учениците не вярват нито в текста, нито на своите учители, но трябва да запомнят всичко от този текст, за да вземат изпитите си. Напоследък в приемните изпити за колежи и висши учебни заведения са включени въпроси за Фалун Гонг. Кандидат-студентите, които не знаят шаблонните отговори, не получават висока оценка и губят възможността да влязат в добър колеж или висше учебно заведение. Ако студент или ученик се осмели да каже истината, той незабавно е изключван от учебното заведение без право на по-нататъшно образование.

В обществената образователна система поради влиянието на вестниците и правителствени документи много известни поговорки са приети за истина като например цитата на Мао: „Ние трябва да подкрепяме всичко, на което нашият враг се противопоставя; ние се противопоставяме на всичко, което нашият враг приема“. Отрицателният ефект е широко разпространен: в сърцата на хората е инжектирана отрова, която измества доброжелателството и унищожава добродетелта и стремежа да се живее в мир и хармония.

През 2004 г. Китайският информационен център анализира проучване, направено от „Сина Нет Китай“, което показва, че 82.6 % от китайската младеж е съгласна с това, че жени, деца и затворници могат да бъдат малтретирани по време на война. Този резултат е шокиращ. Но той отразява начина на мислене на хората, най-вече на младото поколение, при което липсва елементарно разбиране за управление с великодушие и човечност.

На 11 септември 2004 г. мъж фанатично насича с нож 28 деца в град Суджоу. На 20-и същия месец мъж от провинцията Шандон напада с нож и ранява 25 ученици от началното училище. Някои начални учители принуждават учениците си да правят саморъчни фишеци – част от акция за събиране на средства за училището, довело до експлозия, в която загиват ученици.

Полиmuка

ККП често използва заплахи и принуда, за да обезпечи осъществяването на своята политика. Едно от средствата са политическите лозунги. Дълъг период от време ККП използва броя на лозунгите като критерий за оценка на политическия принос. По време на Културната революция за една нощ Пекин се превръща в „червено море“ от плакати. Надписи като „Долу управляващите капиталисти в партията“ са навсякъде. В селата по ирония на съдбата плакатите са съкратени до „Долу управляващата партия“.

Наскоро, за да насърчи Закона за опазване на горите, държавното бюро по горите и всичките му станции и служби на-

реждат да се закачат строго определен брой лозунги. Неспазването на нормата се смята за неизпълнена задача. Така местни държавни административни служби разлепят много лозунги например: „Който пали планините ще отиде в затвора“. В проекти за контролиране на раждаемостта има дори още по-застрашителни лозунги като: „Ако един наруши закона, цялото село ще бъде стерилизирано“, „По-добре още един гроб, отколкото още едно бебе“ или „Ако той не се стерилизира както подобава, къщата ще му бъде съборена; ако тя не абортира, както би трябвало, кравите и оризовите ѝ полета ще бъдат конфискувани“. Появяват се дори лозунги, които са в разрез с човешките права и конституцията, например: „Ако не си платите данъците днес, утре ще спите в затвора“.

Лозунгът всъщност е форма на реклама, но с по-директна и повтаряща се природа. Затова китайското правителство често използва лозунгите като средство за прокарване на политически убеждения и позиции. Политическите лозунги могат да се разглеждат и като думи на правителството към народа. Независимо от това, в тези лозунги, разгласяващи политическите линии на партията, не е трудно да се забележи тенденцията към насилие и жестокост.

VIII. Промийте всички съзнания в страната и я превърнете в „мозъчен затвор“

Най-ефективното оръжие, което ККП използва, за да поддържа своето тиранично управление, е системата за контрол. По добре организиран начин ККП налага манталитет на послушание във всеки един от гражданите. Няма никакво значение дали партията си противоречи, или постоянно сменя политическите си курсове, стига да може методично да организира начини за лишаване на хората от основните им човешки права. Пипалата на правителството са навсякъде. Независимо дали в селото или града, гражданите са управлявани от така наречените квартални или общински комитети. Доскоро за женитба, развод или дете

трябваше да се получи одобрението на тези комитети. Партийната идеология, нейният начин на мислене, организации, социална структура, пропагандни механизми и административна система обслужват единствено и само диктаторските ѝ цели. Партията, посредством правителството, се стреми да контролира мислите и действията на всеки индивид.

Проявата на жесток контрол над народа от ККП не се изчерпва само с нанесените телесни мъчения. Тя също така принуждава хората да загубят способността си да мислят независимо и ги превръща в страхливци, които се самосъхраняват, без да смеят да се изказват открито. Целта на управлението на ККП е да промие съзнанията на своите собствени граждани, да ги накара да мислят като нея, да говорят като нея и да правят това, което тя иска.

Има поговорка: „Политиката на партията е като Луната, сменя се на всеки 15 дни“. Независимо колко често партията сменя политиката си, всеки в страната трябва да я следва изкъсо. Когато сте използвани като средство за нараняване на другите, трябва да благодарите на партията, че е оценила силата ви; когато сте наранени, трябва да благодарите на партията, че ви е „дала урок“; когато сте погрешно дискриминирани и по-късно ККП ви реабилитира, трябва да благодарите на партията за великодушието, непредубедеността и способността да поправя грешките си. Партията налага диктатурата си чрез непрекъснати цикли на потискане и реабилитация.

След 55 години на деспотизъм ККП е ограничила съзнанието на нацията, като го е затворила в рамките на разрешеното от нея. Да се мисли извън рамките на това се смята за престъпление. След многобройни борби глупостта се възхвалява като мъдрост, а малодушието е начин на оцеляване. В съвременното общество на интернет, който е главно средство за обмяна на информация, ККП дори изисква от хората да упражняват самодисциплина и да не четат новини от чужбина, нито да отиват на интернет-страници с ключовите думи „човешки права“ и „демокрация“.

Курсът на ККП за промиване на съзнанията на хората е нелеп, брутален и жалък, но при все това, е вездесъщ. ККП е изкривила нравствените ценности и принципи на китайското общество и напълно е пренаписала националните стандарти за поведение и стил на живот. Тя неспирно използва психическото и физическото изтезание, за да заздравява единовластното управление на Китай чрез всеобхващащата „религия на ККП“.

Заключение

Защо ККП трябва постоянно да се бори, за да поддържа властта си? Защо ККП вярва, че докато съществува живот, борбата е вечна? За постигане на тази цел ККП не се двоуми да извършва убийства, нито да съсипва околната среда, нито се интересува, че по-голяма част от фермерите и много от жителите по градовете живеят в нищета.

Дали заради идеологията на комунизма ККП върви през вечната борба? Отговорът е „Не“. Един от принципите на комунистическата партия е премахването на частната собственост и това тя се опитва да направи, когато идва на власт. ККП вярва, че частната собственост е основният причинител на всички злини. Независимо от това, след икономическата реформа през 80-те години на XX век частната собственост отново бе разрешена в Китай и дори бе защитена от конституцията. Прозирайки през лъжите на ККП, хората ясно ще видят, че по време на 55-годишното си управление ККП просто разиграва драма на преразпределение на собствеността. След няколко цикъла на такова разпределение ККП просто превръща чуждия капитал в своя частна собственост.

ККП представя себе си като „пионер на работническата класа“. Нейната задача е да унищожи капиталистическата класа. Но сега частни разпоредби на ККП недвусмислено разрешават в партията да се приемат капиталисти. Членовете на ККП вече не вярват в партията и комунизма и съществуването на ККП е неоправдано. Това, което е останало от партията, е празната черупка на предполагаемата ѝ същност.

Дали дългогодишната борба на ККП не е била, за да предпази нейните членове от продажност и корупция? Отново „Не“. Петдесет и пет години ККП е на власт и корупцията, злоупотребите, незаконното поведение и действията, които са в ущърб на народа и нацията, са навсякъде сред служителите на ККП в страната. От общо 20 милиона партийни служители в Китай през последните години 8 милиона са били съдени и наказани за престъпления, свързани с корупция. Около един милион всяка година подават жалби до по-високи инстанции срещу корумпирани служители, които не се разследват. От януари до септември 2004 г. китайското Бюро за чужда валута разследва случаи на нелегални разрешения за валутна обмяна в 35 банки и 41 компании, като разкрива нелегални сделки за 120 милиона щатски долара. Според статистика от последните години над четири хиляди служители на ККП са избягали от Китай с незаконно присвоени пари и откраднатите суми от държавата достигат десетки милиарди щатски долари.

А дали пък борбата не е била с цел подобряване на образованието и съзнанието на хората и поддържане на интереса им към националните дела? Отговорът отново е „Не“. В днешен Китай материалните стремежи са необуздани и хората губят традиционните си добродетели на почтеност. Да се заблуждават близки и да се мамят приятели вече се е превърнало в правило. Много китайци са равнодушни или отказват да говорят по много важни въпроси като човешките права или преследването на Фалун Гонг. Да се крият мислите и да не се казва истината са станали основни умения за оцеляване в Китай. Същевременно ККП използва всеки удобен случай да подбужда общественото чувство на национализъм – например организирането на китайски граждани да хвърлят камъни по американското посолство или да горят американското знаме. Китайският народ е бил третиран или като покорна маса, или като яростна банда, но никога като граждани с гарантирани човешки права. Културният напредък е основата за повишаване на съзнателността на хората. Нравоучителните принципи на Конфуций и Менций са крепели моралните

те норми и правила в продължение на хилядолетия. „Ако всички тези принципи се изоставят хората, няма да имат закони, които да следват и няма да различават доброто от злото. Те ще загубят пътя си... Дао (законът) ще бъде унищожен“[9].

Целта на класовата борба на ККП е да създава непрекъснат хаос, чрез който тя се установява като единствената управляваща партия и религия в Китай, прилагайки партийната си идеология, за да държи под контрол китайския народ. Държавните учреждения, войската и медиите са все инструменти, използвани от ККП за поддържане на диктатурата. Докарвайки неизлечими болести на Китай, ККП сама е на ръба на отказване от престола си и нейното рухване е неизбежно.

Някои хора се безпокоят, че в страната ще настане хаос, ако ККП се разпадне. Кой ще заеме мястото ѝ, за да управлява страната? В петхилядолетната история на Китай 55-те години на управление на ККП са като мимолетна сянка. За нещастие обаче през този кратък период от време ККП разбива китайските традиционни вярвания и ценности; унищожава традиционните нравствени принципи и социална структура; превръща загрижеността и любовта между хората в борба и омраза; заменя почитането на Небето, Земята и природата с арогантността на „човешката завоевателна природа“. Тези щети са опустошили социалната, нравствената и екологичната система, поставяйки Китай в дълбока криза.

В историята на Китай всеки великодушен лидер разглежда любовта към хората, грижата за тях и тяхното образование като основен дълг на управлението. Човешката природа естествено се стреми към доброта и ролята на управлението е да пусне в ход тази вродена човешка способност. Менций казва: „Такива са хората: тези със стабилен доход ще имат верни сърца, докато тези без постоянни средства за препитание няма да са с такива“[10]. Образование без благополучие е неефективно; тираничните лидери, които не са изпитвали любов към народа и които са избивали невинните, са презрени от китайския народ.

През 5000 години на китайската история е имало много човеколюбиви лидери като император Яо и император Шун в древността, император Уен и император У от династията Жоу, император Уен и император Джин от династията Хан, император Тан Тайзон от династията Тан, император Кансъ и император Цианлон от династията Чин. Процъфтяването, на което народът се е радвал при тези династии, е в резултат това, че предводителите са следвали небесния Дао, придържали са се към златната среда и са се стремили към мир и стабилност. Отличителните черти на добрия лидер са оползотворяване на добродетелните и надарените хора, приемане на различни мнения, прокарване на справедливост и мир, даване на хората на това, от което имат нужда. Така населението ще се подчинява на законите, ще поддържа благоприличие, ще живее щастливо и ще работи ефективно.

Наблюдавайки световните дела, ние често се питаме кой определя дали една държава ще процъфти или изчезне, независимо че знаем, че издигането и падането на всяка нация си има своите причини. Когато ККП си отиде, можем да очакваме, че мирът и хармонията в Китай ще се завърнат. Хората пак ще станат истински, добри, скромни и толерантни и страната отново ще се грижи за основните им нужди, а всички професии ще процъфтят.

Коментар четвърти: Китайската комунистическа партия е сила, насочена срещу Вселената

Въведение

Китайците ценят високо „Дао“, известен още като „Пътя“. В древността безмилостните императори са били наричани „обезумял властелин с липсващ Дао“. Всяко поведение, несъответстващо на моралния стандарт (обозначаван в китайския език с двата йероглифа „Дао Дъ“, т. е. „Пътя“ и „Добродетел“), е наричано „отклоняване от Пътя“. Дори и бунтуващите се земеделци издигат плакати, гласящи: „Постигни Пътя в името на Небето“. Лао Дзъ[1] казва: „Има нещо тайнствено и цялостно, съществуващо преди Небето и Земята. Безмълвно, безформено, завършено и неизменно. Живеещо вечно, навсякъде и в съвършенство, то е майката на всички неща. Аз не зная името му; наричам го Пътя“. Това предполага, че светът е направен от Дао.

През последните сто години внезапната инвазия на комунистическия призрак създаде сила, противопоставяща се на природата и човечеството, причиняваща безкрайна агония и трагедия; сила, която тласна човешката цивилизация до ръба на унищожението. Извършвайки всевъзможни зверства, нарушаващи Дао и противопоставящи се на Небето и Земята, комунизмът се е превърнал в изключително зла сила, насочена срещу Вселената.

„Човек следва Земята, Земята следва Небето, Небето следва Дао и Дао следва това, което е естествено“[2]. В древен Китай хората са вярвали в спазването на волята на Небето, в хармонизирането с Небето и в съвместното съществуване с него. Човечеството се интегрира с Небето и Земята и съществува във взаимна зависимост от тях. Дао на Вселената не се променя. Вселената се движи систематично в съответствие с Дао. Земята следва промените на Небето, затова тя има четири годишни времена. Уважавайки Небето и Земята, човечеството се радва на хармоничен живот, изпълнен с признателност и блаженство. Това намира израз в поговорката „благоприятно време на Небето, из-

годно местоположение на Земята и хармония сред хората“[3]. Според китайския начин на мислене всичко се подчинява на тази представа – астрономията, географията, календарната система, медицината, литературата и дори структурата на обществото.

Комунистическата партия обаче прокарва тезата, че хората са над природата и прокламира философия за борба срещу Небето, Земята и природата. Мао Дзедун казва: „Борбата с Небето е безкрайна радост, борбата със Земята е безкрайна радост, борбата с човечеството също е безкрайна радост“. Комунистическата партия може и да се наслаждава на всичките тези борби, но хората са платили прескъпо за това и страданията им са прекомерни.

I. Борба с хората и изличаване на човешката природа

Объркани понятия за добро и зло и унищожаване на човечността

Човек трябва да живее преди всичко в съответствие с природата и после в съответствие с обществото. „Когато се раждат, хората са природно добри“[4] и „Състраданието е присъщо на всички хора“[5] са сред множеството ръководни принципи, които хората носят със себе си от раждането, принципи, които им позволяват да разграничат правилното от погрешното и доброто от злото. В противоположност на това обаче за ККП човешките същества са животни или дори машини. Според нея буржоазията и пролетариатът са само материални сили.

Целта на ККП е да контролира хората и постепенно да ги превърне в бунтарски, революционни главорези. Маркс казва: „Една материална сила може да бъде победена само с друга материална сила“; „Теорията също се превръща в материална сила в момента, в който е повлияла на масите“[6]. Той вярва, че цялата история на човечеството не е нищо повече от непрекъсната еволюция на човешката природа и че човешката природа е

всъщност класова природа. Постулира също, че няма нищо вродено и че всичко е резултат от влиянието на околната среда. Маркс защитава тезата, че човек е „социално същество“, отхвърляйки концепцията на Фойербах за „природното същество“. Ленин вярва, че марксизмът не може да се зароди естествено сред пролетариата, а трябва да се разпали отвън. Той полага големи усилия, но въпреки това не успява да накара работниците да се пренасочат от своята икономическа борба към политическата борба за власт. Така Ленин възлага надеждите си на „Теорията за условния рефлекс“, развита от носителя на Нобелова награда Иван Петрович Павлов. Ленин заявява, че тази теория „е от голямо значение за пролетариата по цял свят“. Троцки[7] дори напразно се надява, че условният рефлекс би могъл да промени човек не само психологически, но и физически. Точно както кучето слюноотделя, когато чуе звънеца за обяд, той очаквал, че войниците ще се втурнат смело напред при звука на изстрелите, отдавайки живота си за комунистическата партия.

От древни времена хората са вярвали, че възнагражденията идват в резултат на положени усилия и работа. Човек се замогва чрез усилен труд. Хората презират лентяйството и смятат облагите без положен труд за нещо безнравствено. След разпространяването на комунистическата напаст в Китай обаче обществените банди и незаетата работна ръка са насърчавани да разделят земята, да ограбят частната собственост и да тероризират хората – и всичко това става открито съобразно разпоредбите на закона.

Всеки знае, че е добре да се уважават възрастните и да се полагат грижи за децата; както и че е лошо, ако не се зачитат възрастни и учители. Древното конфуцианско образование е имало две части: Сиао Суе (начално обучение) и Да Суе (напреднало обучение). Сиао Суе се е получавало, преди да се навършат 15 години, и в него основно се е наблягало на културата по отношение на чистотата, социалните отношения, етикета и речта. Да Суе е поставяло ударение на добродетелта и получаването на Дао[8]. По време на кампаниите на ККП за критикуване на Лин

Бияо[9] и Конфуций и за осъждане на уважението към учителите партията заличава всички морални стандарти от съзнанието на младите поколения.

Една древна поговорка гласи: „Нека бъде мой учител за един ден и ще го уважавам като баща цял живот“.

На 5 август 1966 г. Биян Джонгиюн, преподавателка в Девическата гимназия към Пекинския педагогически университет, е принудена от свои ученички да ходи по улицата с идиотска шапка, с дрехи с петна от черно мастило и с унизителна черна дъска, закачена на врата ѝ. Тя е съпровождана от ученичките си, барабанящи по кошчета за смет. Накарана е да коленичи, залята е с вряла вода и е пребита до смърт с тояга със забити в нея пирони.

Директорката на гимназията към Пекинския университет е принудена от студенти да барабани по счупен леген и да крещи „Аз съм лош елемент“. Отрязват ѝ косата, за да я унижат, принудително я повалят на земята и я бият по главата, докато от нея започва да тече кръв.

Всеки смята, че чистотата е нещо добро, а мръсотията – лошо. Но ККП насърчава „кал навсякъде по тялото и мазолести длани от тежкия физически труд“. Партията смята за добро, че вашите „ръце са черни, а краката [ви] – лепкави от кравешки тор“[10]. Според нея хора като тези са смятани за най-революционно настроени; те можели да отидат в университет, да станат членове на партията, да бъдат повишени, като накрая се превърнат в партийни лидери.

Човечеството върви напред, защото натрупва познание, но при ККП придобиването на познание се смята за лошо. Интелектуалците са причислени към долнокачествената девета категория – по скалата от едно до девет. Те са инструктирани да се учат от неграмотните и да бъдат наново образовани от бедните селяни, за да бъдат реформирани и да започнат нов живот. За да се извърши превъзпитанието на професори от университета „Чинхуа“, те биват изпратени в изгнание на остров Карп в Нанчан, провинция Жианси. Болестта шистозома[11] е била доста раз-

пространена в този район, така че дори трудовият лагер, който първоначално се намирал там, се налага да бъде преместен. Професорите се заразяват веднага щом се докосват до речната вода, развиват цироза и загубват способността си да работят и да живеят.

Под подстрекателството на бившия китайски премиер Джоу Енлай комунистическата партия на Камбоджа (Червените кхмери) стига до крайност в преследването на интелектуалците. Хората с независимо мислене са подложени на реформиране и избиване както духовно, така и физическо. От 1975 до 1978 г. една четвърт от населението на Камбоджа е избито. Някои хора са убити само защото имат белег от носене на очила.

След победата на комунистическата партия на Камбоджа през 1975 г. Пол Пот (неин лидер) прибързано започва установяването на социализъм – „рай в човешкото общество“ – проповядващ общество без класи, без разграничение на градове и села, без парично обръщение и без търговия. В резултат семейната структура е разрушена и заместена с женски и мъжки трудови бригади. Те са принудени да работят и да се хранят заедно, да носят еднакви черни революционерски или военни униформи. Съпрузите можели да се виждат само с разрешение веднъж седмично.

Комунистическата партия претендира, че не се страхува от Небето и Земята, но напразно прави опити за тяхното преобразуване, което е пълно незачитане на всички добродетелни елементи и сили във Вселената. По време на следването си в Хунан Мао Дзедун пише:

„През всички векове нациите са имали велики революции. Отмиването на старите неща и проникването на новите донася огромни промени, които включват живот и смърт, успех и разпад. Същото е и с унищожаването на Вселената. Унищожението на Вселената определено не е окончателното ѝ унищожение и няма съмнение, че унищожението тук ще означава раждане там. Всички ние очакваме подобно унищожение, защото при унищожаването на старата Вселена създаваме нова Вселена. Не е ли това по-добро от старата Вселена?!“

Обичта е естествено човешко чувство към съпрузи, деца, родители и приятели. Развиването на такива взаимоотношения е нещо нормално за човешкото общество. Чрез непрекъснати политически кампании ККП е превърнала хората във вълци или в още по-свирепи и жестоки животни. Дори и най-свирепият тигър не яде малките си. Но при управлението на ККП става обичайно родители и деца, съпрузи и съпруги да правят доноси един срещу друг и семейните отношения често са отричани.

В начално училище в Пекин в средата на 60-те години на XX век, докато изготвя правописен тест за учениците си, учителка случайно нарежда една след друга думите „социализъм“ и „падане“. Учениците осведомяват служители на ККП за това, след което тя е ежедневно критикувана, а момчета от класа ѝ удрят шамари. Дъщеря ѝ се отказва от нея. По време на политически събрания в класа дъщерята постоянно критикува „новото положение в класовата борба“ на майка си. Години след нещастния случай единствената работа на тази преподавателка е всекидневното почистване на училището и тоалетните.

Хората, преживели Културната революция, няма да забравят името на Джан Джисин, осъдена на затвор заради критиката ѝ към Мао за провала му във Великия скок напред. Надзирателите в затвора многократно я събличат, връзват ръцете ѝ отзад с белезници и я хвърлят в мъжките килии, оставяйки затворниците да я изнасилват групово, от което тя впоследствие полудява. Понеже се страхуват, че докато я екзекутират тя ще протестира, надзирателите притискат главата ѝ върху тухла и прерязват гърлото ѝ без никаква анестезия.

Дори в последните години, при преследването на Фалун Гонг, ККП използва същите стари методи на подбуждане на омраза и подстрекаване на насилие.

Комунистическата партия потиска добродетелната човешка природа и поощрява, насърчава и използва лошата страна на човечеството, за да укрепи управлението си. Кампания след кампания хората с будна съвест са принудени да мълчат поради страх от насилие. Комунистическият строй систематично е разрушил

универсалните нравствени стандарти в опита си да преобърне изцяло понятията за добро и зло, за чест и срам, поддържани от човечеството в продължение на хилядолетия.

Злото, което се издига над Закона за взаимно пораждане и взаимно потискане

Лао Дзъ е казал:

„Под Небето всички могат да видят красотата само защото има грозота.

И могат да разпознаят доброто само защото има зло.

Затова „има“ и „няма“ възникват заедно.

Трудно и лесно се допълват взаимно.

Дълго и късо контрастират едно на друго;

Високо и ниско се балансират едно с друго;

Глас и звук се хармонизират един с друг;

Предно и задно се редят едно след друго“[12].

Казано просто, Законът за взаимно пораждане и взаимно потискане съществува в човешкия свят. Не само хората се разделят на добри и лоши, но доброто и лошото съжителстват заедно във всеки един човек.

Дао Джи, идол на бандитите в Древен Китай, казва на своите последователи: „Бандитите също трябва да следват Пътя“. И пояснява, че бандитът също трябва да бъде „почтен, храбър, справедлив, мъдър и доброжелателен“. Което означава, че дори бандитът не може да своеволничи. Той също трябва да следва определени правила.

Поглеждайки назад в историята на ККП, можем да кажем, че тя е пълна с мошеничества и измами без ограничения. Така например това, което бандитите ценят най-много, е „справедливостта“. Дори мястото, където разделят откраднатото, е наричано „зала на справедливостта за разделяне на плячката“. Но когато настане криза, другарите в ККП се изобличават и винят един друг и дори скалъпват лъжливи обвинения, за да се натопят взаимно, добавяйки и обида към останалото.

Да вземем генерал Пън Дехюей за пример. Мао Дзедун, който имал селски произход, разбира се, знаел добре, че е невъзмож-

но да се произведат 130 000 джин зърно от едно мю13 и че всичко, което Пън казва, е истина. Той знаел също, че Пън няма намерение да вземе властта му, да не говорим, че Пън спасявал живота му няколко пъти, когато бил главнокомандващ на 20 000 души, с които воювал сам срещу 200 000-те групи на Ху Зоннан по време на войната между ККП и КМТ. Въпреки това в мига, когато Пън изказва несъгласието си с Мао, той избухва яростно и хвърля в боклука написаната от самия него поема за възхвала на Пън – „Кой има смелостта да язди кон с извадена сабя – само нашият генерал Пън!“. Мао твърдо решава да го убие, независимо от великодушното приятелство, спасило живота му.

ККП по-скоро убива брутално, отколкото управлява с доброжелателна политика; тя преследва собствените си членове в презрението ѝ към другарството и личната лоялност; разменя неизгодно територията на Китай, показвайки се като мерзавец; превръща себе си във враг на почтената вяра и изповедание поради липсата на далновидност и мъдрост; непрекъснато предприема антинародни кампании, влизайки в разрез с начина, по който един мъдър човек би управлявал една страна. Накрая ККП отива толкова далеч, че изоставя дори минималните морални изисквания, според които „бандитите също трябва да следват Пътя“. Нейната злина се е разпростряла далеч отвъд Закона за взаимно пораждане и взаимно потискане във Вселената. ККП изцяло се е опълчила срещу природата и човечеството с цел размяната на критериите за добро и зло и побеждаването на закона на Вселената. Нейната необуздана арогантност е достигнала зенита си и съдбата ѝ е обречена на гибел.

II. Борба със Земята в нарушение на природните закони, причиняваща безкрайни бедствия

Класовата борба се разраства в природата

Джин Сунхуа, възпитаник на гимназия Усон №2 в Шанхай от випуск 1968 и член на постоянния комитет на гимназиалната Червена гвардия в Шанхай, е изпратен в околия на провинция Хейлонджиян през март 1969 г. На 15 август 1969 г. бурен порой приижда от планината и залива районите по поречието на река Шуан. Джин скача в бързото течение, за да извади два електрически стълба и се удавя.

Ето две записки14 от дневника на Джин, преди да загине:

4 юли

Започвам да усещам суровостта и интензивността на класовата борба в провинцията. Като червен гвардеец на председателя Мао, аз съм напълно готов да се боря на първа линия срещу реакционерските сили, въоръжен с непобедимата Мисъл на Мао Дзедун. Готов съм на това, дори и то да означава, че ще трябва да принеса живота си в жертва. Аз ще се боря, боря и боря, доколкото мога, за утвърждаване диктатурата на пролетариата.

19 юли

Класовият враг в тази производствена бригада е все още дързък. Образованата младеж дойде в провинцията точно с тази цел, да участва в трите главни революционни движения тук и най-вече в класовата борба. Ние трябва да се опрем на бедната и средната класа селяни, да мобилизираме масите и да потиснем дързостта на враговете. Ние, образованата младеж, трябва вечно да подкрепяме великите знамена на Мисълта на Мао Дзедун, никога да не забравяме за класовата борба, никога да не забравяме за диктатурата на пролетариата.

Джин отива в провинцията с мисълта да се бори с Небето и Земята и да реформира човечеството. Дневникът му разкрива, че съзнанието му е било изпълнено с „борби“. Той разгръща

идеята за „борба с хората“ до борба с Небето и Земята и накрая губи живота си за нея. Джин е типичен пример за представител на философията на класовата борба, който същевременно става и нейна жертва.

Енгелс е казал, че свободата е приемане на неизбежността. Мао Дзедун допълва: „и реформиране на света“. Това допълнение хвърля светлина върху виждането на ККП за природата, а именно – желанието да я промени. „Неизбежността“, както е разбирана от комунистите, е материята извън тяхното полезрение и „моделът“, чиито произход не са в състояние да обяснят. Те вярват, че природата и човечеството могат да бъдат покорени чрез мобилизиране на субективното човешко съзнание, за да бъдат разбрани обективните човешки закони. В усилията си да променят природата комунистите хвърлят и двата си командни пункта – Русия и Китай – в хаос.

Народните песни от времето на Великия скок напред показват арогантността и глупостта на ККП: „Нека планините да се кланят и реките да се отместват“; „Няма Нефритен император на Небето и няма Крал-дракон на Земята. Аз съм Нефритеният император и аз съм Кралят-дракон. Аз нареждам на трите планини и петте клисури да се отместят, ето, идвам аз!“[15]

Комунистическата партия дойде! С нея дойде и унищожението на изначално хармоничния свят и нарушаването на равновесието в природата.

Разрушаването на природата заставя ККП да жъне това, което е посяла

В своята селскостопанска политика на поддържане на зърнените култури в качеството им на ключова брънка към всички програми ККП своеволно преработва огромни райони от планински скатове и пасбища, негодни за земеделие, в опит да ги превърне в обработваеми земи, и запълва реки и езера, за да ги направи зърнени полета. Какъв е резултатът? ККП твърди, че производството на зърнени култури през 1952 г. надминава това от

периода на националистите, но това, което не упоменава, е, че никога преди 1972 г. общото производство на зърнени храни не е надминало това от времето на мирното царуване на Цианлон от династията Чин. И до ден-днешен средното производство на зърнени култури на глава от населението в Китай е далеч под това на династията Чин. То е едва една трета от това на династията Сон, по време на която селскостопанското производство в историята на Китай достига своя връх.

Безразборното изсичане на гори, запълване и заравняване на реки и езера са довели до драстично разрушаване на околната среда в Китай. Днес китайските екосистеми са на ръба на разпада. Пресушаването на реките Хай и Жълта река и замърсяването на Яндзъ и Хуей прекъсват пъпната връв на китайската нация, от което зависи нейното оцеляване. С изчезването на пасбищата в Гансу, Чинхай, Вътрешна Монголия и Шинджиян пясъчни бури са си проправили път към централните равнини.

През 50-те години на XX век под ръководството на съветските експерти ККП изгражда водната електроцентрала Санменсиа на Жълта река. И до ден-днешен производителният капацитет на тази електроцентрала е като за средно голяма река, независимо че Жълта река е втората по големина в Китай. Този проект става причина за акумулиране на кал и пясък по горното протежение на реката, което влошава още повече нещата и повишава нивото на речното корито. Поради това дори умерено прииждане на реката причинява огромни щети на хората на двата ѝ бряга, които губят не само имуществото, но и живота си. При прииждането на река Уей през 2003 г. водата достига 3700 кубически метра в секунда – нещо, което теоретично може да се случи веднъж на всеки три до пет години, но подобно наводнение е без прецедент за последните 50 години.

В близост до Джумадиан, провинция Хенан, са построени множество големи водохранилища. През 1975 г. бентовете им се срутват един след друг. За два часа се удавят 60 000 души, а общият брой на жертвите е 200 000.

ККП продължава необузданите си действия, с които унищожава земите на Китай. Бентът на Трите клисури на р. Яндзъ и проектът за прокарване на води от юг към север са опити на ККП да промени природните екосистеми с инвестиции за стотици милиарди долари. Да не говорим за малките и средно големите проекти за „борба със Земята“. В ККП дори е предложено използването на атомна бомба, за да се пробие проход в тибетското плато Чинхай, което да доведе до промени в природните условия на Западен Китай. Независимо че арогантността на ККП и пренебрежението, с което тя се отнася към своята земя, разтърсват света, тези неща не са неочаквани.

В хексаграмите („Ба Гуа“) на „Книгата на промените“ праотците на Китай смятали Небето за Чиен (или „създател“) и се отнасяли към него като към небесен Дао. Те смятали Земята за Куън или „приемател“ и уважавали добродетелите.

Куън – хексаграмата, следваща Чиен – е обяснена в „Книгата на промените“ по следния начин: „Намирайки се в хексаграмата на Куън, природата на Земята е да се разгръща и отзовава. В съответствие с това, възвишените хора управляват и поддържат всичко с безгранична добродетел“.

Коментар на Конфуций относно „Книгата на промените“[16] гласи: „Величието на Куън е съвършено; то дава начало на всички същества“.Конфуций дава и допълнителни разяснения за същността на Куън: „Куън е най-деликатна, но в движението си е твърда. Тя е най-спокойна, но в същността си е най-уравновесена. Следвайки, тя печели своя повелител, но въпреки това запазва своята природа и затова е трайна. Тя е всеобхватна и е брилянтна в трансформациите си. Това е пътят на Куън – толкова смирена, носеща Небето и движеща се с времето“. Ясно е, че само възприемайки добродетелите на майката Земя – отстъпчивост, спокойствие и твърдост, следвайки Небето, може всичко да се поддържа и да процъфтява на Земята. „Книгата на промените“ ни учи на правилно отношение към небесния Дао и земните добродетели, изисквайки от нас да следваме Небето, да сме верни на Земята и да почитаме природата.

Но в разрез с Чиен и Куън, ККП поощрява към „борба с Небето и Земята“. Тя плячкосва на воля земните ресурси. Накрая неминуемо ще бъде наказана от Небето, Земята и закона на природата.

III. Борба с Небето, потискане на религиите и отхвърляне на вярата в Бог

Как един ограничен живот може да разбере безграничното пространство-време?

Синът на Айнщайн веднъж го попитал защо е толкова известен. Айнщайн посочил сляп бръмбар, пълзящ по кожена топка, и отговорил, че бръмбарът не знае, че пътеката му е дъгообразна, но „Айнщайн знае“. Отговорът на Айнщайн действително носи дълбок смисъл. Китайска поговорка съдържа подобна мъдрост: „Не знаеш как действително изглежда планината Лу, именно защото си в нея“. За да разбере една система, човек трябва да излезе извън нея, за да я види. В противен случай, използвайки ограничените си представи, за да изучи безграничното пространство-време на Вселената, човечеството никога няма да може да разбере истинската ѝ природа и тя завинаги ще остане тайна за човешкия род.

Тази област, недостижима за науката, принадлежи към метафизиката и духовното, които, разбира се, попадат в сферата на „вярата“.

Вярата е мисловна дейност, която включва опит и разбирания за живота, за пространство-времето и за Вселената; тя е отвъд това, което може да се управлява от една политическа партия. „Дайте кесаревото кесарю, а Божието Богу“[17]. Но позовавайки се на жалкото си и нелепо разбиране за Вселената и живота, ККП нарича всичко, намиращо се извън собствените ѝ теории, суеверие, промива съзнанията на вярващите в Бог и ги принуждава да отстъпят от вярата си. Тези, които не са склонни да променят вярата си, са оскърбявани и дори убивани.

Истинските учени имат много широк мироглед за Вселената и не биха отрекли безграничното „неизвестно“, пречупвайки го през собствените си ограничени схващания. В своята книга „Принципи на математиката“, публикувана през 1678 г., великият учен Нютон обяснява в детайли принципите на механиката, формирането на приливите и отливите, движенията на планетите и изчислява движението на Слънчевата система. Нютон, толкова вещ в своята област, повтаря многократно, че книгата му е само описание на повърхностен феномен и че той дори не би посмял да говори за действителната роля на върховния Бог в създаването на Вселената. Във второто издание на „Принципи на математиката“, изразявайки вярата си, Нютон пише: „Тази най-прекрасна система от Слънце, планети и комети може да произлиза само от замисъла и властта на интелигентно и могъщо същество... Както сляп човек не познава цветовете, така ние не можем да разберем начина, по който всемъдрият Бог вижда и разбира всичко“.

Да оставим настрана въпроса за съществуването на небесни царства извън това пространство-време и за това, дали търсещите Пътя могат да се завърнат към своя божествен произход, към истинския си образ. Но има нещо, с което не можем да не се съгласим: в праведните религии всички вярват, че доброто поражда добро, а злото се наказва. Праведните религии играят много важна роля на поддържане на човешката нравственост на определено ниво. От Аристотел до Айнщайн е съществувала вяра в наличието на господстващ закон във Вселената. Човечеството никога не е спирало да проучва и да търси истината за Вселената с различни средства. В допълнение към научните търсения, защо да не могат да се приемат и религиите, вярата и самоусъвършенстването като различни начини да се разкрие истината за Вселената?

ККП унищожава праведната вяра на човечеството

В миналото всички народи са вярвали в Бог. Именно поради вярата си в Бог и в кармичната (съдбовна) взаимовръзка между доброто и лошото, хората се въздържат и поддържат моралния стандарт в обществото. Винаги, по целия свят, ортодоксалните религии на Запад, както и конфуцианството, будизмът и даоизмът на Изток, са учили хората, че истинското щастие идва от вярата в Бог, от почитането на Небето, от състраданието към другите, от признателността към благодатта и отплащането за добротата, проявена от другите.

Водеща предпоставка на комунизма е бил атеизмът – вярата, че няма Буда, нито Дао, нито предишен или отвъден живот, нито възмездие. Затова всички комунисти по света казват на бедните и на лумпен пролетариата[18], че няма нужда да вярват в Бог; че не трябва да плащат за това, което са извършили; и че не трябва да се подчиняват на законите и да спазват добро поведение. Точно обратното, трябва да използват измами и насилие, за да се сдобият с благосъстояние.

В Древен Китай императорите, смятани за притежаващи най-върховното благородство, винаги са се поставяли по-ниско от Небето, наричайки себе си „синове на Небето“. Ръководени и ограничавани от „волята на Небето“, отвреме навреме те издавали имперски укази, в които се порицавали и разкайвали пред Небето. Комунистите обаче взимат в свои ръце нещата за представяне на волята на Небето. Неограничени от никакви правила и закони, те са свободни да правят каквото си поискат. В резултат на това те сътворяват ад след ад на Земята.

Патриархът на комунизма Маркс вярвал, че религията е духовен опиум за народа. Той се страхувал, че хората ще повярват в Бог и ще откажат да приемат неговия комунизъм. Още първата глава на книгата „Диалектически материализъм“ на Енгелс съдържа критика към Менделеев и изследването му на мистицизма.

Енгелс посочва, че всичко преди и по време на Средновековието е трябвало да оправдае своето съществуване пред съда

на човешкия разум. С това твърдение той поставя себе си и Маркс в ролята на съдии в този съд. Михаил Бакунин, анархист и приятел на Маркс, коментира Маркс по следния начин: „Той се явяваше Бог за хората. Не можеше да допусне друг Бог освен себе си. Изискваше от хората да му се кланят като на Бог и да му отдават почит като на техен идол. В противен случай ги подлагаше на словесни атаки или ги преследваше“.

Традиционната ортодоксална вяра съдържа в себе си естествени спънки за комунистическата арогантност.

ККП загубва присъствие на духа в безумното си преследване на религиите. По време на Културната революция многобройни храмове и джамии са съборени, а монасите са превеждани по улиците на унижаващи шествия. В Тибет 90 процента от храмовете са повредени. Дори днес ККП продължава религиозните гонения, хвърляйки в затвора десетки хиляди християни от домашните църкви. Гон Пинмей, католически свещеник от Шанхай, е поставен зад решетките от тираничния режим за повече от 30 години. Той пристига в САЩ през 1980 г. Когато умира, над 90-годишен, той оставя завещание, в което казва: „Преместете гроба ми обратно в Шанхай, когато ККП вече не управлява Китай“. В продължение на над 30 години затвор поради религиозните му убеждения ККП упражнява многократен натиск върху него да се откаже от вярата си и да приеме ръководството на „Патриотичния комитет на Трите само-“ на ККП[19] в замяна на освобождението му.

В последните години енергичните мерки на ККП срещу практикуващите Фалун Гонг, които отстояват принципите на Истинност, Доброта и Търпимост, се явяват продължение на доктрината ѝ за „борба с Небето“, както и неизбежен резултат от насилването на хората да правят неща против волята им.

Комунистите атеисти изпитват радост от борбата с Небето и се опитват да подчинят вярващите в Бог. Тяхната абсурдност не може да се опише с думи; понятия като „безочливост“ и „високомерие“ не могат да представят дори частица от нея.

Заключение

На практика комунизмът се е провалил по целия свят. През март 2001 г. пред кореспондент на „Вашингтон пост“ бившият лидер на последния голям комунистически режим в света Дзян Дзъмин казва следното: „Когато бях млад, аз вярвах, че комунизмът скоро ще победи. Сега вече не мисля така“[20]. В момента тези, които действително вярват в комунизма, са редки изключения.

Комунистическото движение е обречено на провал, тъй като престъпва закона на Вселената и върви срещу Небето. Такава антивселенска сила със сигурност ще бъде наказана от волята на Небето и от божествата.

Въпреки че ККП е оцелявала в многократни кризи чрез честа смяна на външния си вид и държейки се здраво за удавническата сламка, нейната неминуема гибел е несъмнена за цял свят. Сменяйки кожите си една след друга, ККП разкрива своята истинска природа на алчност, бруталност, безсрамие, малодушие и противопоставяне на Вселената. До ден-днешен тя продължава да контролира съзнанието на хората и да изкривява човешката нравственост, разрушавайки човешките ценности, мира и прогреса.

Необятната Вселена носи в себе си необоримата воля на Небето, която също може да се нарече Божествена воля или закон и сила на природата. Човечеството ще има бъдеще само ако хората почитат волята на Небето, следват хода на природата и закона на Вселената и се отнасят с любов към всички живи същества под Небето.

Коментар пети: Тайното споразумение на Дзян Дзъмин с Китайската комунистическа партия за преследване на Фалун Гонг

Въведение

Г-жа Джан Фуджен, около 38-годишна, е служителка на Сиенхъ Парк, гр. Пинду, провинция Шангдон в Китай. През ноември 2000 г. тя отива в Пекин, за да апелира в подкрепа на Фалун Гонг, и по-късно е отвлечена от властите. Според вътрешна информация полицията изтезава и унижава Джан Фуджен, съблича̀йки я гола и обръсва̀йки главата ѝ. Жената е връзвана за легло с разпънати четири крайника и така е принудена да се изхожда на място. По-късно полицията я инжектира с неизвестна отровна субстанция. След инжектирането Джан почти полудява от силните болки. Тя умира от това неописуемо страдание след дълго мъчение. Целият процес е бил наблюдаван от местните органи на „Управление 610“ (от доклад на интернет-страниците на Минхуей/Minghui от 23 юли 2004 г.)[1].

Г-жа Ян Лирон, 34-годишна, живее на ул. „Беймен“, гр. Динджоу, префектура Баодин, провинция Хубей. Нейното семейство често е тормозено и сплашвано от полицията, защото тя практикува Фалун Гонг. На 8 февруари 2002 г. след нощно нахлуване на полицията в дома им, съпругът на г-жа Ян, шофьор към Бюрото по стандарти и метеорология, се травматизира и изплаша, че ще загуби работата си. Той не успява да понесе огромното напрежение, което властите упражняват върху него. Рано на следващата сутрин, възползва̀йки се от момент, когато възрастните им родители са извън къщата, той удушава съпругата си. Ян Лирон умира трагично, оставя̀йки след себе си 10-годишен син. След това съпругът съобщава за станалото на властите и полицията пристига на мястото на събитието, за да направи аутопсия на тялото, което е все още топло. Те взимат много органи, като докато ги отстраняват, тялото все още излъчва топлина и кръвта блика от него. Персоналът на общественото Управление по безопасност в Дингжоу заявява: „Това не е аутопсия на труп,

това е вивисекция!“ (от доклад на интернет-страниците на Clearwisdom от 25 септември 2004 г.)[2].

В принудителния трудов лагер Уанджя в провинция Хейлонджиан бременна жена в седмия месец бива овесена на греда. Връзват ръцете ѝ с грубо въже, прокарано през скрипец, закачен на гредата. Столът, подкрепящ тежестта на тялото ѝ, бива отместен и тя увисва във въздуха. Гредата е на 3–4 метра от земята. Единият край на въжето минава през скрипеца, а другия край се държи от охраната на затвора. Когато охраната дръпва въжето, тя увисва във въздуха; щом пуснат въжето, тя бързо пада на земята. Бременната жена страда в това болезнено изтезание, докато не абортира. Още по-жестоко е това, че съпругът ѝ е заставен да присъства и да гледа как съпругата му търпи мъчението (от доклад на интернет-страниците на Минхуей от 15 ноември 2004 г., интервю с г-жа Уан Юджи, изтезавана в продължение на над 100 дни в принудителния трудов лагер Уанджя)[3].

Тези потресаващи трагедии се случват в съвременен Китай. Те са се случили на практикуващи Фалун Гонг, които са преследвани жестоко, и са само няколко от многобройните случаи на изтезания, които са станали през последните 5 години от началото на непрестанните репресии.

Откакто Китай започва икономически реформи в края на 70-те години на XX век, ККП се нагърбва да създаде позитивен и либерален образ пред международната общественост. Но преследването на Фалун Гонг през последните 5 години – масово, кърваво, безразсъдно, яростно и брутално – дава възможност на международната общественост още веднъж да стане свидетел на истинското лице на ККП и на това, което се превърна в най-големия позор в историята на човешките права. Докато широката публика в Китай под заблудата, че ККП се подобрява и прогресира, вини ниския морал на полицията за зверствата, извършени в рамките на китайската правна система и законодателство, бруталното и систематично преследване на Фалун Гонг, което е повсеместно и засяга всяко ниво на китайското общество, напълно разбива илюзията за напредък по отношение на човеш-

ките права. Много хора сега размишляват как толкова кърваво и жестоко преследване е могло да се случи в Китай. Социалният ред бе отново стабилизиран след хаоса на Великата културна революция отпреди 20 години – защо Китай навлиза в друг подобен цикъл на кошмари? Защо Фалун Гонг, който поддържа принципите на „Истинност, Доброта и Търпимост“ и е разпространен в повече от 60 страни по целия свят, се преследва само в Китай и никъде другаде по света? Каква е връзката между Дзян Дзъмин и ККП по време на това преследване?

На Дзян Дзъмин му липсват и способности, и почтеност. Без прецизно настроената машина за насилие на ККП, основана на убийства и лъжи, той никога не би бил в състояние да предприеме такъв геноцид – геноцид, който е широкоразпространен в Китай и се разпростира дори и в чужбина. По същия начин ККП не би тръгнала така лесно срещу течението на историческата тенденция на постигнатата наскоро от нея икономическа реформа и опити за свързване с външния свят; само своеволен диктатор като Дзян Дзъмин, решен да получи своето, би могъл да осъществи това. Тайното споразумение и резонансът между него и злия призрак на ККП засилват зверствата на преследването до безпрецедентно ниво. То наподобява влиянието на резонанса от звука на екипировката на алпиниста върху натрупания сняг, което може да причини лавина и да доведе до бедствени последствия.

I. Сходни произход и история водят до еднакво чувство за криза

Дзян Дзъмин е роден в неспокойната 1926 година. Той, като и ККП, укриваща своята кървава история, също крие миналото си на изменник на Китай пред партията и китайския народ.

Когато Дзян Дзъмин е 17-годишен, световната антифашистка война е в пълен разгар. Когато патриотични младежи отиват един след друг на фронтовата линия, за да се сражават с Япония и да спасяват Китай, Дзян Дзъмин избира през 1942 г. да следва висше образование в Централния университет, формиран от

марионетния режим на Уанг Джинуей в Нанджин, под контрола на Япония. Проучвания, направени от различни източници, са основа за предположението, че истинската причина за това е миналото на биологичния баща на Дзян Дзъмин, Дзян Шиджун, който е бил високопоставен офицер в отдела за антикитайска пропаганда на Японската армия след окупирането на провинция Дзянсу от Япония по време на инвазията в Китай. Дзян Шиджун наистина е бил китайски предател.

По отношение на предателство и измяна Дзян Дзъмин и ККП са еднакви: те са толкова лишени от чувства и любов към китайския народ, че се осмеляват безразсъдно да убиват невинни хора.

За да проникне в ККП и да се облагодетелства материално и по ранг, след спечелването на гражданската война от ККП, Дзян Дзъмин съчинява лъжата, че е бил осиновен и отгледан от своя чичо Джиан Шанчин, който се присъединява към ККП от ранна възраст, а по-късно е застрелян от бандити. Вследствие на изфабрикуваното си семейно минало само за няколко години той е повишен от нисш служител до заместник-министър в Министерството на електронната индустрия. Повишението на Дзян не се дължи на неговите способности, а на личните му връзки и услуги. Докато заема поста секретар на ККП в град Шанхай, Дзян Дзъмин не пести усилия, за да получи благосклонността на магнати от ККП като Ли Шианнян и Чен Юн[4], които идват в Шанхай всяка година за Пролетния фестивал. Дори като партиен секретар на град Шанхай веднъж той стои и чака в дълбокия сняг в продължение на няколко часа, за да достави лично торта за рождения ден на Ли Шианнян.

Масовото избиване на площад „Тянанмън“ от 4 юни 1989 г. е друга повратна точка в живота на Дзян Дзъмин. Той става генерален секретар на ККП, като закрива либералния вестник „World Economic Herald“, поставя лидера на Народното събрание Уан Ли под домашен арест и подкрепя репресиите от 4 юни. Дори още преди реалното избиване Дзян Дзъмин връчва поверително писмо на Дън Сяопин с искане за вземането на „решителни мерки“ срещу студентите; в противен случай „нацията и

партията биха били превзети“. През последните 15 години Дзян е провеждал произволно потискане и избиване на всички дисиденти и групи, които са поддържали независими убеждения, в името на „стабилността като върховен приоритет“.

Откакто Русия и Китай започват да инспектират общата си граница през 1991 г., Дзян Дзъмин напълно признава нашествията на царя и на бившия Съветски съюз и приема всички неравностойни договори между Русия и Китай от Айджунския договор. Така над един милион квадратни километра китайски земи са загубени завинаги заради него.

Със своето лично минало, претендирайки, че е сирак на мъченик на ККП, докато всъщност е най-големият син на китайски предател, Дзян Дзъмин лично следва примера на ККП на измама; с подкрепата на избиването от 4 юни и потискането на демократичните движения и религиозни вярвания той усвоява практиката за убийства на ККП; също както ККП бе под заповедите на Съветския съюз като далекоизточен клон на комунистическия Интернационал, така и Дзян Дзъмин сега раздава безплатно земи; той е опитен в предателството, което е толкова присъщо за ККП.

Дзян Дзъмин и ККП споделят сходни, позорни произход и минало. Поради това и за двамата е характерно силното чувство на несигурност по отношение на властта им.

II. Дзян Дзъмин и ККП се страхуват еднакво от „Истинност, Доброта и Търпимост“

Историята на интернационалното комунистическо движение е написана с кръвта на стотици милиони хора. Почти всяка комунистическа държава преминава през процес, подобен на потискането на контрареволюционерите от Сталин в бившия Съветски съюз. Десетки милиони невинни хора са избити. През 90-те години бившият Съветски съюз се разпада и Източна Евро-

па преминава през драстични промени. За една нощ комунистическият блок губи повече от половината си територия. ККП си извлича поука от този урок и осъзнава, че прекратяването потисничеството и признаването правото на свободата на словото би било еквивалентно на търсенето на собствената си гибел. Ако на хората им се позволи да се изразяват свободно, как ККП би могла да прикрива кървавите си зверства? Как би могла да оправдава измамната си идеология? Ако потисничеството бъде спряно и хората не се чувстват заплашени и не се страхуват, няма ли да се осмелят да изберат начин на живот и вяра, различни от комунизма?

Тогава как комунистическата партия би могла да поддържа социалната основа, така необходима за оцеляването ѝ?

По същество ККП си остава същата, независимо от повърхностните промени, които може да е извършвала. След кръвопролитието от 4 юни Дзян Дзъмин призовава: „Унищожете всички неустойчиви елементи още в ембрионалния им стадий“. Изключително уплашен той заключава, че никога няма да спре да лъже народа и ще продължава да потиска хората, докато те не бъдат напълно неутрализирани.

По това време Фалун Гонг е представен в Китай. Отначало практиката е смятана от мнозина за вид чигонг[5] с особено могъщата способност да поддържа човек здрав и във форма. По-късно хората постепенно осъзнават, че същината на Фалун Гонг не е в неговите 5 лесни упражнения, а в това да научи хората да станат по-добри въз основа на принципите Истинност, Доброта и Търпимост.

Фалун Гонг учи на „Истинност, Доброта и Търпимост“; Комунистическата партия бълва лъжовност, омраза и борба

Фалун Гонг насърчава „Истинността“, което означава вяра в истината на думи и дела. ККП разчита на лъжи, за да промива мозъците на хората. Ако всеки започне да казва истината, обществеността ще научи, че ККП се издига, любезничейки със Съвет-

ския съюз, убивайки, отвличайки, бягайки, когато ѝ изнася, отглеждайки опиум, присвоявайки си каузата на борбата срещу японското нашествие и така нататък. ККП заявява: „Нищо значително не може да бъде осъществено без лъжа“. След като заграбва властта, тя инициира поредица политически движения и си навлича безчетни кървави дългове. Така насърчаването на „Истинност“ би значело неизбежна гибел за ККП.

Фалун Гонг насърчава „Доброта, Състрадание“, което включва мислене първо за другите и проява на доброта към другите при всички обстоятелства. ККП винаги е застъпвала „жестока борба и безмилостно унищожаване“. Образцовият герой на ККП Лей Фън казва: „Ние трябва да се отнасяме безмилостно към нашите врагове и да сме студени като суровата зима“. Всъщност ККП третира така не само своите врагове, но и собствените си членове. Основателите на комунистическата партия, върховните главнокомандващи и маршали и дори председателят на страната са били безмилостно разследвани, жестоко бити и измъчвани от собствената си партия. Избиването на така наречените класови врагове е било така жестоко, че може да изправи косата на човек. Ако добротата доминираше в обществото, масовите движения, уповаващи се на „порочността“, започнати от комунистическата партия, никога нямаше да могат да се осъществят.

„Комунистически манифест“ гласи: „Историята на всички досега съществуващи общества е история на класовата борба“. Това изобразява концепцията на комунистическата партия за историята и за света. Фалун Гонг насърчава търсене на недостатъци в себе си при наличието на конфликти. Това виждане за самонаблюдение и самоконтрол е в пълна противоположност с философията на ККП за борба и атака.

Борбата на комунистическата партия е била главното средство за завземане на политическата власт и оцеляване. Комунистическата партия периодично подема политически движения за потискане на определени групи от хора, за да се презареди и да „съживи революционния си борбен дух“. Процесът е повтарян

насилствено и с лъжи, за да се засили и поднови страхът у хората и по този начин тя да запази властта си.

От идеологическа гледна точка философията, на която е разчитала комунистическата партия за своето оцеляване, е напълно противоположна на това, което учи Фалун Гонг.

Хората с праведни убеждения са безстрашни, докато ККП разчита на страха у хората, за да поддържа политическата си власт

Хората, които разбират истината, са безстрашни. Християнството е било преследвано в продължение на почти 300 години. Безчетен брой християни са били обезглавени, изгорени или удавени и дори хвърляни на лъвове, но християните не изоставят своята вяра. Когато будизмът преминава през изпитания на Дхарма в историята, будистите също се придържат към вярата си по подобен начин.

Атеистичната пропаганда цели да накара хората да повярват, че няма рай или ад, нито пък кармична отплата (възмездие за греховете), така че хората повече да не бъдат възпирани от съвестта си. Вместо това тя ги насърчава да се съсредоточат върху богатството и охолството като реалност в този свят. Така слабостите в човешката природа могат да бъдат манипулирани чрез използването на заплахи и изкушения за пълен контрол над хората. Тези, които имат силна вяра обаче, са в състояние да прозрат през живота и смъртта. Илюзиите на света не ги вълнуват. Те приемат изкушенията на земния свят и заплахите към техния живот леко, превръщайки в невзрачни всякакви опити на комунистическата партия да ги манипулира.

Високите морални стандарти на Фалун Гонг смущават ККП

След клането на 4 юни 1989 г. идеологията на ККП претърпява пълен провал. През август 1991 г. рухва комунистическата партия на бившия Съветски съюз, последвано от драстични промени в Източна Европа. Това довежда до неимоверен страх и напрежение в ККП. Законността на нейното управление и изгледите за нейното оцеляване се изправят пред безпрецедентни пре-

дизвикателства в резултат на сблъсъка ѝ с огромни вътрешни и външни кризи. По това време ККП повече не може да сплоти членовете си с оригиналните доктрини на марксизма, ленинизма и маоизма. Вместо това тя се обръща към повсеместна корупция в замяна на партийна лоялност. С други думи, на следващите партията ще им се разреши да получат лични облаги чрез корупция и незаконно присвояване – привилегия, недостъпна за непартийни членове. Особено след визитата на Дън Сяопин в Южен Китай през 1992 г.[6] спекулата и корупцията на държавните служители с недвижими имоти и на фондовата борса се развихрят в Китай. Незаконните втори съпруги и контрабандата са навсякъде. Порнография, хазарт и наркотици вилнеят из цял Китай. Може да е несправедливо да се каже, че не е имало нито един добър човек в комунистическата партия, но широката публика отдавна е загубила вяра в антикорупционните усилия на партията, вярвайки, че повече от половината държавни служители от средно и висше ниво са въвлечени в корупцията.

В същото време високите морални стандарти, демонстрирани от практикуващите Фалун Гонг, следващи „Истинност, Доброта и Търпимост“, отекват с доброта в сърцата на обществото. Над 100 милиона души са заинтригувани от Фалун Гонг и започват да го практикуват. Фалун Гонг е огледало на праведността, което по собствената си природа разкрива цялата нечестивост на ККП.

ККП изпада в извънредна завист поради начина на разпространение и осъществяване на Фалун Гонг

Уникалният начин, по който Фалун Гонг се разпространява, е от човек на човек и от сърце на сърце. Фалун Гонг има рехава управленска структура и всеки може свободно да идва и да си тръгва, когато пожелае. Това е много различно от стриктната организация на ККП. Въпреки строгата организация, политическото обучение и груповите дейности, провеждани ежеседмично или дори по-често в клоновете на ККП, съществуват единствено като

формалност. Малцина партийни членове са съгласни с партийната идеология. Практикуващите Фалун Гонг, от друга страна, осъзнато следват принципите на „Истинност, Доброта и Търпимост“. В резултат на мощния ефект на Фалун Гонг върху подобряване психическото и физическото здраве на хората, които го практикуват, Фалун Гонг се разраства в геометрична прогресия. Практикуващите доброволно изучават серията от книги на г-н Ли Хонгджъ и популяризират Фалун Гонг на собствени разноски. За краткия период от седем години броят на практикуващите Фалун Гонг достига 100 милиона души. Когато те практикуват упражненията сутрин, музиката за упражнения на Фалун Гонг може да се чуе в почти всеки парк на Китай.

Комунистическата партия заявява, че Фалун Гонг „се съревновава“ с ККП за народните маси и че е „религия“. Всъщност това, което Фалун Гонг донася на хората, е култура и начин на живот. Той е прародителската култура и корените на китайската традиция, които китайският народ отдавна е загубил. Дзян Дзъмин и комунистическата партия се страхуват от Фалун Гонг, защото след като веднъж тази традиционна нравственост бъде възприета от обществото, нищо не може да попречи на бързото ѝ разпространение. Китайските традиционни вярвания са отстранявани насилствено и подправяни от комунистическата партия в продължение на десетилетия. Завръщането към традицията би било исторически избор. Това би бил път, избран от огромното мнозинство след преживените мъки и мизерия. При предоставянето на такъв избор хората определено биха разграничили правото от грешното, вероятно биха оставили порочното назад. Това определено би било фундаментално отричане и изоставяне на това, което комунистическата партия пропагандира. То ще е като удар в „ахилесовата пета“ на ККП. Човек може да си представи дълбокия страх и завист на ККП, когато броят на хората, практикуващи Фалун Гонг, надхвърли броя на членовете ѝ.

ККП упражнява тотален контрол върху всяка една част от обществото в Китай. Във всяко село в провинцията има клоно-

ве на комунистическата партия. В градските райони клоновете на ККП се намират във всяко квартално административно управление. В армията, в правителството и предприятията партийните клонове достигат до самите им основи. Абсолютен монопол и еднолична машинация са основните мерки, които ККП предприема, за да поддържа режима си. Китайската конституция смекчаващо определя този феномен като „настойчивост във водещата роля на партията“. Практикуващите Фалун Гонг, от друга страна, са очевидно по-склонни да приемат „Истинност, Доброта и Търпимост“ за свои принципи. ККП съзира в това само отричане на водещата роля на партията, което е абсолютно недопустимо за нея.

Комунистическата партия смята вярата във Фалун Гонг за заплаха към законността на комунистическия режим

Истинската вяра неизбежно се явява значително предизвикателство за комунистическата партия. Защото законността на комунистическия режим се гради на така наречения диалектически материализъм и желанието да се изгради „рай на земята“, за което може да се разчита единствено на водачеството на „авангарда на света“, а именно – комунистическата партия. Същевременно, практикуването на атеизъм позволява на комунистическата партия свободно да интерпретира какво е добродетел и какво е добро и лошо. В резултат на това всъщност не остава никаква нравственост или разграничаване на доброто от лошото. Всичко, което хората трябва да запомнят, е, че партията винаги е „велика, славна и права“.

Вярата в Бог обаче дава на хората непроменим стандарт за добро и лошо. Практикуващите Фалун Гонг преценяват правото и грешното въз основата на „Истинност, Доброта и Търпимост“. Това очевидно затруднява постоянните опити на ККП да „уеднакви мисленето на хората“.

Ако продължим с тези анализи, могат да се видят и още много други причини. Всяка от тези причини обаче е гибелна за ККП.

Всъщност Дзян Дзъмин репресира Фалун Гонг поради същите причини. Той започва своята кариера, лъжейки за миналото си, и затова естествено се страхува от „Истинност“. Чрез потискане на хората той бързо набира успех и власт и естествено храни неприязън към „Доброта, Състрадание“. Той поддържа властта си чрез политически борби вътре в партията и така има естествена неприязън към „Търпимост“.

От един малък случай можем да си направим извод за това, доколко изключително дребнав и завистлив е Дзян Дзъмин. Музеят на културните останки „Хемудо“[7] в областта Юяо (сега обявена за град) на провинция Джейян е важно историческо и културно средище, за което се грижи държавата. Първоначално Циао Ши[8] написва посвещение за музея на културните останки „Хемудо“. През септември 1992 г. Дзян Дзъмин вижда посвещението на Циао Ши при посещението си в музея и лицето му се навъсва и помръква. Придружаващият персонал силно се обезпокоява, тъй като знае, че Дзян Дзъмин не харесва Циао Ши и че освен това Дзян е известен със стремежа си към самоизтъкване до такава степен, че би написал посвещения където и да било (каквито са случаите с посещението му в управлението на пътната полиция на държавното Бюро за сигурност в град Джинан и на Асоциацията за пенсионираните инженери в град Дженджоу). Музейният персонал не се осмелява да пренебрегне дребнавия Дзян Дзъмин и впоследствие, през май 1993 г., музеят е затворен за ремонт, а преди отново да отвори врати, посвещението на Циао Ши е заменено с посвещение на Дзян.

Казват, че Мао Дзедун има „четири тома от дълбокомислени и могъщи трудове“, докато избраните трудове на Дън Сяопин съдържат „котешка теория“[9] с привкус на практичност. Дзян Дзъмин изтощава мозъка си, но успява да измисли само три изречения, при все това заявявайки, че измисля „Трите представи“. Те са публикувани в книга и пропагандирани от ККП на всички нива на държавата, като книгата се продава само защото хората са насилени да я купят. Въпреки това партийните членове не уважават Дзян Дзъмин ни най-малко. Те разпространяват клю-

ки за неговата афера с певица, неловките епизоди от изпълненията му на „О соле мио“ при пътуванията му в чужбина и неговото сресване на косата пред краля на Испания. Когато основоположникът на Фалун Гонг г-н Ли Хонгджъ, роден като обикновен гражданин, изнася лекция, лекционната зала се изпълва с професори, експерти и китайски студенти, учещи в чужбина. Много хора с докторски титли и висшисти прелитат хиляди километри, за да го чуят. Когато г-н Ли изнася красноречиво лекции, той не използва никакви записки. След това лекцията може да бъде записана на хартия и отпечатана като книга. Всички тези неща са непоносими за Дзян Дзъмин, който е суетен, завистлив и дребнав.

Дзян Дзъмин води изключително разточителен, похотлив и покварен живот. Той похарчва 900 милиона юана (над 110 милиона долара), за да закупи луксозен самолет за лични нужди. Дзян често тегли десетки милиарди от обществените фондове, за да развива бизнеса на сина си. Той използва деспотизъм, за да издига своите роднини и раболепни слуги до високопоставени постове над министерско ниво и прибягва до отчаяни и крайни мерки в прикриване корупцията и престъпленията на своите близки и приятели. Поради всички тези причини Дзян се страхува от високонравствения и морален авторитет на Фалун Гонг и дори още повече от това, че темите за Небето, ада и принципите за съответното възнаграждение на доброто и възмездие на лошото, за които Фалун Гонг говори, са действително реални.

Макар и Дзян да държи в ръцете си най-голямата власт в ККП, на него му липсват политически постижения и талант и той често се тревожи, че ще бъде изместен сред безмилостните борби за власт в партията. Той е много чувствителен относно статуса си на „ядро“ на властта. За да се справя с разногласията, той крои задкулисни заговори, с които да се отърве от политическите си врагове Ян Шанкун и брат му Ян Байбин. На 15-ия и 16-ия национален конгрес на комитета на комунистическата партия (1997 г. и 2002 г.) Дзян принуждава своите опоненти да

напуснат постовете си.. Същевременно игнорира съответните регулации и се хваща за поста си като удавник за сламка.

През 1989 г., в качеството си на нов генерален секретар на ККП, Дзян Дзъмин дава пресконференция за репортери от страната и чужбина. Френски репортер запитва относно случай със студентка, която поради участие в студентското движение от „4 юни“ на площад „Тянанмън“ е пратена да пренася тухли във ферма в провинция Сичуан и е многократно изнасилвана от местните селяни. Дзян отговаря: „Не зная дали това, което казват е истина, но тази жена е яростен бунтовник. Дори и да е вярно, тя си го заслужава“. По време на Културната революция, след като е задържана в затвора, Джан Дзисин[10] е подложена на групово изнасилване и гърлото ѝ е прерязано (за да не ѝ се даде възможност да разкрие истината). Дзян Дзъмин може би смята, че тя е заслужила и това. Можем лесно да прозрем жестокостта и разбойническата наклонност в манталитета на Дзян Дзъмин.

Накратко, гладът на Дзян Дзъмин за диктаторска власт и жестокост, както и страхът му от „Истинност, Доброта и Търпимост“, са причините за безразсъдното започване на кампанията за репресиране на Фалун Гонг. Това е в пълно съгласие с маниера на действие на ККП.

III. Дзян Дзъмин и ККП се споразумяват тайно

Дзян Дзъмин е известен със самохвалството си и с използването на политическо мошеничество. Неговата некомпетентност и неграмотност са добре познати. Макар че от все сърце възнамерява да „изкорени“ Фалун Гонг, мотивиран от личната си злоба, той не е способен да направи много, тъй като Фалун Гонг се корени в традиционната китайска култура и вече е станал толкова популярен, че е спечелил доста широка социална основа. Въпреки това механизмите за тирания, използвани от ККП и усъвършенствани по време на безбройните кампании, работят на пълен ход и ККП планира да изкорени Фалун Гонг. Дзян

Дзъмин се възползва от позицията си на генерален секретар на ККП и лично инициира изключително репресивните действия срещу Фалун Гонг. Ефектът от тайното споразумение и резонанса между него и ККП е като лавина, причинена от виковете на алпинист.

Преди Дзян да издаде официалните заповеди за репресии срещу Фалун Гонг, ККП вече е започнала своето потисничество, наблюдение, разследване и фабрикации за формулирането на обвинения срещу Фалун Гонг. Злият призрак на ККП инстинктивно се чувства заплашен от „Истинност, Доброта и Търпимост“, да не говорим за безпрецедентно бързия растеж на броя на практикуващите. Секретни служители от Обществената сигурност на ККП навлизат сред тях още в началото на 1994 г., но не намират нищо нередно, а някои дори започват да практикуват сериозно Фалун Гонг. През 1996 г. всекидневникът „Гуанмин“ нарушава „Трите ограничения“ (държавна политика относно чигонг-практиките, изразяваща се в „не-застъпване, ненамеса и не-осъждане“ на дейностите им) и публикува статия, осъждаща идеологията на Фалун Гонг. След тази публикация политици, израснали сред редиците на Обществената сигурност, или с титли „научни работници“, непрестанно нападат Фалун Гонг. В началото на 1997 г. Луо Ган, секретар на политическия и правен отдел на ЦК на ККП, се възползва от властта си и издава разпореждане на Бюрото за обществена сигурност за предприемането на всенародно разследване на Фалун Гонг с цел да се оправдае евентуалната забрана на практиката. След като от цялата страна е докладвано, че не е намерено никакво доказателство, Луо Ган издава Окръжно № 555: „Съобщение, относно започване на разследване на Фалун Гонг“ от Първо бюро на Министерството на обществената сигурност (известно също като Бюро за политическа сигурност). Той първо обвинява Фалун Гонг в това, че е „зъл култ“ и след това нарежда на полицейските служби в цялата страна да разследват систематично Фалун Гонг, използвайки тайни агенти за събирането на доказателства. И това разследване не намира никакви доказателства в подкрепа на обвинението.

Преди организацията на злия призрак ККП да започне репресирането на Фалун Гонг, тя се е нуждаела от подходящ човек, който да задвижи механизма на потисничество. Начинът, по който лидерът на ККП би се справил с този въпрос, е решаващ. Като човек, лидерът на ККП може да притежава и доброта, и порочност – двете противоположности на човешката природа. Ако избере да следва добрата си страна, може временно да ограничи изригването на долната природа на партията; в противен случай, злата природа на ККП би се проявила напълно.

По време на демократичното студентско движение през 1989 г. Джао Джиан, тогавашен генерален секретар на Централния комитет на ККП, няма никакво намерение да репресира студентите. Осемте партийни висшестоящи, управляващи ККП по това време, са всъщност тези, които настояват за репресиране на студентите.

Тогава Дън Сяопин заявява: „(Ще) убием 200 000 души в замяна на 20 години стабилност“. Така наречените 20 години стабилност всъщност означават 20 години управление на ККП. Тази идея е в съответствие с фундаменталната цел на ККП за диктатура, затова тя е приета от партията.

Що се отнася до Фалун Гонг, от общо седемте членове на изпълнителния комитет на Политбюро на ЦК на ККП, Дзян Дзъмин е единственият, който настоява за репресията. Извинението, което Дзян дава, е, че това е свързано с „оцеляването на партията и страната“. Това докосва най-чувствителния нерв на ККП и провокира склонността на партията към борба. Опитът на Дзян Дзъмин да поддържа собствената си власт и опитът на ККП да поддържа диктатурата си на единствена партия се оказват тясно свързани.

Вечерта на 19 юли 1999 г. Дзян Дзъмин председателства конференция на най-високопоставените кадри на ККП. Със своята политическа власт той прегазва закона, лично „обединява“ разбирането на всички присъстващи членове и лично взима решение за започване на масивни репресии срещу Фалун Гонг. Той забранява Фалун Гонг в името на китайското правителство и за-

блуждава обществеността. ККП, китайското правителство и механизмите за насилие, използвани от партията, са употребени до краен предел в съкрушителното репресиране на милиони невинни, практикуващи Фалун Гонг.

Ако генералният секретар на ККП по това време бе някой друг, а не Дзян Дзъмин, репресиите срещу Фалун Гонг нямаше да се осъществят. В това отношение може да се каже, че ККП е използвала Дзян Дзъмин.

От друга страна, ако ККП не бе натрупала толкова много кървави дългове със своята разбойническа, неморална и свирепа природа, тя не би сметнала Фалун Гонг за заплаха. Без цялостния и всеобхватен контрол на ККП на всяка една част на обществото, намерението на Дзян Дзъмин да потисне Фалун Гонг не би получило нито организационната, нито финансовата и пропагандната подкрепа, които той получава – от дипломати, персонал и снаряжения до затвори, полиция, национални служби за сигурност и армия, или така наречената подкрепа от средите на религиите, науката и технологията, демократичните партии, профсъюзите, младежките студентски организации, асоциациите на жените и така нататък. В това отношение може да се каже, че Дзян Дзъмин е използвал ККП.

IV. Как Дзян Дзъмин използва ККП, за да репресира Фалун Гонг

Възползвайки се от организационния принцип на ККП, че „всички членове на партията трябва да са подчинени на Централния комитет“, Дзян Дзъмин експлоатира държавния апарат, контролиран от партията, за репресиране на Фалун Гонг. Контролираните от ККП организации включват армията, медиите, служителите на обществената сигурност, полицията, полувоенната полиция, държавните сили за сигурност, правната система, Народното събрание, дипломатическия персонал, а също и псевдорелигиозните групи. Армията и полувоенната полиция, изцяло контролирани от ККП, взимат директно участие в отвлича-

нето и арестуването на практикуващи Фалун Гонг. Средствата за масова информация в Китай подпомагат режима на Дзян Дзъмин в разпространяването на лъжи и оклеветяването на Фалун Гонг. Държавната система за сигурност е лично експлоатирана от Дзян Дзъмин за събирането и предоставянето на информация, фабрикуването на лъжи и фалшифицирането на информация. Народното събрание и правната система дадоха „легална“ външност и облик на „управление според закона“, за да оправдаят престъпленията, извършени от Дзян Дзъмин и ККП, сполучливо заблуждавайки хора от всички сфери на обществото. Те се превръщат в инструмент за обслужване и защита на Дзян Дзъмин. В същото време дипломатическата система разпространява лъжи сред международната общественост и подмамва чужди правителства, висши служители и международни медии с политически и икономически стимули, така че те да останат безмълвни по въпроса за преследването на Фалун Гонг.

По време на работната конференция на Централния комитет, на която е спуснато нареждането за репресия на Фалун Гонг, Дзян Дзъмин заявява: „Аз просто не вярвам, че ККП не може да победи Фалун Гонг“. При планирането на стратегията за репресия се поставят три директиви: „Съсипване на репутацията [на практикуващите Фалун Гонг], финансовото [им] банкрутиране и физическото [им] изтребление“. След това кампанията на репресии започва с пълна сила.

Експлоатиране на медиите за блокиране на поток от информация

Политиката на „съсипване на репутацията [на практикуващите Фалун Гонг]“ се осъществява от медиите, които са под абсолютния контрол на ККП. Стартирайки от 22 юли 1999 г. – третия ден от кампанията за арестуване на практикуващи Фалун Гонг в цялата страна – контролираните от ККП средства за масова информация предприемат масирана пропагандна атака срещу Фалун Гонг. Да вземем например намиращата се в Пекин Централ-

на китайска телевизия – CCTV (ЦКТ). От юли до края на 1999 г. ЦКТ излъчва по седем часа на ден предварително нагласени кадри, разпространяващи лъжи относно Фалун Гонг. Режисьорите на тези програми започват с изопачаване и фалшифициране на изказвания на г-н Ли Хонгджъ, основателя на Фалун Гонг, след което нахвърлят случаи на така наречените самоубийства, убийства и смърт в резултат на отказ от медицинско лечение. Те правят всичко, което им е по силите, за да очернят и оклеветят Фалун Гонг и неговия основател.

Най-разгласеният случай е изрязването на думата „не“ от това, което г-н Ли Хонгджъ казва на публично събитие: „Инцидентът с така наречената експлозия на Земята не съществува“. Програмата на ЦКТ превръща това изказване в „експлозията на Земята съществува“, твърдейки по този начин, че Фалун Гонг разпространява теории за „края на света“. Използвани са и уловки за заблуждаване на обществото, като например приписване на престъпления, извършени от обикновени криминални престъпници, на практикуващи Фалун Гонг. Убийството, извършено от умопомрачения Фу Юбин в Пекин и смъртоносното отравяне на просяк в провинция Джейян – и двете се приписват на Фалун Гонг. След това ККП използва медиите, за да подбуди омраза сред заблудената общественост, оправдавайки и търсейки подкрепа за непопулярното си кърваво преследване.

Повече от 2000 вестника, над 1000 списания и стотици местни телевизионни и радио станции, намиращи се под абсолютния контрол на ККП, се претоварват в цялостната си клеветническа пропагандна кампания срещу Фалун Гонг. Тези пропагандни програми са впоследствие разпространени до всяка друга страна в света посредством китайската осведомителна агенция „Синхуа“, китайските осведомителни служби, хонконгската китайска осведомителна агенция и други контролирани от ККП медии в чужбина. По непълни статистически данни само за шест месеца са публикувани или излъчени над 300 000 новинарски публикации и програми, оскверняващи и насочени срещу Фалун Гонг, които тровят съзнанието на безброй заблудени хора.

В чуждестранните китайски посолства и консулства са изложени огромен брой албуми, CD-та и публикации, критикуващи и претендиращи да „разобличават“ Фалун Гонг. Специални колони на интернет страниците на Министерството на външните работи са отделени за критикуването и „изобличаването“ на Фалун Гонг. В допълнение на това, в края на 1999 г. по време на Азиатскотихоокеанската среща за икономическо сътрудничество, състояла се в Нова Зеландия, Дзян Дзъмин напълно изоставя всякакъв етикет и раздава памфлет, охулващ Фалун Гонг, на всеки един от посетилите конференцията държавни глави на над десет страни. Във Франция, в нарушение на китайската конституция, Дзян Дзъмин нарича Фалун Гонг „зъл култ“ пред чуждестранните медии, за да „съсипе репутацията [на практикуващите Фалун Гонг]“.

Черният облак на репресиите, задушаващ страната, сигнализира, че нещо така драстично като Културната революция се кани да започне отново.

Най-жалък е така нареченият инцидент на „самозапалване“, оркестриран през януари 2001 г., който е отразен по света с безпрецедентна скорост от информационната агенция „Синхуа“ с цел инсценирането на обвинение срещу Фалун Гонг. Оттогава инцидентът е критикуван от множество международни организации, включително и неправителствената организация Агенция за международно образование и развитие към ООН в Женева, като правителствено инсценирано действие, целящо да измами хората. По време на задаване на въпросите, член на телевизионния екип признава, че някои от кадрите, показани от ЦКТ, са фактически заснети след това. Мошеническата природа на репресиращите е очевидна. Човек не може да спре да се чуди как тези „практикуващи Фалун Гонг, които срещат смъртта така безстрашно“ (отнася се до самозапалилите се), могат да са така отзивчиви към властите на ККП, че да им дадат възможност отново да заснемат кадрите на самозапалването.

Никакви лъжи не могат да оцелеят в светлината на деня. Докато тъче мълви и фабрикува лъжи, ККП същевременно прави

всичко, което ѝ е по силите, за да блокира потока от информация. Тя безпощадно възпира всеки репортаж от чужбина относно събития на Фалун Гонг, а също така и всяка разумна защита от страна на практикуващите Фалун Гонг. Всички Фалун Гонг книги и други документи са унищожавани без изключение. Екстремални мерки са предприети за предотвратяване на всеки опит на чуждестранни медии да интервюират практикуващи Фалун Гонг в Китай, включително и прогонване на журналисти от Китай, упражняване натиск върху чуждестранни медии и постигане на принудителното им мълчание под заплахата от забрана на посещения в Китай.

Що се отнася до практикуващите Фалун Гонг в Китай, опитващи се да предадат в чужбина факти относно Фалун Гонг и материали, документиращи нечовешките репресии от властите, срещу тях ККП също предприема драстични и брутални мерки. Ли Янхуа, жена на около 60 г., е от град Дашиджиан, провинция Лианин. Тя е отвлечена от полицията, докато раздава материали с информация за преследването на Фалун Гонг на 1 февруари 2001 г., и е пребита до смърт. За да прикрие престъплението си, полицията заявява, че причина за смъртта ѝ е „изпадането ѝ в транс поради Фалун Гонг".

Само в Университета в Чинхуа, на повече от дузина преподаватели и студенти са издадени дългосрочни затворнически присъди за раздаването на материали за Фалун Гонг. След излагане на фактите относно изнасилването при задържане на г-ца Уей Шингян, практикуваща Фалун Гонг и дипломантка от Университета в Чончин, седем Фалун Гонг практикуващи от Чончин са осъдени с дългосрочни затворнически присъди.

Налагане на глоби и претърсване на домове без съответните правни процедури

Целият държавен апарат на ККП провежда политика на „финансово банкрутиране [на практикуващите Фалун Гонг]". В усилията да бъдат сплашени и да им се причинят тежки финансови за-

губи, в продължение на над пет години от началото на репресиите, стотици хиляди практикуващи Фалун Гонг са глобени със суми, вариращи от хиляди до десетки хиляди юана. Без каквото и да било извинение местните власти, работните места, полицейските управления и службите за обществена сигурност произволно налагат тези глоби. На тези, които са принуждавани да платят глобите, не са им издавани никакви квитанции, нито пък са им посочвани някакви параграфи от закона като обяснение. Не се прилагат каквито и да е правни процедури.

Претърсването на домовете е друга форма на грабеж и сплашване, наложена на практикуващите Фалун Гонг. Тези, които са твърди в убежденията си, са изправяни пред незаконни претърсвания на домовете им от полицията по всяко време на денонощието. Пари и други ценности се конфискуват без никакво обяснение. В провинцията дори и запаси от зърнени и други хранителни продукти не са пощадени. Освен това отнетата от практикуващите Фалун Гонг собственост не се документира, нито пък са издавани някакви разписки. Обикновено тези, които конфискуват имуществото на практикуващите, го задържат за себе си.

В същото време практикуващите Фалун Гонг се сблъскват с наказанието да бъдат уволнявани. В провинцията властите заплашват с конфискуване на земята им. ККП не пропуска и възрастните, вече пенсионери. Тяхната пенсия е преустановена и правителството изземва жилищата им. На някои от практикуващите Фалун Дафа, занимаващи се с бизнес, собствеността е конфискувана, а банковите сметки – замразени.

При провеждането на тази политика ККП усвоява подхода на „виновен по презумпция“. Тоест, ако се открие, че на някое работно място или държавно предприятие има практикуващи Фалун Гонг, лидерите и работещите по тези работни места не получават премии, нито пък са повишавани. Целта е да се подбуди омраза в обществото срещу практикуващите Фалун Гонг. Членовете на семейството и роднините на практикуващите Фалун Гонг също са изправени пред заплахата от уволнение, изключване на децата им от училище и прогонване от жилищата им.

Всички тези мерки служат на една и съща цел: отрязване на всички възможни средства на доход на практикуващите Фалун Гонг, за да бъдат накарани да се откажат от убежденията си.

Брутални изтезания и своеволни убийства

Ужасяващото нареждане „Унищожете ги [практикуващите Фалун Гонг] физически..“. се изпълнява предимно от полицията, прокуратурата[11] и съдебната система в Китай. Според статистически данни от интернет страницата Clearwisdom, поне 1143 души, практикуващи Фалун Гонг, са убити в преследването за последните пет години. Смъртните случаи са в над 30 провинции, автономни райони и общини и са под директното ръководство на централното правителство. До 1 октомври 2004 г. провинцията с най-висок документиран брой на убити е Хейлонджиян, следвана от Джилин, Ляонин, Хебей, Шандон, Сичуан и Хубей. Най-младият убит е на 10 месеца, а най-възрастният – на 82 години. Убитите жени са 51.3%, а тези на възраст над 50 години са 38.8%. Длъжностни лица от ККП признават неофициално, че действителният брой на убитите в преследването е много по-голям.

Бруталните изтезания, прилагани върху практикуващите Фалун Гонг, са много и разнообразни. Побой, биене с камшик, електрически шок, премръзване, връзване с въжета, оковаване във вериги и белезници за продължителни периоди от време, горене с пламък, с цигари или с нагорещено желязо, провесване с главата надолу, принудително стоене или коленичене за продължителни периоди от време, намушкване с бамбукови пръчки или с тел, сексуални малтретирания и изнасилвания са само част от прилаганите мъчения. През октомври 2000 г. охраната на принудителния трудов лагер Масанджа в провинция Ляонин съблича голи 18 жени, практикуващи Фалун Гонг, и ги хвърля в мъжките затворнически килии за изнасилване и безчестия. Всички престъпления са документирани в своята цялост и са твърде много, за да се изброят.

Друг вид често срещано сред многото нечовешки изтезания е „психиатричното лечение“. Нормални, разумни и физически

здрави хора, практикуващи Фалун Гонг, са незаконно държани под ключ в психиатрични заведения, където са инжектирани с неизвестни химически субстанции, способни да сринат централната нервна система. В резултат на това някои практикуващи получават частични или пълни парализи. Някои загубват напълно зрението или слуха си. Други получават увреждания на мускулите или вътрешните органи. Има и такива, които загубват частично или цялостно паметта си и стават психично болни. Вътрешните органи на някои практикуващи биват тежко увредени. Някои напълно загубват разсъдъка си. Други умират скоро след инжектирането с тези химически субстанции.

Статистиката показва, че случаите на преследване на практикуващите Фалун Гонг чрез „психиатрично лечение“ се наблюдават в 23 от общо 33 провинции, автономни региони и общини, намиращи се под директното ръководство на централното управление в Китай. Не по-малко от 100 психиатрични заведения на нива провинция, област, окръг и град участват в репресиите. Въз основа на количеството и разпределението на тези случаи се вижда, че злоупотребата с психиатрични субстанции срещу практикуващите Фалун Гонг е добре планувано, систематично изпълнявано и спуснато от горе нареждане. Поне 1000 психично здрави хора, практикуващи Фалун Гонг, са изпратени в психиатрични заведения или във възстановителни центрове против волята им. Много от тях са насилствено инжектирани или хранени с химически субстанции, способни да унищожат нервната система. Тези практикуващи Фалун Гонг са също така връзвани с въжета и измъчвани с електрически шок. Поне 15 от тях умират само поради прекомерността на злоупотребите.

„Управление 610“ простира пипалата си извън рамките на закона

На 7 юни 1999 г. Дзян Дзъмин оклеветява неоснователно Фалун Гонг на събрание на Политбюро. Той категоризира въпроса за Фалун Гонг като „класова борба“, лепва на практикуващите Фа-

лун Гонг етикета „политически врагове на ККП“, предизвиква реакцията на ККП за борба и дава нареждането за установяване на „Управление за разрешаване проблема с Фалун Гонг“ в Централния комитет. Тъй като това управление е създадено на 10 юни, то е наречено „Управление 610“ (6 от цифрата на месеца и 10 от цифрата на деня). След това филиали на „Управление 610“ се създават из цялата страна на всички нива на правителството, от най-високото до най-ниското, на които специфично е поверено задължението да се занимават с репресирането на Фалун Гонг. Политическият комитет, Съдебният комитет, медиите, органите за обществена сигурност, прокуратурата, народните съдилища и органите за национална сигурност, подчинени на комитета на ККП, биват използвани като маши на „Управление 610“. На теория управлението се отчита пред Министерския съвет, но на практика е партийна организация, на която е позволено да съществува извън установените рамки на държавата и правителството и която е извън законните ограничения, регулациите и националната политика. То е мощна организация, наподобяваща нацисткото Гестапо, която има власт, надминаваща съдебната и юридическата система, разполагайки с държавните средства както намери за добре. На 22 юли 1999 г., след като Дзян Дзъмин дава нареждането за унищожаване на Фалун Гонг, осведомителната агенция „Синхуа“ излъчва речи на ръководители на Централното организационно министерство на ККП и на Централното министерство за пропаганда на ККП, които дават открито подкрепа на инициираното от Дзян Дзъмин преследване на Фалун Гонг. Всички организации работят заедно и под стриктното ръководство на ККП за изпълнение на злокобния план на Дзян.

Много са случаите, доказващи, че нито отделите за обществена сигурност, нито прокуратурата, нито народните съдилища имат властта да вземат решения по случаите с Фалун Гонг. Те трябва да приемат нарежданията на „Управление 610“. Когато членовете на семейства на много арестувани, затворени и измъчвани до смърт, практикуващи Фалун Гонг, правят запит-

вания или подават жалби до отделите за обществена сигурност, прокуратурата и народните съдилища, им се казва, че решението се взема от „Управление 610“.

Но съществуването на „Управление 610“ е незаконно. Когато то дава нарежданията си до всички органи в системата на ККП, те обикновено не са в писмена форма, а са само устни заповеди. Нещо повече, на всички онези, които получават нарежданията, им е забранено да ги записват в каквато и да е форма – на видео, аудио или дори като обикновени бележки.

Използването на такова краткосрочно оръжие на диктатурата е тактика, която партията често повтаря, пренебрегвайки закона. През всичките си политически чистки тя прилага нестандартни тактики и създава временни органи като например Централния културно-революционен екип, поставен начело на ККП и разпространяващ тиранията ѝ по цялата страна.

През дългогодишното си деспотично царуване и управление с тежка ръка партията създава най-силната и най-злокобната система за държавен тероризъм с насилие, лъжи и информационни блокади. Нейната нечовечност и степен на измамност са на високо професионално ниво. Нейната масовост и обсег на действие са безпрецедентни. През всички предишни политически движения партията е акумулирала систематични и ефективни методи и опити за наказване, увреждане и убиване на хора по възможно най-жестокия, изобретателен и лицемерен начин. В един от случаите, споменат преди, мъж не може да издържи повече на заплахите и тормоза от полицията и убива добросърдечната си жена. Това е неизбежният злочест плод на държавен тероризъм на ККП, включващ измами чрез медиите, политически натиск, вина по презумпция и насаждане чувството за вина и страх, целящи изкривяването на човешката природа и подхранването на омраза в нея.

Използване на войската и националните ресурси на страната, за да се осъществи преследването

Партията контролира всичките държавни въоръжени сили, което ѝ позволява да прави каквото си поиска при репресирането на народа, без да се страхува от някого или от нещо. За потъпкването на Фалун Гонг Дзян Дзъмин се уповава не само на полицията и военизирани отряди, но също така директно мобилизира въоръжените сили в периода юли – август 1999 г., когато стотици хиляди и дори милиони цивилни от цялата страна възнамеряват да отидат в Пекин и да апелират в подкрепа на Фалун Гонг. Войници са разпределени в центъра на Пекин. Редици войници с готовност за стрелба са наредени по всички пътни артерии към Пекин. Те съдействат на полицията в пресрещането и арестуването на практикуващи Фалун Гонг, отиващи да апелират. Директното мобилизиране на въоръжените сили от Дзян Дзъмин полага основите на кървавата репресия.

Партията контролира финансите на държавата, което осигурява финансовата подкрепа на Дзян Дзъмин в преследването на Фалун Гонг. Високопоставен служител от Съдебния отдел на провинция Ляонин казва на съвещание в принудителния трудов лагер Масанджа: „Финансовите ресурси, вложени в разправата с Фалун Гонг, надминаха разходите за цяла война“.

Все още не е известно колко от държавните икономически ресурси и доходи от тежкия труд и пот на народа са използвани за преследването на Фалун Гонг. Но не е трудно да се отгатне, че цифрата е огромна. През 2001 г. информация от партийното Бюро за обществена сигурност показва, че само на едно място – площад „Тянанмън“ – арестуването на практикуващи Фалун Гонг струва от 1.7 до 2.5 милиона юана на ден, което е 620 до 910 милиона юана годишно. В цялата страна, от големите градове до най-отдалечените райони, от полицията в полицейските участъци и в департаментите за обществена сигурност до персонала на всички отдели на „Управление 610“, Дзян Дзъмин назначава поне няколко милиона души да преследват Фалун Гонг. Стойността само на техните заплати може би спокойно надви-

шава сто милиарда юана годишно. Освен това Дзян Дзъмин похарчва огромни суми за разширяване на принудителните трудови лагери за задържане на практикуващи Фалун Гонг в тях и построява специални центрове за промиване на съзнанието. През декември 2001 г. например Дзян Дзъмин е изхарчил 4.2 млрд. юана за построяване на центрове за промиване на съзнанието и бази за „трансформиране“ на практикуващи Фалун Гонг. Той дава също и парични поощрения, за да стимулира и да насърчи повече хора да участват в репресиите на Фалун Гонг. В много райони цената за арестуването на практикуващ Фалун Гонг по онова време е от няколко хиляди до десет хиляди юана. Принудителният трудов лагер Масанджа в провинция Ляонин е най-злокобното от всички места за преследване на Фалун Гонг. Веднъж партията награждава неговия директор Су с 50 000 юана, а заместник-директора Шао с 30 000 юана.

Дзян Дзъмин, бившият генерален секретар на ККП, е този, който предприема преследването на Фалун Гонг; този, който скалъпва тази конспирация, и този, който я управлява. Той се възползва от апарата на ККП, за да започне преследването на Фалун Гонг. Той носи неизбежната отговорност за своето историческо престъпление. Но ако не бе ККП с установения си апарат на насилие, формиран в процеса на много политически кампании, Дзян Дзъмин не би имал никаква възможност да започне и да осъществи това злокобно преследване.

Дзян Дзъмин и партията се използват един друг. Те рискуват да навлекат проклятие над всеки чрез заставането срещу „Истинност, Доброта и Търпимост“ заради интересите на една личност и една партия. Тяхното тайно взаимно споразумение е истинската причина за превръщането на едно трагично и толкова абсурдно престъпление в реалност.

V. Дзян Дзъмин подкопава партията отвътре

Мотивиран от личните си интереси, Дзян Дзъмин използва унаследената нечестивост на ККП, за да започне всеобхватно преследване, насочено срещу невинни хора, следващи „Истинност, Доброта и Търпимост“. Той предприема наказателни действия срещу най-полезната и най-безвредна за държавата и обществото социална група от хора. Това преследване води не само страната и хората към престъпления и гибел, но и унищожава партията из основи.

Дзян Дзъмин неумолимо използва партията, за да въвлече всички форми на нечестивост от цял свят в разправата с Фалун Гонг. Закони, нравственост и хуманност, всички са ощетени неимоверно от него, което руши из основи благонадеждността за по-нататъшното поддържане на властта от този режим.

Режимът на Дзян си служи с всички налични финансови, материални и човешки ресурси, за да потисне Фалун Гонг, което донася неимоверно бреме за страната и обществото и упражнява огромен натиск върху финансовата система. Партията по никакъв начин не може да поддържа това обречено преследване в продължение на дълъг период от време. Тя може само да използва спестяванията на хората, да издава национални облигации и да подмамва чужди инвестиции, за да продължава започнатото.

По време на преследването партията и Дзян Дзъмин изобретяват всевъзможни нечестни, жестоки и измамни тактики, използвайки целия си репертоар от подлост и злосторничество, за да преследват Фалун Гонг.

Партията и Дзян Дзъмин използват всеки известен им пропаганден инструмент, за да фабрикуват слухове, да хулят Фалун Гонг и да съчиняват оправдания за репресиите и преследването. Но няма лъжа, която може да трае вечно. Когато лъжите са окончателно изобличени и цялото зло е разкрито чрез неуспеха на преследването, когато това стане достояние на всички, про-

пагандните методи повече няма да могат да сеят заблуда. Партията напълно ще загуби престижа си и сърцата на хората.

В началото на репресиите на Фалун Гонг през 1999 г. Дзян Дзъмин възнамерява да разреши въпроса с Фалун Гонг за „три месеца“. Партията обаче подценява могъществото на Фалун Гонг и мощта на традицията и вярата.

От древни времена злото никога не е могло да елиминира праведното. То не може да унищожи добротата в сърцата на хората. Изминаха пет години. Фалун Гонг още е Фалун Гонг. Нещо повече, Фалун Гонг се разпространи широко по целия свят. Дзян Дзъмин и партията понесоха сурово поражение в тази борба между доброто и злото. И тяхната изкривена, жестока и зла природа е напълно изобличена. Прословутият Дзян Дзъмин сега е обкръжен с беди и в Китай, и в чужбина, и е изправен пред много съдебни процеси и апелационни искове за подвеждане под съдебна отговорност.

Първоначално партията възнамерява да използва репресията, за да затвърди тиранията си. Резултатът обаче е, че тя не успява да се „зареди“, а вместо това изтощава собствената си енергия. Сега партията е отишла твърде далеч, за да бъде съживена. Тя е като изгнило умиращо дърво. Ще се сгромоляса от само себе си при един порив на вятъра. Всяка илюзия за спасяване на ККП е в разрез с историческата тенденция. Тя е не само напразна, но и руши бъдещето на участниците в нея.

Заключение

Бившият генерален секретар на ККП Дзян Дзъмин е този, който стартира, замисля и контролира това злостно преследване. Дзян Дзъмин използва до краен предел както властта на ККП, така и нейните позиции, дисциплинарни методи и апарат, за да започне преследването на Фалун Гонг. Той носи неизбежната отговорност за това историческо престъпление. От друга страна, ако я нямаше ККП, Дзян Дзъмин не би могъл да предприеме и да дирижира това злостно преследване. От първия ден на репресии-

те ККП се обръща срещу праведността и добродетелта. С репресирането като предпочитан инструмент и преследването като свой специалитет ККП изгражда властта си на основите на стриктно контролиране на съзнанието, следващо една единствена централизирана партия. По природа ККП се ужасява от „Истинност, Доброта и Търпимост“ и смята Фалун Гонг за враг. Затова репресирането и преследването на Фалун Гонг са неизбежни. Докато атакуват „Истинност Доброта и Търпимост“, Дзян Дзъмин и ККП дават възможност да се намножат лъжата, злината, насилието, смъртната омраза, порочността и корупцията. Резултатът е широкоразпространеният нравствен упадък из земите на Китай, засегнал всички.

Тайното споразумение между ККП и Дзян Дзъмин свърза съдбите им. Сега Фалун Гонг съди Дзян Дзъмин. Денят, в който бъде потърсена отговорност от Дзян, ще е денят, в който съдбата на ККП ще е очевидна. Небесните принципи няма да търпят тези, които дирижират нечовешко преследване на група добри хора, които следват „Истинност, Доброта и Търпимост“. Злостните действия на Дзян Дзъмин и на ККП ще останат вечен и впечатляващ урок за човечеството.

Коментар шести: Как Китайската комунистическа партия унищожи традиционната култура

Въведение

Културата е душата на една нация. Този духовен фактор е толкова важен за човечеството, колкото са важни физическите фактори като раса и земя.

Културното развитие определя цивилизационната история на една нация. Пълното разрушение на националната култура води до края на нацията. Смята се, че древните народи, създали велики цивилизации, са изчезнали, когато са изчезнали техните култури, макар хората от съответната раса да са оцелявали. Китай е единствената държава в света, чиято древна цивилизация се е съхранила в продължение на над 5000 години. Унищожаването на традиционната ѝ култура е непростимо престъпление.

Китайската култура, за която се вярва, че е предадена [на хората] от Бог, започва с митовете за създаването на Небето и Земята от Пангу[1], създаването на човечеството от Нюуа[2], описването на стотици лечебни билки от Шенон[3] и изобретяването на китайските йероглифи от Канджие[4]. „Човек следва Небето, Небето следва Дао и Дао следва това, което е естествено“[5]. Даоистката мъдрост за единството на Небето и човечеството тече във вените на китайската култура. „Великото учение подпомага култивирането на добродетелта“[6]. Конфуций открива школа, за да обучава ученици преди повече от 2000 години и така предава на обществото конфуцианските идеали, представени от петте основни добродетели: доброта, праведност, благоприличие, мъдрост и преданост. През първи век будизмът на Сакямуни пътува на изток към Китай, поставяйки акцент върху състрадателността и спасението на всички същества. Китайската култура става все по-цялостна и задълбочена. Впоследствие конфуцианството, будизмът и даоизмът се превръщат в допълващи се вярвания за китайското общество и издигат династията Тан (618–907 г. сл. Хр.) на върха на нейния просперитет и прослава, както е известно на всички под небето.

Въпреки че в историята китайската нация е преживяла множество инвазии и нападения, китайската култура демонстрира голяма издръжливост и сила и същността ѝ се предава непрекъснато във времето. Единството на Небето и Земята представлява космологията на нашите прадеди. Общоизвестно е, че добротата се възнаграждава, а злото се наказва. Въпрос на елементарна добродетел е да не правиш на другите това, което не искаш да бъде сторено на теб. Лоялността, уважението към родителите, достойнството и справедливостта формират социалните стандарти, а петте главни добродетели на Конфуций – доброта, праведност, благоприличие, мъдрост и преданост – полагат основите на обществения и личния морал. С тези принципи китайската култура въплъщава в себе си честност, доброта, хармония и толерантност. Обикновените китайски надгробни паметници показват уважение към „Небето, Земята, владетеля, родителите и учителя“. Това е културният израз на дълбоко вкоренените традиции, включващи преклонение пред Бог (Небето и Земята), предаността към родината (владетеля) и уважение към семейството (родителите) и учителите. Традиционната китайска култура търси хармония между човека и Вселената и поставя ударение върху индивидуалната етика и морал. Тя се базира на вярванията в практиките за самоусъвършенстване на конфуцианството, будизма и даоизма и осигурява на китайския народ толерантност, социален възход, опазване на човешкия морал и праведни убеждения.

За разлика от закона, който определя строги правила, културата действа като мек ограничител. Законът налага наказание след извършване на престъпление, докато културата, подхранвайки морала, предпазва от престъпления. Обществеият морал на едно общество често се въплъщава в неговата култура.

В китайската история традиционната култура достига своя апогей по време на династията Тан. Този период съвпада с времето, когато силата на китайския народ е най-голяма. Науката също е напреднала и се радва на уникална почит сред всички народи. Учени от Европа, Средния изток и Япония идват да учат

в Чан'ан, столицата на династията Тан. Държавите, граничещи с Китай, го приемат за свой феодален владетел. „Десетки хиляди държави дойдоха да почетат Китай, макар понякога да се налагаше да им се превежда по няколко пъти и да им се изясняват последвалите обичаи“[7].

След династията Чин (221–207 г. пр. Хр.) Китай често е населяван от малцинствени групи. Това се случва по време на династиите Суи (581–618 г.), Тан (618–907 г.), Юан (1271–1361 г.) и Чин (1644–1911 г.), и в други периоди, когато етническите малцинства създават собствени режими. Въпреки това почти всички етнически групи се „сливат“ с китайския начин на живот. Това показва огромната приобщаваща сила на традиционната китайска култура. Както казва Конфуций: „(Следователно) ако хората отдалеч не са отзивчиви, приближете ги чрез насърчаване на (нашата) култура и добродетел“[8].

След като взема властта през 1949 г., ККП използва националните ресурси за разрушаване на традиционната китайска култура. Това нездраво намерение не идва от желанието за индустриализация, нито от обикновена наивност в преклонението пред западната цивилизация. То е по-скоро породено от вътрешното идеологическо противопоставяне между традиционната китайска култура и ККП. Следователно унищожението на китайската култура от ККП е планиран, добре организиран и систематичен акт, подкрепян от употребата на насилие от държавата. От своето основаване ККП никога не е спирала да „революционизира“ китайската култура в опита си да разруши напълно нейния дух.

Още по-неописуемо от унищожението на традиционната китайска култура е преднамерената злоупотреба и подмолна модификация на традиционната култура от ККП. Партията поставя ударение върху лошите части от китайската история; неща, които се случват, когато хората се отклоняват от традиционните ценности, като вътрешната борба за власт в кралската фамилия, използването на тактики и конспирация, налагането на диктатура и деспотизъм. Тя използва тези исторически примери, за

да спомогне създаването на свой собствен набор от морални стандарти, начини на мислене и система за отчет. Правейки това, ККП създава грешното впечатление, че „партийната култура“ е всъщност продължение на традиционната китайска култура. ККП дори се възползва от антипатията, която някои имат към „партийната култура“, за да ги настрои още повече към отказ от автентичната китайска традиция.

Унищожението на традиционната китайска култура от ККП води до катастрофални последствия за Китай. Хората не само изгубват моралния си облик, но и насилствено са убеждавани в пагубните теории на ККП.

I. Защо ККП иска да саботира традиционната китайска култура?

Дългогодишната традиция на китайската култура – базирана на вяра и почистване на добродетелта

Неповторимата култура на китайската нация започва преди 5000 години с легендарния император Хуан, смятан за най-ранния прародител на китайската цивилизация. Всъщност на император Хуан се приписва създаването на Дао школата, която е наречена още Хуан-Лао (Лао Дзъ) школа на мисълта. Дълбокото влияние на даоизма върху конфуцианството може да се види в конфуцианските сентенции: „Стремете се към Дао, присъединете се към добродетелта, придържайте се към добротата и се потопете в изкуството“ и „Ако човек чуе Дао сутрин, може да умре без съжаление вечерта“[9]. „Книгата на промените“ (I Ching) – записки за Небето и Земята, за Ин и Ян, за социалния възход и падение и законите на човешкия живот – се смята за „номер едно сред китайските класически текстове“ на Конфуций. Пророческата сила на книгата далеч надминава разбирането на съвременната наука. Наред с даоизма и конфуцианството, будизмът (особено дзен будизмът) оказва неуловимо, но дълбоко влияние върху китайските интелектуалци.

Конфуцианството е тази част от традиционната китайска култура, която набляга на „навлизане в светския живот“. Тя се концентрира върху семейната етика, в която преклонението пред родителите играе изключително важна роля: „цялата доброта започва с уважението към родителите“. Конфуций подкрепя добротата, праведността, благоприличието, мъдростта и предаността, но също казва: „Не са ли уважението към родителите и братската любов корени на добротата?“

Семейната етика по естествен начин може да направлява обществения морал. Уважението към родителите може да бъде проектирано в лоялност в отношенията между подчинени и монарх. Казано е, че „рядко срещано е човек, който уважава родителите си и обича братята си, да обиди висшестоящите“[10]. Братската любов е връзка между братята и може да рефлектира върху праведността и справедливостта в отношенията с приятелите. Конфуций преподава, че в семейството бащата трябва да е мил, синът – почитащ баща си, братът – приятел, а по-малкият брат – уважителен. Тук бащината добрина може да бъде развита във великодушието на владетеля към подчинените му. Докато се пазят традициите на семейството, обществеият морал ще се поддържа от само себе си. „Развивайте се, регулирайте семейството си, ръководете праведно държавата си и направете вашето царство мирно и щастливо“[11].

Будизмът и даоизмът са тези части от китайската култура, които наблягат на „изоставяне на светския живот“. Влиянието на будизма и даоизма прониква във всички аспекти на всекидневния живот. Практики, които са дълбоко вкоренени в даоизма, включват китайска медицина, чигонг, геомантия (фън шуй) и гадателство. Тези практики, както и понятията за Небесно царство и ад, както и кармична отплата за добро и възмездие за зло в будизма, заедно с конфуцианския морал, формират ядрото на китайската култура.

Вярванията на конфуцианството, будизма и даоизма предлагат на китайския народ много стабилна морална система, непроменима „докато съществува Небето“[12]. Тази етична систе-

ма е добра база за приемственост, мир и хармония в обществото.

Моралността принадлежи на духовната сфера и затова често е смятана за концепция. Културата изразява абстрактната морална система по начин, който да е разбираем за хората.

Вземете за пример „Четирите китайски класики“ – четирите най-популярни романа в китайската култура. „Пътуване на Запад“[13] е митично сказание. „Сънят за червените къщи“[14] започва с диалог между одухотворения камък, Божеството на безкрайното пространство и Дао на безбрежното време. Сцената се развива на висящата във въздуха Скала на великата пустинна планина. Този диалог разкрива човешката драма, развиваща се в романа. „Изгнаниците от тресавището“[15] започва с разказ как премиерът Хон, отговарящ за военните сили, освобождава по случайност 108 демони. Тази легенда разкрива произхода на „108-те смели борци-изгнаници“. „Трите царства“[16] започва с Небесно предупреждение за нещастие и завършва с неизбежното заключение за Божията воля: „Човешките събития връхлитат като безкраен поток; Небесното съдбовно предсказание е всеобхватно и обрича всичко“. И други добре известни истории като „Романс от Източен Джоу“[17] и „Цялата история на Юе Фей“[18] – всички те започват с подобни легенди.

Използването на митове от авторите на тези романи не е случайно, а отразява основната философия на китайските интелектуалци за природата и човечеството. Тези романи оказват силно влияние върху китайското съзнание. Когато говорят за „праведност“, хората си спомнят за Гуан Ю (160–219 г.) от „Трите царства“, а не за самото понятие – как неговата праведност спрямо приятелите му се издига над облаците и достига Небето; как непоклатимата му преданост към началника му и кръвния му брат Лиу Бей печелят уважението дори на враговете му; как смелостта му в битката взема връх и в най-опасните моменти; за окончателното му поражение в битката край град Маи и накрая за разговора му като божество със сина му. Когато стане въпрос за „преданост“, китайският народ спонтанно

се сеща за Юе Фей (1103–1141 г.), генерал от династията Сон, служил на страната си с безрезервност и преданост, както и за Джуг Лиан (181–234 г.), премиер на държавата Шу по време на периода на Трите царства, който дава всичко от себе си, докато сърцето му спира да бие.

Възхвалата на предаността и праведността в традиционната китайска култура е в пълна степен втъкана в живописните истории, споменати по-горе. Абстрактните морални принципи, демонстрирани в тях, са конкретизирани и въплътени чрез културните изразни средства.

Даоизмът набляга на истинността. Будизмът акцентира върху състрадателността, а конфуцианството цени предаността, толерантността, добротата и праведността. „Макар да се различават по форма, целите са едни и същи... те всички вдъхновяват хората да се завърнат към добротата“[19]. Това са най-ценните аспекти на традиционната китайска култура, основана на вярата в конфуцианството, будизма и даоизма.

Традиционната китайска култура е изпълнена с понятия и принципи като Небе, Дао, Бог, Буда, съдба, предопределеност, състрадателност, праведност, благоприличие, мъдрост, преданост, честност, срам, лоялност, почит към родителите, достойнство и така нататък. Много китайци са неграмотни, но въпреки това са запознати с традиционните пиеси и опери. Тези културни форми са важни начини за научаването на традиционните морални ценности. Следователно унищожението на традиционната китайска култура от ККП е директно нападение срещу китайския морал и подкопава основата за мир и хармония в обществото.

Злата комунистическа теория се противопоставя на традиционната култура

„Философията“ на комунистическата партия напълно противостои на автентичната китайска култура. Традиционната китайска култура почита Небето, както Конфуций казва: „Животът и

смъртта са предопределени, а богатството и положението в обществото зависят от Небето“[20]. И будизмът, и даоизмът са форми на теизъм; те вярват в цикъла на прераждането и в кармичната отплата на доброто и злото. Комунистическата партия, обратно, не само вярва в атеизма, но дръзко се противопоставя и нарушава небесните принципи. Конфуцианството цени семейството, докато „Комунистически манифест“ открито провъзгласява унищожаването му. Традиционната култура разграничава китайците от чужденците, но „Комунистически манифест“ поощрява края на нацията. Конфуцианската култура стимулира добротата към другите, а комунистическата партия – класовите борби. Конфуцианството учи на преданост към владетеля и любов към нацията. „Комунистически манифест“ отсъжда елиминирането на нациите.

За да спечели и задържи властта в Китай, ККП първо трябва да посее неморалните си мисли на китайска земя. Мао Дзедун твърди, че „ако искаме да свалим властта, първо ни трябва пропаганда и работа в областта на идеологията“[21]. ККП съзнава, че комунистическата теория на насилие, която се поддържа с оръжия, е отхвърлена от западната мисъл и не съответства на проникновената 5000-годишна китайска култура. Хванала се веднъж на хорото, ККП поема риска и напълно унищожава традиционната китайска култура, за да могат марксизмът и ленинизмът да превземат китайската политическа сцена.

Традиционната китайска култура е пречка за диктатурата на ККП

Мао Дзедун веднъж уместно казва, че не следва нито Дао, нито Небето[22]. Традиционната китайска култура несъмнено е огромна пречка за ККП да предизвика Дао и да се сражава с Небето.

Лоялността в традиционната китайска култура не означава сляпо отдаване. В очите на хората императорът е „син на Небето“ – с Небето над него. Императорът не може винаги да е прав. Следователно има нужда от наблюдатели, които да отбелязват

грешките му по всяко време. Китайската хроникьорска система е разполагала с историци, документиращи всички думи и дела на императора. Учените чиновници можели да станат учители на своите мъдри владетели и поведението на императорите се отсъждало съобразно китайските класически текстове. Ако императорът е неморален – непросветлен до Дао, хората можели да се разбунтуват, за да го свалят. Такъв е случаят с Чънтан, който атакувал Дзие, или когато крал Уу бил премахнат от Джоу[23]. Тези въстания, от гледна точка на традиционната култура, не се смятат за нарушение на предаността или Дао. Вместо това на тях се гледа като на подсилване на Дао от името на Небето. Когато Уен Тианшан (1236–1283 г.)[24], известен главнокомандващ от династията Сон, е хвърлен в затвора, той отказва да се предаде на монголските нашественици дори когато императорът се опитва да го убеди. Това е така, защото той, като последовател на конфуцианството, вярвал, че „хората са от изключително значение, нацията идва на следващо място, на последно място е владетелят“[25].

Диктаторски настроената ККП по никакъв начин не може да приеме традиционни вярвания като тези. ККП иска да канонизира своите собствени лидери и прокарва идеята за култ към личността. Така тя не позволява на дългогодишни понятия като Небе, Дао и Бог да ръководят „отгоре“. ККП е наясно, че това, което прави, се смята за най-лошото и огромно престъпление срещу Небето и Дао по стандартите на традиционната култура. Тя съзнава, че докато съществува традиционната култура, хората няма да ценят ККП като „велика, славна и правилна“. Учените ще продължават да „рискуват живота си, за да предупреждават владетеля“, „поддържайки справедливост дори за сметка на живота си“[26] и поставяйки хората над управниците. Следователно хората няма да станат марионетки в ръцете на ККП и ККП няма да може да принуждава масите да мислят еднакво.

Почитта към Небето, Земята и природата на традиционната култура се превръща в пречка за ККП да „се бори с природата“ в стремежа ѝ да „промени Небето и Земята“. Традицион-

ната култура цени високо човешкия живот, учейки, че „всяка ситуация, свързана с човешкия живот, трябва да се третира с най-голяма грижа“. Подобна позиция се явява пречка за масовия геноцид, извършван от ККП и управлението ѝ посредством терор. Най-високият морален стандарт на традиционната китайска култура – „Небесният Дао“ – пречи на манипулациите над моралните принципи, от страна на ККП. По тези причини, в усилията си да подсили контрола си, партията превръща традиционната култура в свой враг.

Традиционната култура отправя предизвикателство към законността на управлението на ККП

Традиционната китайска култура вярва в Бог и в силата на Небето. Това означава, че управниците трябва да са мъдри, да следват Дао и да се водят по съдбата. Приемането на вярата в Бог означава да се приеме, че властта върху човечеството е в ръцете на Небето.

Ръководният принцип на ККП се синтезира в: „Традициите никога повече няма да ни обвързват; вдигнете се на бунт, труженици, и никога повече в робство. Земята ще бъде положена на нови основи. Ние ще бъдем всичко“[27].

ККП поощрява историческия материализъм и твърди, че комунизмът е земен рай и пътят до него се проправя от пионерите пролетарии или комунистическата партия. По този начин вярата в Бог пряко поставя под въпрос законността на управлението на ККП.

II. Как комунистическата партия саботира традиционната култура

Всичко, което ККП прави, е с политическа цел. За да вземе, задържи и консолидира своя деспотизъм, ККП трябва да замени човешката природа със злата природа на партията, а традиционната китайска култура – със своята партийна култура на „изма-

ми, поквареност и насилие“. Това унищожение и подмяна включва както материалните неща – културни реликви, исторически места и древни книги – така и нематериалните – традиционния възглед за морала, живота и света. Всички аспекти от живота на хората са замесени, включително техните действия, мисли и начин на живот. В същото време ККП разглежда незначителните и повърхностни културни проявления като „същността“ и ги запазва, а после поставя тази „същност“ като фасада. Партията поддържа външния образ на традицията, докато замества истинската традиция с партийна култура. След това мами хората и международната общественост с фасадата на „продължаваме и развиваме“ китайската традиционна култура.

Едновременно потушаване на трите религии

Поради факта, че традиционната китайска култура се корени в конфуцианството, будизма и даоизма, първата стъпка на ККП в унищожаването на традиционната китайска култура е потискането на проявленията на божествените принципи в човешкия свят, изличавайки трите религии, които им съответстват.

И трите религии – конфуцианство, будизъм и даоизъм – са унищожавани в различни исторически периоди. Да вземем будизма за пример. Той е преживял четири главни кризи, исторически известни като: преследването „Три Уу и един Цзон“ – преследването на будистите от четирима китайски императори. Император Тайуу[28] от Северната династия Уей (386–534 г.) и император Уузон[29] от династията Тан (618–907 г.) се опитват да потушат будизма, за се възцари даоизмът. Император Уу от Северната династия Джоу (557–581 г.) цели да възпре будизма и даоизма, но почита конфуцианството. Император Шизон[31], от по-късната династия Джоу (951–960 г.), е срещу будизма само за да претопи статуите на Буда за монети, но не и срещу даоизма и конфуцианството.

ККП е единственият режим, който се опитва да потисне и трите религии едновременно. Малко след като ККП сформира

правителство, тя започва да разрушава храмове, да изгаря свещените текстове и да насилва будистките монаси и монахини да се върнат към светския живот. Тя не щади и религиозните места. До 60-те години на XX век такива почти не остават в Китай. Културната революция донася дори още по-голяма религиозна и културна катастрофа в кампанията „Изхвърляне на четирите старини“[32], тоест „изхвърляне“ на старите идеи, старата култура, старите обичаи и старите нрави.

Първият будистки храм в Китай например е Храмът на белия кон (Бай Ма)[33], построен по време на ранната династия Хан (25–220 г.) извън град Луоян, провинция Хенан. Той е почитан като „Люлката на будизма в Китай“ и „Дома на Основателя“. По време на кампанията за „Изхвърляне на четирите старини“ Храмът на Белия кон, разбира се, не успява да избегне плячкосването.

„Близо до Храма на белия кон идва бригада. Секретарят на партийния клон завежда селяните да разрушат храма в името на революцията. Осемнадесетте глинени статуи на архати, всяка от които на повече от 1000 години, построени по времето на династията Лияо (916–1125 г.), биват унищожени. Свещеният текст Бейе[34], донесен в Китай от известен индийски монах преди 2000 години, е изгорен. Рядката антика Нефритеният Кон е натрошен на парчета. Няколко години по-късно камбоджанският крал в изгнание Нородом Сиханук поисква да окаже почит на Храма на Белия Кон. Джоу Енлай, премиерът на Китай по това време, бързо поръчва транспортиране до Луоян на свещения текст Бейе, пазен в Имперския дворец в Пекин и статуите на осемнадесетте архати, построени през династията Чин от Храма на Небесносините Облаци (Биюн), намиращ в парка Сианшан[35], в предградията на Пекин. С помощта на фалшивите заместители дипломатическото затруднение е решено“[36].

Културната революция започва през май 1966 г. и на практика „революционизира“ китайската култура по унищожителен начин. Започвайки през август 1966 г., яростният огън на кампанията „Изхвърляне на четирите старини“ прогаря китайска-

та земя от край до край. Разглеждани като неща от „феодализма, капитализма и ревизионизма“, будистките и даоистките храмове, статуите на Буда, историческите и природните места, калиграфия, картини и антики – всички те стават мишена за унищожение от Червената гвардия[37]. Вземете статуите на Буда за пример: на върха на Хълма на вечността има 1000 цветни блестящи статуи в Летния дворец[38] в Пекин. След започване на кампанията те всички биват повредени. Нито една от тях не остава в своята цялост.

В такъв вид е столицата, както и цялата страна. Дори по-отдалечените райони не са пожалени.

„В район Дай, провинция Шансъ, има Храм на Тиентай. Той е построен през периода Тайяан на Северната династия Уей преди 1600 години и е имал ценни статуи и стенописи. Въпреки че е разположен на хълм, далеч от управата на района, хората, участвали в кампанията, преодоляват трудностите и „разчистват“ статуите и стенописите... Храмът Лоугуан[39], където Лао Дзъ изнесъл лекция и оставил знаменитата „Тао-Тъ-Чин“ преди 2500 години, се намира в район Джоуджъ, провинция Шаансъ. Разположени около пиедестала, където Лао Дзъ преподавал, в радиус от 10 ли[40], има повече от 50 исторически места, включително Храмът, почитащ Мъдреца (Дзоншън Гонг). Той е построен преди повече от 1300 години от император Тан Гаодзъ Ли Юан[41] като акт на уважение към Лао Дзъ. Сега храмът Лоугуан и другите исторически места са унищожени и всички даоистки монаси са принудени да напуснат. Според даоисткия канон, когато някой стане даоистки монах, той повече не се бръсне и не подстригва косата си. Въпреки това сега даоистките монаси са насилвани да се подстрижат, да свалят даоистките роби и да станат членове на народните комуни[42]. Някои от тях се женят за дъщерите на селяните и стават техни зетьове. На свещените места в планината Лаошан в провинция Шандон, Храмът на Върховния мир, Храмът на Най-високата чистота, Върховният Чист храм, Храмът Доуму, женският манастир Хуаян, Храмът Нинджън, Храмът на Гуан Ю, статуите на Божествените свеще-

ни богоизбрани, свещените жертвени съдове, свитъците с будистките сутри, културните реликви и табелките от храмовете – всички те са изпочупени и изгорени... Храмът на литературата в провинция Джилин е един от четирите известни храма на Конфуций в Китай. По време на кампанията за „Изхвърляне на четирите старини“ той е силно увреден“[43].

Специален начин за унищожаване на религията

Ленин е казал: „Най-лесният начин за превземане на крепостта е да я превземеш отвътре“. Като дете на марксистко-ленинската теория ККП разбира това по естествен начин.

В сутрата „Махаяна Махапаринирвана“[44] Буда Сакямуни предсказва, че след неговата нирвана демоните ще се преродят като монаси, монахини и светски будисти, за да подкопаят Дхарма. Разбира се, ние не можем да проверим какво точно е имал предвид Сакямуни. Но унищожението на будизма от ККП наистина започва с формиране на „обединен фронт“ с някои от будистите. ККП дори внедрява партийни членове в религиозните среди, за да подкопаят религията „отвътре“. На една т. нар. среща за отправяне на критика по време на Културната революция питат Джао Пучу, вицепрезидент по това време на Китайската будистка асоциация: „Вие сте член на комунистическата партия, защо тогава вярвате в будизма?“

Буда Сакямуни постига върховно и пълно просветление чрез „наставления, концентрация, мъдрост“. Ето защо преди своята нирвана той инструктира учениците си: „Поддържайте и спазвайте наставленията. Не им изневерявайте и не ги нарушавайте“. Също така той предупреждава: „Хората, които нарушават наставленията, са презрени от Небето, драконите, духовете и божественото. Тяхната лоша репутация се простира надлъж и шир... Когато животът им свърши, те ще страдат в ада заради своята карма и ще ги срещне безжалостна съдба. След това ще излязат. Ще продължат да страдат в тялото на гладни духове и животни. Ще страдат в кръг като този без край и облекчение“[45].

Будистките монаси-политици не зачитат предупрежденията на Буда. През 1952 г. ККП изпраща свои представители на встъпителната среща на Китайската будистка асоциация. На срещата много будисти от асоциацията предлагат да се унищожат будистките наставления. Те твърдят, че дисциплината е причинила смъртта на много млади мъже и жени. Някои дори подкрепят тезата, че „хората трябва да бъдат свободни да вярват във всяка религия. Също така трябва да има свобода монасите и монахините да се женят и омъжват, да пият алкохол и да ядат месо. Никой не бива да се намесва в това“. По това време Учителят Шуюн е на срещата и вижда, че будизмът е изправен пред опасността от изчезване в Китай. Той се изказва против предложенията и моли за запазване на будистките наставления и облекло. Впоследствие той е оклеветен и заклеймен като „контрареволюционер“. Арестуват го и го задържат в стаята на игумена без вода и храна. Не му позволяват да излиза навън и да използва тоалетната. Нареждат му да предаде златото, среброто и личното си оръжие. Когато Шуюн отвръща, че няма такива, го пребиват толкова жестоко, че му счупват няколко ребра и черепа. По това време Шуюн е на 112 години. Военната полиция го поваля на земята. Когато се връщат на следващия ден и го намират все още жив, отново го пребиват.

Китайската будистка асоциация е основана през 1952 г., а Китайската даоистка асоциация – през 1957 г. В своите учредителни актове те ясно декларират, че ще са „под ръководството на народното правителство“. Всъщност те са под ръководството на атеистичната ККП. И двете асоциации дават да се разбере, че ще участват активно в производството и строителството и ще прилагат държавната политика. Те са трансформирани в изцяло светски организации. Но будистите и даоистите, които са отдадени и спазват наставленията, са заклеймени като контрареволюционери или членове на секти, разпространяващи суеверия, и на тайни общества. Под революционния надслов „Пречистване на будистите и даоистите“ те са хвърляни в затвори, насилвани са да „се реформират чрез труд“ и дори са екзекутира-

ни. Дори религиите, разпространени от Запада, като християнство и католицизъм, не са пожалени.

„Позовавайки се на статистиката от книгата „Как Китайската комунистическа партия преследва християните“, публикувана през 1958 г., дори ограниченият брой документи, станали общественo достояние, разкриват, че от монасите, категоризирани като „земевладелци“ или „местни грубияни“, са били убити около 8840, а 39 200 са изпратени в трудови лагери. От монасите, признати за контрареволюционери, са убити 2450 и 24 800 са изпратени в трудови лагери“[46].

Религиите са начин хората да се отдалечат от светския живот и да се самоусъвършенстват. Те наблягат на „другия бряг“ (брега на идеалното просветление) и Небето. Сакямуни е бил индийски принц. За да търси мукти[47] – състояние, в което човек може да придобие спокойно съзнание, по-висша мъдрост, пълно просветление и нирвана[48], той се отказва от трона и отива в планината, за да се самоусъвършенства чрез понасяне на страдания и мъки. Преди Исус да се просветли, дяволът го завежда на върха на планината, показва му всичките царства на света в цялата им прелест. Дяволът казва: „Ако ми се поклониш и ме почиташ, ще ти дам всичко това“. Но Исус не се изкушава. Въпреки това монасите и пасторите, които формират обединените фронтове с ККП, извършват редица измами и съчиняват лъжи като „будизъм в човешкия свят“ и „религията е истина, както и социализмът“. Те твърдят, че „няма противоречие между този и другия бряг“. Насърчават будисти и даоисти да преследват щастие, слава, блясък, богатство и позиция в обществото и променят религиозните доктрини и значението им.

Будизмът забранява убийството. ККП избива хората като мухи по време на „потушаването на контрареволюционерите“[49]. Политическите монаси намират оправдание за това в: „убиването на контрареволюционерите е дори още по-голямо състрадание“. По време на „Войната за противопоставяне на агресията на САЩ и в помощ на Корея“ (1950–1953 г.)[50] монасите дори са изпращани на фронта да убиват.

Вземете християнството за друг пример. През 1950 г. Уу Яодзон[51] сформира Църквата на „Трите само-“, която следва принципите на самоуправлението, самоподкрепата и саморазпространението. Той твърди, че ще се откъснат от „империализма“ и ще се присъединят активно към „Войната за противопоставяне на агресията на САЩ и в помощ на Корея“. Негов добър приятел е хвърлен в затвора за повече от 20 години заради отказа му да се присъедини към „Трите само-“ и е подложен на всевъзможни унижения и изтезания. Когато той пита Уу Яодзон „Как разглеждаш чудесата, извършени от Исус?“, той отговаря: „Отричам ги всичките“.

Незачитане на чудесата на Исус е равносилно на непризнаване Рая на Исус. Как може някой да бъде смятан за християнин, когато дори не признава Рая, където се е издигнал Исус? Но като член на „Трите само-“ Уу Яодзон става член на Постоянната комисия на Политическата консултативна конференция. Когато влиза във Великата зала на народа[52], той, изглежда, напълно забравя за думите на Исус. „Обичай господа, твоя Бог, с цялото си сърце, душа и ум. Това е първата и най-велика повеля“ (Матей, 22:37-38). „Дай кесаревото кесарю и Божественото Богу“ (Матей, 22:21).

„ККП конфискува собствеността на храмовете, насилва монасите и монахините да учат марксизъм и ленинизъм, за да манипулира съзнанието им, дори ги принуждава да се трудят. Например в град Нинбо, провинция Джейджан, има будистка работилница. Над 25 000 монаси и монахини са принудени да работят там. Още по-абсурдно е, че ККП насърчава монасите и монахините да се женят, за да доведат до разпад будизма. Например точно преди 8 март – Деня на жената – през 1951 г. Федерацията на жените от град Чанша, провинция Хунан, нарежда на всички монахини да вземат решение да се омъжат до няколко дни. Също така младите и здрави монаси са принуждавани да се присъединят към армията и са изпращани на бойното поле да служат като пушечно месо“[53]!

Различни религиозни групи в Китай са унищожени под жестокото влияние на ККП. Истинският елит на будизма и даоизма е унищожен. Сред останалите, мнозина се връщат към светския живот, а много други са разкрити като тайни членове на комунистическата партия, навлекли кесаите[54], даоистките роби или дългите наметала на пасторите, за да опорочат будистките текстове, даоисткия канон и Свещената библия, както и да търсят оправдание за движенията на ККП в тези доктрини.

Унищожение на културните реликви

Разрушението на културните реликви е важна част от гибелта на традиционната китайска култура. В „Изхвърляне на четирите старини“ много единствени по рода си книги, калиграфии и картини, събирани от интелектуалци, са изгаряни или използвани за хартия. Джан Боджун[55] имал семейна колекция от над 10 000 книги. Лидерите на Червената гвардия ги използвали за огрев. Това, което останало, било изпратено във фабрики за рециклиране и производство на хартия.

„Специалистът по рамкиране на калиграфии и картини Хон Циушън е възрастен мъж, известен като „докторът-вълшебник“. Той поставя рамки на безброй световноизвестни шедьоври като пейзажа „Император Хуидзон от династията Сон“[56], бамбуковата картина на Су Донпо[57] и картините на Уен Джънмин[58] и Тан Боху[59]. За няколко десетилетия повече от сто древни калиграфии и картини, които той е спасил, са станали част от първокласна национална колекция. Калиграфиите и картините, които той старателно е събирал, са заклеймени като „Четирите старини“ и са изгорени. След това г-н Хон казва през сълзи: „Над 100 джин[60] (50 килограма) калиграфии и картини; отне толкова дълго време, докато изгорят!“[61]

„Докато световните събития идват и си отиват,
древни, съвременни, напред и назад,
реките и планините са непроменими в своята слава
и пак ще се виждат от тази пътека...“[62]

Ако съвременният китайски народ все още си спомня историята, може би ще се почувства по различен начин, когато чете това стихотворение на Мън Хаоран. Известните исторически места покрай реките и планините са унищожени и изчезват в бурята на „Изхвърляне на четирите старини“. Не само Павилионът на орхидеята, където Уан Съджъ[63] е написал известния „Пролог към колекцията стихотворения в Павилиона на орхидеята“[64], но и самият гроб на Уан Съджъ също е унищожен. Бившата резиденция на Уу Чън'ън[65] в провинция Дзянсъ е изпепелена, бившата резиденция на Уу Джиндзъ[66] в провинция Анхуи е срутена, каменната плоча, на която е бил написан „Крайпътната хижа на стария пияница“[67], е срината до основи от „младите революционери“[68], а йероглифите върху плочата са заличени. Есенцията на китайската култура е наследена и натрупвана в продължение на хиляди години. Веднъж унищожена, тя вече не може да бъде върната. При все това ККП варварски я унищожава в името на „революцията“ без срам и съжаление. Когато въздишахме при вида на стария Летен дворец, известен като „Дворецът на дворците“, опожарен от обединените англо-френски сили; когато тъжихме над монументалната енциклопедия Йонглъ[69], унищожена от пламъците на войната с нашествениците, как сме могли да очакваме, че разрухата, причинена от ККП, ще е толкова всеобхватна, продължителна и цялостна – по-мащабна от тази на нашествениците?

Унищожение на духовните вярвания

Наред с унищожаването на физическите форми на религията и културата ККП използва целия си капацитет, за да унищожи духовната идентичност на народа, формиран от вярата и културата.

Вземете за пример третирането на етническите вярвания. ККП смята традициите на мюсюлманската група Хуи за една от „Четирите старини“ – стари мислене, култура, традиция, обичаи. Следователно насилва хората Хуи да ядат свинско. Селяните мю-

сюлмани и джамиите са принудени да отглеждат свине и всяка къща е задължена да предостави по две свине на държавата всяка година. Червената гвардия дори насилва втория по ранг жив тибетски Буда – Панчън Лама, да яде човешки екскременти. Те нареждат на трима монаси от Храма на блаженството в град Харбин, провинция Хейлонджианг, който е най-големия будистки храм в модерните времена (1921 г.), да държат плакат с надпис: „Свещените текстове да вървят по дяволите – те са пълен боклук“.

През 1971 г. Лин Биао[70], заместник-председател на Централния комитет на ККП, се опитва да избяга от Китай, но умира, когато самолетът му се разбива в Ундурхан, Монголия. Покъсно в пекинската резиденция на Лин в Маоджияуан са открити няколко текста на Конфуций. Тогава ККП започва яростно движение за „Критикуване на Конфуций“. Писателят с псевдоним Лиан Шиао[71] публикува статия в „Червеното знаме“, списанието на ККП, озаглавена „Кой е Конфуций?“ Статията описва Конфуций като „луд, който иска да върне историята назад“ и „измамнически и лукав демагог“. Следват редица филми и песни, очернящи Конфуций.

По този начин достойнството и святостта на религията и културата са унищожени.

Безкрайно унищожение

В Древен Китай централното правителство разширява властта си само на областно ниво, под което патриархалните кланове поддържат контрол. Ето защо в китайската история унищожението като „изгаряне на книги и погребване на конфуцианските учени“ от императора Чин Шъ Хуан[72] в династията Чин (221–207 пр. Хр.) и четирите кампании за елиминиране на будизма между пети и десети век от „Трите Уу и един Цзон“ са наложени от върха и не е било възможно да изличат културата. Конфуцианските и будистките класически произведения и идеи продължават да оцеляват в широкото пространство на обществото. За разлика от гореспоменатите, кампанията за „Изхвърляне на чети-

рите старини“, осъществена от ученици по инициатива на ККП, е национално движение със „спонтанен ентусиазъм“. ККП достига до всяко село чрез своите селски клонове и контролира обществото толкова здраво, че „революционното“ движение на ККП се разширява до безкрай и повлиява на всеки човек навсякъде в Китай.

Никога в историята никой император не е изличавал от народното съзнание това, което хората са смятали за най-красиво и свещено, използвайки клеветническа и петняща пропаганда и насилие, както прави ККП. Унищожаването на вярванията често може да бъде по-ефективно и продължително от самото физическо елиминиране.

Реформиране на интелектуалците

Китайските йероглифи въплъщават есенцията на 5000-годишна цивилизация. Формата и произношението на всеки йероглиф, както и идиомите и литературните алюзии, изградени от комбинации на йероглифи, изразяват дълбоки културни значения. ККП не само опростява китайските йероглифи, но и се опитва да ги замести с романизиран пинин, който премахва цялата културна традиция от китайските йероглифи и език. Но планът за заместването се проваля, спасявайки от по-нататъшни щети китайския език. При все това китайските интелектуалци, които наследяват същата традиционна култура, не успяват да се измъкнат от унищожение.

През 1949 г. Китай има около два милиона интелектуалци. Въпреки че някои учат в западни страни, те пак наследяват някои конфуциански идеи. ККП, разбира се, не отпуска контрола върху тях, защото като членове на традиционната класа „образована аристокрация“ техният начин на мислене изиграва важна роля в оформяне мисленето на обикновените хора.

През септември 1951 г. ККП започва масова кампания за „реформиране на мисълта“ сред интелектуалците в Пекинския университет. Тя изисква от интелектуалците да се „организира движение (сред учителите в университети, средни и основни учи-

лища и студенти) за предано и честно признаване на тяхната история“, за да се прочистят „контрареволюционните елементи“[73].

Мао Дзедун никога не е харесвал интелектуалците. Той твърди: „Те (интелектуалците) трябва да знаят истината, че много така наречени интелектуалци са общо взето доста неграмотни и понякога селяните и работниците знаят повече от тях“[74]. „В сравнение със селяните и работниците, нереформираните интелектуалци не са чисти и последният анализ показва, че работниците и селяните са най-чистите хора, макар че ръцете им са мръсни, а краката им тъпчат кравешки тор...“[75]

Преследването на интелектуалците от ККП започва с различни форми на обвинения, вариращи от критиките на Уу Сун през 1951 г.[76] за „управляване на училища с изпросени пари“ до личното нападение на Мао Дзедун през 1955 г. върху писателя Ху Фън[77] под предлог, че последният е контрареволюционер. В началото интелектуалците не са категоризирани като реакционна класа, но от 1957 г., след като няколко главни религиозни групи се предават чрез движението за „обединен фронт“, ККП фокусира вниманието си именно върху тях. Така започва „антидясното“ движение.

В края на февруари 1957 г., твърдейки, че „позволява на стотици цветя да разцъфнат и стотици философски школи да се съревновават“, ККП приканва интелектуалците да изразят предложения и критики към партията, обещавайки да няма наказания. Интелектуалците отдавна са недоволни от партийното ръководство заради убийствата на невинни хора по време на движението за „потискане на контрареволюционерите“ през 1950-1953 г. и „елиминиране на контрареволюционерите“ през 1955-1957 година. Те решават, че ККП най-накрая е станала толерантна. Започват да изказват истинските си чувства и критиките им стават все по-усилени.

Много години по-късно все още има хора, които смятат, че Мао Дзедун започва да напада интелектуалците едва след като се наслушва на прекаления им критицизъм. Истината обаче е поразлична.

На 15 май 1957 г. Мао Дзедун пише статия, озаглавена „Нещата започват да се променят“, и я разпространява сред висшите служители. В статията се казва: „През последните дни дясно настроените... се показаха доста по-решителни и яростни... Дясно настроените, които са антикомунисти, правят отчаяни опити да създадат паника в Китай... и искат много силно да унищожат ККП“[78]. След това служителите, които са били равнодушни към кампанията „Разцъфването на стотици цветя и съревноването между сто философски школи“, изведнъж стават „нетърпеливи“ и ентусиазирани. В своя мемоар „Миналото не изчезва като дим“ дъщерята на Джан Боджун си спомня:

Ли Уейхан, министър на отдела Обединен фронт, извикал лично Джан Боджун, за да го покани на корективна среща, където да изложи мнението си за ККП. Било уредено Джан да седи на първия ред. Без да знае, че това е капан, Джан отправил критики към ККП. По време на цялата среща „Ли Уейхан изглеждал спокоен. Вероятно Джан си мислел, че Ли е съгласен с него. Той не знаел, че Ли се радва на това как жертвата пада в капана“. След срещата Боджун е определен като дясно настроен „номер едно“ в Китай.

Можем да цитираме поредица от дати през 1957 г., които бележат предложения и речи на интелектуалци, критикуващи ККП: „Принципи на политическия дизайн“ на Джан Боджун от 21 май; „Абсурдните антисъветски възгледи“ на Лон Юн от 22 май; „Коректившият комитет“ на Луо Лонджъ от 22 май; речта на Лин Силин „Критикуване на феодалния социализъм на ККП“ в Пекинския университет на 30 май; „Партията трябва да спре контрола върху изкуството“ на Уу Дзугуан на 31 май и „Партията ръководи света“ на Чу Анпин от 1 юни. Всички тези предложения и речи са направени по покана на партията, след като Мао Дзедун вече е наточил касапския си нож.

Всички тези интелектуалци, както може да се предположи, по-късно са заклеймени като дясно настроени. В цялата страна те са повече от 550 000.

Китайската традиция предполага, че „учените могат да бъдат убивани, но не и унижавани“. ККП е способна да унижи интелектуалците чрез отричане на техните права на оцеляване и дори инкриминиране на семействата им, освен ако те не приемат унижението. Много интелектуалци се поддават. По това време някои от тях съветват другите да се спасят, което съкрушава много хора. Тези, които не приемат унижението, биват убити. Това служи като назидание за останалите.

По този начин традиционната „класа на учените“, образец за обществен морал, е изличена.

Мао Дзедун казва:

„За какво се е хвалил император Чин Шъ Хуан? Той е убил само 460 конфуциански учени, докато ние избихме 46 000 интелектуалци. В потушаването на контрареволюционерите не убихме ли и някои контрареволюционери-интелектуалци? Спорих с демократично настроени, които ни обвиняваха, че действаме като император Чин Шъ Хуан. Те не са прави. Ние сме го задминали стотици пъти“.[79]

Наистина, Мао не просто е убивал интелектуалци. По-тъжното е, че той е унищожил сърцата и съзнанията им.

Създаване на подобие на култура чрез запазване на външния облик на традицията и заместване на съдържанието ѝ

След като ККП възприема икономическата реформа и отворената политика, тя обновява много църкви, будистки и даоистки храмове. Също така организира фестивали в храмовете в Китай, както и културни изложения зад граница. Това е последното усилие на ККП да използва и унищожи остатъка от традиционната култура. За това има две причини. От една страна, присъщата на човека доброта, която ККП не е успяла да изличи, води до унищожаване на „партийната култура“. От друга страна, ККП има намерение да използва традиционната култура, за да сложи маска върху истинското си лице и да прикрие злата си природа на „измама, поквара и насилие“.

Същността на културата е вътрешното ѝ морално значение, докато повърхностните форми имат само смисъла на забавление. ККП възобновява повърхностните елементи на културата, които забавляват, за да прикрие целта си – да унищожи морала. Независимо колко изложби за калиграфия и изкуство са организирани от ККП, колко културни фестивали с танци на дракони и лъвове са представени, на колко кулинарни фестивали е домакин или колко класически постройки е издигнала, партията просто възобновява повърхностната форма на културата. ККП популяризира културните си представления вътре и извън Китай с единствената цел да поддържа политическата си власт.

Още един пример с храмовете: те са места за самоусъвършенстване, за слушане на камбани в утрото и барабани по залез, за почитане на Буда под газените лампи. Хората могат също така да се изповядват и молят в тях. Самоусъвършенстването изисква чисто сърце без намерения. Изповядването и почитта изискват сериозна и тържествена атмосфера. Въпреки това храмовете са превърнати в туристически обекти с единствена цел печалба. От хората, посещаващи храмовете в наши дни, колко от тях идват, за да разсъждават над грешките си с искрено и почтено сърце към Буда, след баня и с чисти дрехи?

Възстановяването на външния вид успоредно с унищожаването на вътрешното значение на традиционната култура е тактика, която ККП използва, за да обърка хората. Било то будизъм, други религии или произлизащи от тях културни форми, ККП ги принизява умишлено по един и същи начин.

III. Партийната култура

Докато ККП унищожава традиционната, полубожествена култура, тя тихо и кротко създава своя „партийна култура“ чрез продължителни политически движения. Партийната култура преобразува старото поколение, отравя по-младото и оказва влияние върху децата. Влиянието ѝ е изключително дълбоко и обхватно. Дори когато много хора се опитват да разобличат поквара-

та на ККП, те не могат да избягат от начините на отсъждане на добро и зло, от начините на анализиране и от речника, развит от ККП, който неизбежно носи отпечатъка на партийната култура.

Партийната култура не само наследява покварата на родената в чужбина марксистко-ленинска култура, но също така умело комбинира всички негативни елементи от хилядите години на китайска култура с революцията на насилие и философията на борбата, произлизащи от партийната пропаганда. Тези негативни компоненти включват вътрешния стремеж към власт в кралското семейство, формирането на клики за преследване на егоистични интереси, политически трикове, мръсни тактики и конспирация. По време на борбата ѝ за оцеляване през последните десетилетия характеристиките на ККП „измама, поквара и насилие“ са развивани, обогатявани и подхранвани.

Деспотизмът и диктатурата са природата на партийната култура. Тази култура служи на партията в политическите и класовите ѝ борби. Човек може да си представи как ККП формира партийната „хуманистична“ среда на терор и деспотизъм от четири страни.

Доминиране и контрол

А. Култура на изолация

Културата на комунистическата партия е изолиран монопол без свобода на мисълта, речта, сдружаването и убежденията. Механизмът на партийното властване е подобен на хидравличната система, която разчита на високо налягане и изолация, за да поддържа контрол. И най-малкото изтичане може да доведе до срив на системата. Например партията отказва диалог със студентите на 4 юни 1989 г.[80], страхувайки се от „изтичане“ – че работниците, селяните, интелектуалците и военните също ще искат диалог. Впоследствие Китай би поел пътя на демокрацията и еднопартийната система би била изправена пред предизвикателство. Затова партията избира да извършва убийства, а не да разгова-

ря със студентите. Днес Китай разполага с десетки хиляди „кибер-полицаи“, наети да наблюдават интернет и директно да блокират задгранични сайтове, които не са по вкуса на ККП.

Б. Култура на терор

През последните 55 години ККП използва терор, за да потиска съзнанието на китайския народ. За да принуди хората да се подчинят, тя държи на сигурно място камшика и касапския нож – хората никога не знаят кога ще ги сполети нещастие. Народът, живеещ в страх, става покорен. Поддръжниците на демокрацията, независимите мислители, скептично настроените към системата на ККП и членовете на различни духовни групи се превръщат в мишени за убийства като предупреждение към обществото. Партията иска да изкорени всякаква опозиция още в зародиш.

В. Култура на мрежови контрол

Контролът на ККП върху обществото е всеобхватен. Съществуват регистрационна система на домакинствата, система на кварталните комитети и различни нива на партийни структури. „Партийните клонове се създават на ниво компания“. „Всяко село има свой собствен партиен клон“. Партията и комунистическата младежка лига провеждат редовни събрания. Съобразно с това партията издига различни призиви. Ето няколко примера: „Пазете вратата си и наблюдавайте хората си“; „Спрете хората си от протести“; „Решително прилагайте системата за налагане на задължения, гарантирайте изпълнението на задълженията и установете чия е отговорността“; „Следете и контролирайте стриктно“; „Бъдете сериозни в дисциплината и разпоредбите“; „Гарантирайте 24-часови мерки – превантивни и за поддържане на контрол“; „Управление 610“[81] ще създаде комисия за наблюдение, която да инспектира и наблюдава дейностите във всеки регион и работна единица на неравни интервали“.

Г. Култура на инкриминиране

ККП напълно пренебрегва принципите на законовото управление в съвременното общество и усилено насърчава политиката на „въвличане“. Тя използва своята абсолютна власт, за да наказва родните на онези, които са обявени за „земевладелци“, „богаташи“, „реакционери“, „лоши елементи“ и „дясно настроени“. Тя предлага теорията за „класовия произход“[82].

Днес ККП ще „припише отговорността на основните лидери и публично ще ги порицае, ако не сполучат в ръководната си роля на възпрепятстване на практикуващите Фалун Гонг да отидат в Пекин и да създават неприятности. За сериозните случаи ще се вземат дисциплинарни мерки“. „Ако някой практикува Фалун Гонг, всичките членове на семейството му да бъдат уволнени“. „Ако някой служител практикува Фалун Гонг, премиите на всички от фирмата да бъдат задържани“. ККП издава и дискриминиращи заповеди, които класифицират децата като „граждани, които могат да бъдат образовани и трансформирани“, или заповедта за „петте черни класи“ (земевладелци, богати фермери, реакционери, лоши елементи и дясно настроени). Партията насърчава придържането към партийната линия и „поставянето на праведността над предаността към семейството“. Системи като тази на личния състав, организационната архивна система и временната система за преселване са създадени за прокарване на партийната политика. Хората са насърчавани да обвиняват и разобличават останалите и са възнаграждавани за приноса си към партията.

Аспекти на пропаганда

А. Култура на „единствен глас“

По време на Културната революция Китай е пълен с лозунги като: „Върховни инструкции“, „Едно изречение на Мао носи тежестта на десет хиляди изречения, всяко едно от които е истината“. Всички медии са принудени да хвалят и да оказват подкрепа на партията. Когато има нужда, лидерите на всички равнища на пар-

тията, правителството, армията, работниците, младежката лига и женските организации са принуждавани да изказват своята подкрепа. Всички преминават през това.

Б. Култура на насилие

Мао Дзедун казва: „С 800 милиона души как ще стане без борба?“ В преследването на Фалун Гонг Дзян Дзъмин казва: „Няма наказание за пребиването на практикуващи Фалун Гонг до смърт“. ККП пропагандира „всеобща война“ и това, че „атомната бомба е просто нереална опасност... дори ако половината от населението измре, останалата половина ще възстанови родината от руините“.

В. Култура на подбуждане на омраза

„Да не забравяме страданията на (бедните) класи и враждебността в сълзите и кръвта“ – това се превръща в основна национална политика. Жестокостта към класовите врагове се цени като добродетел. ККП учи: „Захапете със зъби омразата им, сдъвчете я и преглътнете. Посадете я в себе си, за да изникне“[83].

Г. Култура на измама и лъжи

Ето някои от лъжите на ККП. „Реколтата от едно му[84] е над 10 000 джин“ по време на „Големия скок напред“ (1958 г.). „Нито един човек не е убит на площад „Тянанмън“ на 4 юни 1989 г“. „Ние контролирахме вируса на атипичната пневмония през 2003 г“. „Сега е най-добрият период за човешките права в Китай“ и „Трите представи“[85].

Д. Култура на манипулиране на съзнанието

Това са някои от лозунгите на ККП с цел манипулиране на съзнанието на хората. „Без комунистическата партия няма да има нов Китай“; „Силата в сърцевината, движеща нашата кауза напред, е ККП, а теоретичната база, водеща нашето мислене, е марксистко-ленинската теория“[86]. „Придържайте се в максимална степен към Централния комитет на партията“; „Изпълнявайте за-

поведите на партията, ако ги разбирате. Ако не ги разбирате – пак ги изпълнявайте и вашето разбиране ще се задълбочи в хода на изпълнението“.

Е. Култура на ласкателство

„Небето и Земята са велики, но още по-велика е добротата на партията“; „Дължим всичките си постижения на партията“; „Приемам партията като моя майка“; „Използвам живота си, за да предпазя Централния комитет на партията“; „Велика, славна и правдива партия“; „Непобедима партия“ и така нататък.

Ж. Култура на претенциозност

Партията създава модели и образци един след друг, както и започва кампании за „социалистически, идеологически и етичен прогрес“, и „идеологическо образование“. Накрая хората продължават да правят това, което са правили и преди кампанията. Всички публични лекции, учебни курсове и споделяне на опит се превръщат в „откровено показно“ и общественият морален стандарт продължава да пропада.

Аспектът на междуличностните отношения

А. Култура на завистта

Партията поощрява „абсолютно равенство“, така че „всеки, който се дели, става мишена за атака“. Хората завиждат на онези, които имат повече способности и които са по-богати – така наречения синдром на червеното око[87].

Б. Култура на хората, които се тъпчат един друг

ККП поощрява „борбата лице в лице и докладването зад гърба“. Доносничението за колеги, написването на материали с цел оклеветяването им, фабрикуването на факти и преувеличаването на техните грешки – това непочтено поведение се използва като мярка за близост към партията и желание за продължаване напред.

Недоловимо влияние върху вътрешната душевност и външното поведение на хората

А. Култура, която преобразува човешките същества в машини

Партията иска хората да бъдат „неръждясващи елементи в революционната машина“, да бъдат „послушното оръжие в ръцете на партията“ или да „атакуват в посоката, указана от партията“. „Войниците на председателя Мао слушат най-много партията; те отиват, където трябва, и разрешават проблеми там, където има такива“.

Б. Култура, която разменя понятията за правилно и грешно

По време на Културната революция ККП по-скоро би „приела плевелите на социалистите, отколкото реколтата на капиталистите“. На армията е наредено да стреля и убива на 4 юни „в замяна на 20 години стабилност“. Също така ККП „прави на другите това, което не иска да правят на нея“.

В. Култура на самоналожено манипулиране на съзнанието и безусловно подчинение

„По-ниските нива се подчиняват на заповедите на по-високите и цялата партия се подчинява на Централния комитет“; „Борете се жестоко, за да елиминирате всякакви егоистични мисли в ума си“. „Вдигнете революция от дъното на вашата душа“; „В максимална степен се придържайте към Централния комитет на партията“; „Обединете съзнанията си, стъпките, заповедите и командите“.

Г. Култура, поддържаща състояние на раболепност

„Китай би бил в хаос без комунистическата партия“; „Китай е толкова огромен. Кой друг може да го управлява, ако не ККП?“; „Ако Китай се срине, това ще е световна катастрофа, ето защо трябва да помагаме на ККП да поддържа своята власт“. От страх за собствената си сигурност групите, които са постоянно под натиска на ККП, изглеждат дори още по-леви от ККП.

Има още много такива примери. Всеки читател може да открие различни елементи на партийната култура на ККП сам за себе си.

Хората, преживели Културната революция, може би си спомнят добре „образцовата игра“ на модерните опери, песните с думи на Мао и Танца на предаността. Мнозина все още помнят думите от диалозите в „Белокосото момиче“[88], „Войната в тунела“[89] и „Войната на миите“[90]. ККП манипулира съзнанието на хората чрез литературни творби, пълнейки го насилствено с информация като „колко велика и блестяща е“; колко „яростно и смело“ партията се бори срещу врага; колко „са отдадени на партията“ партийните войници; с какво желание се жертват за партията и колко глупави и зли са враговете. Ден след ден пропагандната машина на ККП насилствено инжектира на всеки един индивид убежденията, които са ѝ нужни . Днес, ако някой гледа „Епичната поема“ на музикалния танц „Изтокът е червен“ ще осъзнае, че цялата тема и стилът на представлението са за „убийства, убийства и още убийства“.

В същото време ККП е създала своя собствена система на реч и беседване – оскърбителният език в критикуването на масите, ласкавите думи за партията и баналните официални формалности, подобни на „Есето от осем части“[91]. Хората са карани да говорят без да съзнават, използвайки образци на мислене, насърчаващи „класовата борба“ и „възхваляването на партията“, както и да употребяват властен език, вместо спокойна рационалност. ККП злоупотребява и с религиозните термини и изкривява значението им.

Дори една крачка отвъд истината е лъжа. До известна степен партийната култура на ККП злоупотребява и с традиционния морал. Традиционната култура например цени „вярата“ – така прави и ККП. Но това, което насърчава, е вярност и честност към партията. Традиционната култура набляга на почит към родителите. ККП може да хвърли в затвора онези, които не се грижат за семействата си, но истинската причина за това ще бъде, че в противен случай те ще се превърнат в „товар“ за правител-

ството. Когато на партията е угодно, от децата се изисква да се разграничат от своите родители. Традиционната култура наблюдава на „лоялността“. Въпреки всичко „хората са от върховно значение; нацията идва на следващо място, а на последно е управникът“. Лоялността, предпочитана от ККП, е „сляпа вяра“ – толкова сляпа, че хората са задължени да вярват в партията безусловно и да ѝ се подчиняват без въпроси.

Думите, използвани от ККП, са много подвеждащи. Например тя нарича гражданската война между Куоминтан и комунистите „Освободителна война“ – все едно хората са били освободени от потисничество. ККП нарича времето след 1949 г. „Период на създаване основа за нацията“, докато всъщност Китай съществува много преди това. ККП просто основава нов политически режим. Тригодишният велик глад[92] е наречен „три години природно бедствие“, докато то изобщо не е природно, а изцяло причинено от хората. Въпреки това, след като чуват тези думи да се използват във всекидневния живот, хората несъзнателно приемат идеологиите, които ККП се опитва да вмени.

В традиционната култура музиката се възприема като начин за сдържане на човешките желания. В „Книга за песента“ (Юе Шу), том 24 от „Записки на историка“ (Ши Джъ), Сима Циен (145–85 г. пр.Хр.)[93] казва, че човешката природа е мирна; усещанията, породени от външни фактори, влияят върху емоциите и подбуждат чувството на любов и омраза съобразно характера и мъдростта на човека. Ако тези емоции не бъдат ограничени, човек ще бъде изкушаван от безкрайни външни съблазни и ще бъде погълнат от вътрешните си емоции, извършвайки по този начин множество лоши деяния. Така Сима Циен твърди, че императорите в миналото използвали ритуали и музика, за да ограничават хората. Песните трябва да са „приповдигащи, но не неприлични; тъжни, но не прекалено печални“. Те би трябвало да изразяват чувства и желания, но да държат контрол върху емоциите. Конфуций казва в „Аналектите“: „Триста строфи на Одите“ (една от шестте класики, компилирани и редактирани от Конфуций) могат да бъдат обобщени в едно изречение: „Не мисли зло“.

Такова прекрасно нещо като музиката обаче се използва от ККП като метод за промиване съзнанието на хората. Песни като „Социализмът е добър“, „Нямаше да има Китай без комунистическата партия“ и много други се пеят от детската градина до университета. При пеенето на тези песни хората подсъзнателно приемат значенията на стиховете. Нещо повече, ККП присвоява мелодиите на най-мелодичните народни песни и им слага текстове, величаещи партията, имайки за цел едновременно унищожаване на традиционната култура и възхвала на партията.

Като един от класическите документи на ККП, „Реч на Ян'анския форум за литература и изкуство“ на Мао94 поставя културните стремежи и армията на „два противоположни бойни фронта“. В нея се твърди, че не е достатъчно само да има въоръжена армия, а е необходима и „армия на литературното изкуство“; „литературното изкуство трябва да спаси политиката“ и „литературното изкуство на пролетариата.... е „винтовете и лагерите“ на революционната машина“. На тази база е развита цялостната система на партийната култура, а в сърцевината ѝ стоят атеизъм и класова борба. Тази система е напълно противоположна на традиционната култура.

Партийната култура действително има големи заслуги в помощта, оказана на ККП в пречленето на контрол и власт над обществото. Подобно на армията, затворите и полицейската сила, партийната култура също е машина за насилие, която осигурява различен вид жестокост – културна жестокост. Тази културна жестокост подкопава волята на хората и задружността на китайския народ, унищожавайки 5000-годишна традиционна култура.

Днес много китайци са абсолютно невежи относно същността на традиционната култура. Някои дори равняват 50-те години на партийна култура с 5-те хиляди години на китайската традиционна култура. Това е тъжен факт за китайската нация. Мнозина не осъзнават, че противопоставяйки се на така наречената традиционна китайска култура, те на практика се противопоставят на партийната култура на ККП, а не на истинската традиционна култура на Китай.

Много хора се надяват да заменят съществуващата китайска система със западен демократичен образец. Всъщност западната демокрация също се основава на културата, особено на християнството, което твърди, че „всички са равни пред Бог“ и по този начин уважава човешката природа и избор. Как е възможно тогава деспотичната, антихуманна партийна култура на ККП да бъде използвана за основа на демократична система от западен тип?

Заключение

Китай започва да се отклонява от традиционната си култура през династията Сон (960–1279 г.) и оттогава тази култура претърпява постоянно опустошение. След движението от 4 май 1919 г.95 някои интелектуалци, нетърпеливи да постигнат бърз успех и изгода, се опитват да открият път за Китай чрез отвръщане поглед от традиционната китайска култура и насочване към западната цивилизация. Въпреки това конфликтите и промените в културната сфера остават във фокуса на академичните среди без намесата на държавните органи. Когато се ражда ККП обаче, тя издига културните конфликти във въпрос на живот и смърт за партията. Така ККП започва директно да напада традиционната култура, използвайки унищожителни средства, както и непреки злоупотреби под формата на „възприемане на остатъците и отхвърляне на същността“.

Унищожението на националната култура е също и процес на създаване на партийна култура. ККП подчинява човешкото съзнание и моралните преценки, карайки хората да обърнат гръб на традиционната култура. Ако националната култура бъде напълно унищожена, същността на нацията ще изчезне заедно с нея, оставяйки думата „нация“ без съдържание. Това не е преувеличено предупреждение.

В същото време унищожаването на китайската традиционна култура довежда до неочаквани физически щети.

Традиционната култура цени единението на Небето и хората и хармоничното съвместно съществуване на хората и природата. ККП декларира безкрайна радост от „борбата с Небето и Земята“. Тази култура на партията пряко е довела до сериозен упадък на околната среда на Китай в наши дни. Вземете водните ресурси за пример. След изоставянето на традиционната мъдрост „благородникът пази богатството, но го натрупва по честен път“, китайският народ безскрупулно опустошава и замърсява околната среда. Понастоящем над 75 % от 50 000 км (или 30 000 мили) от китайските реки са неподходящи за отглеждане на риба. Над една трета от подземните води са отровени преди десет години и положението се влошава все повече. Странен „спектакъл“ се разиграва по реката Хуайхъ – дете, което си играе в пълната с петрол река, прави искра, която при допира с повърхността на водата избухва в пламък, висок пет метра. С разнасянето на огъня повече от десет върби в околността са опожарени96. Не е трудно да се разбере, че онези, които пият вода от такава река, ще се разболеят от рак или други необичайни болести. И други екологични проблеми като обезлесяването и засоляването в Северен Китай, както и промишленото замърсяване в развитите райони – са все свързани със загубата на уважение към природата в обществото.

Традиционната култура уважава живота. ККП твърди, че „бунтът е оправдан“ и „борбата срещу човешките същества е изпълнена с радост“. В името на революцията партията може да убие или да обрече на гладна смърт десетки милиони души. Това кара хората да не ценят живота, което от своя страна окуражава разпространението на фалшиви и отровни продукти на пазара. В град Фуян, провинция Анхуи, например много здрави деца развиват къси крайници, тънки и слаби тела и уголемени глави по време на периода на кърмене. Осем деца умират от тази странна болест. След проведено разследване е установено, че болестта е причинена от отровно мляко, произведено от алчен производител. Някои хора хранят раци, змии и костенурки с хормони и антибиотици, смесват промишлен спирт с вино, полират ориза

с промишлени мазнини и избелват хляба с промишлени препарати. В продължение на осем години производител от провинция Хенан произвежда хиляди тонове готварско олио, съдържащо канцерогени като отпадъчно олио, добито от хранителни остатъци или бракувана глина, съдържаща остатъчни мазнини след употреба. Произвеждането на отровни храни не е локално, ограничено в разпространението си явление, а се среща из цял Китай. То е пряко свързано с преследването на материална облага, произтичащо от унищожаването на културата и последвалия упадък на човешкия морал.

За разлика от абсолютния монопол и недостъпност на партийната култура, традиционната култура има огромно обединяващо влияние. По време на процъфтяващата династия Тан будистките учения, християнството и други западни религии съжителстват хармонично с даоистката и конфуцианска мисъл. Автентичната традиционна китайска култура запазва отворено и толерантно отношение към западната цивилизация. Четирите „тигъра“ на Азия (Сингапур, Тайван, Южна Корея и Хонконг) са създали „Нова конфуцианска“ културна идентичност. Техните напреднали икономики са доказали, че традиционната култура не е пречка за социалното развитие.

В същото време автентичната традиционна култура измерва качеството на човешкия живот по-скоро на база духовно щастие, отколкото на база материален комфорт. „Предпочитам да няма кой да говори зад гърба ми, отколкото някой да ме хвали в лицето; по-добре да ми е мирно на душата, отколкото удобно на тялото“[97]. Тао Юанмин (365–427 г.)[98] живял в бедност, но запазил духа си: „бера астри под източната ограда и гледам Южната планина в далечината“.

Културата не предлага отговори на въпросите как да повишим промишлената продукция или каква социална система да възприемем. Но тя играе важна роля в осигуряването на морален водач и ограничител. Истинското възстановяване на традиционната култура е възвръщане смирението пред Небето, Земята и природата, уважение към живота и благоговението пред Бог.

Тя ще позволи на човечеството да живее хармонично с Небето и Земята и да се наслаждава на блажени старини, дадени от Небето.

Коментар седми: История на убийствата на Китайската комунистическа партия

Въведение

55-годишната история на Китайската комунистическа партия (ККП) е написана с кръв и лъжи. Човешките преживявания зад тази кървава история са извънредно трагични и малко известни. По време на управлението на ККП между 60 и 80 милиона невинни китайци са убити, оставяйки разбити семейства. Много хора се чудят защо ККП избива. Докато партията продължава брутално преследване на практикуващите Фалун Гонг и съвсем наскоро потуши тълпата от протестиращи в Ханюан с изстрели, хората се чудят дали някога ще доживеят деня, в който ККП ще се научи да говори с думи, вместо с огнестрелни оръжия.

Мао Дзедун изказва накратко целта на Културната революция: „...след хаоса светът постига мир, но след около седем или осем години хаосът трябва да се появи отново“[1]. С други думи, на всеки седем или осем години ще трябва да има политическа революция и всеки път огромен брой хора ще трябва да бъдат избивани.

Зад кръвопролитията на ККП стоят поддържаща идеология и практични нужди.

Идеологически ККП вярва в „диктатурата на пролетариата“ и „нестихващата революция под диктатурата на пролетариата“. Затова, след като ККП завзема властта в Китай, тя избива земевладелците, за да разреши проблемите с производствените взаимоотношения в селските райони. Тя избива капиталистите, за да постигне това и в градовете и с цел да реализира търговската и индустриалната реформа. След елиминирането на тези две класи проблемите, свързани с икономическата база, са в общи линии разрешени. По подобен начин ККП се справя с проблемите на суперструктурата[2] – отново чрез масово клане. Потъпкването на антипартийната група на Ху Фън[3] и на Движението на антиконсерваторите елиминира интелектуалците. Избиването на християните, даоистите, будистите и други народни тра-

диционни групи е партийното решение на проблема с религиите. Масовите убийства по време на Културната революция установяват – културно и политически – абсолютната ръководна роля на ККП. Масовото клане на площад „Тянанмън“ е използвано за предотвратяването на политическата криза и смазването на демократичните искания. Преследването на Фалун Гонг е политически ход за разрешаване проблемите с вярата и традиционните начини на лечение. Всички тези действия са необходими за ККП, за да укрепи властта си и за да поддържа своето управление, изправена пред продължителна финансова криза (цените на стоките скачат за потребителя, след като ККП завзема властта и китайската икономика почти рухва след Културната революция), политическа криза (хора, отказващи да следват заповедите на партията и такива, желаещи да споделят политически права с партията) и кризата на вярата (разпадането на бившия Съветски съюз, политическите промени в Източна Европа и преследването на Фалун Гонг). С изключение на проблема с Фалун Гонг, почти всички предшестващи политически кампании са прилагани, за да възродят злия призрак на ККП и да подстрекават неговото желание за революция. Партията използва тези политически движения и за да тества членовете си, елиминирайки онези, които не отговарят на изискванията ѝ.

Убийствата са необходими и от практическа гледна точка. Комунистическата партия започва като група от гангстери и разбойници, избиващи, за да получат власт. Щом този прецедент е установен, няма път назад. Непрекъснатият терор е необходим, за да заплашва хората и да ги принуждава да приемат от страх абсолютното управление на ККП. На пръв прочит може да изглежда, че ККП е била „принудена да избива“ и че различни инциденти просто са се случили, за да раздразнят злия дух на партията, и случайно са отприщили механизма ѝ за избиване. Всъщност тези инциденти прикриват нуждата на партията да убива, а и периодичните кръвопролития се изискват от ККП. Без тези болезнени уроци хората могат да започнат да мислят, че ККП става по-добра и да започнат да искат демократични промени –

също както демократичното движение на онези студенти-идеалисти през 1989 година. Връщането към кланетата на всеки седем или осем години е с цел да се опресни паметта на хората за терора и да предупреди по-младото поколение, че който работи срещу ККП, който иска да постави под въпрос абсолютното ѝ управление или който се опита да каже истината относно китайската история, ще опита вкуса на „железния юмрук на диктатурата на пролетариата“.

Убийството се е превърнало в един от най-важните начини на ККП за поддържане на властта. С рязкото повишаване на кървавите ѝ дългове, ако тя остави касапския си нож, хората биха били окуражени да си отмъстят за престъпните ѝ дела. Затова партията не само трябва да извършва убийства в изобилие и акуратно, но и да го прави по най-брутален начин, за да може ефективно да сплаши населението, особено в началото, когато установява своята власт.

Тъй като целта на кръвопролитията е да се насажда страх и ужас, ККП избира цели за унищожение произволно и нелогично. Във всяко политическо движение партията използва стратегията на геноцид. Да вземем за пример потушаването на контрареволюционерите. ККП всъщност не потушава реакционерското „поведение“, а хората, които нарича контрареволюционери. Ако някой е бил включен в списъка и е служил, макар и за няколко дни в Националистическата армия (Куоминтан, КМТ) дори без да е участвал в политиката, след като ККП печели властта, този човек все пак би бил убит заради неговата „история на реакционер“. В процеса на земеделската реформа, за да „изкорени проблема“, ККП често избива цялото семейство на земевладелеца.

От 1949 година ККП е преследвала повече от половината от населението на Китай. Между 60 и 80 милиона души умират по неестествени причини. Тази цифра далеч надхвърля броя на загиналите и в двете световни войни, взети заедно.

Както и в другите бивши комунистически страни произволното избиване, извършвано от ККП, включва и брутални убийства на собствените ѝ членове, за да бъдат премахнати ди-

сидентите, които поставят човечността над природата на партията. Терористичното управление на ККП е насочено еднакво и към населението, и към членовете ѝ, в опита да поддържа „непобедима крепост“.

В нормалните общества хората показват грижа и любов един към друг, уважават и почитат живота и благодарят на Бог. На Изток хората казват: „Не прави на другите това, което не искаш да бъде сторено на теб“[4]. На Запад казват: „Обичай съседа си, както обичаш себе си“[5]. ККП твърди точно обратното: „историята на всички съществуващи досега общества е история на класови борби“[6]. За да се поддържат живи „борбите“ в обществото, трябва да бъде породена омраза. ККП не само отнема животи, тя окуражава хората да се избиват един друг. Тя се стреми да направи хората безчувствени към страданията на другите, като ги обгражда с постоянни убийства. Партията иска да вцепени хората чрез честото им подлагане на нечовешка жестокост и да развие у тях манталитета, че „най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да не бъдеш преследван“. Тези уроци, преподавани чрез жестоко потисничество, дават възможност на ККП да поддържа своето управление.

В допълнение към унищожението на много животи ККП унищожава и духа на хората в Китай. Голям брой китайци са поставени в условия, при които не могат да реагират на заплахите на ККП и напълно се отказват от своите аргументи и принципи. В известен смисъл духът на тези хора загива – нещо доста по-страшно от физическата смърт.

I. Ужасяващо кръвопролитие

Преди ККП да дойде на власт, Мао Дзедун пише: „Ние определено не прилагаме политика на добронамереност към контрареволюционерите и към реакционните действия на реакционните класи“[7]. С други думи, дори и преди ККП да превземе Пекин, тя вече е с нагласата да действа тиранично под смекчения лозунг „Народна демократична диктатура“. Ето няколко примера:

Потъпкването на контрареволюционерите и поземлената реформа

През март 1950 г. ККП оповестява „Наредба за безкомпромисно потушаване на реакционните елементи“, известна в историята като „Потъпкването на контрареволюционерите“.

Противно на всички императори, които гарантират амнистия за цялата страна, след като бъдат коронован, ККП започва да убива в минутата, в която завзема властта. В един документ Мао Дзедун казва: „Все още има много места, където хората се страхуват и не смеят да избиват контрареволюционерите открито и в голям мащаб“[8]. През февруари 1951 г. централата на ККП оповестява, че освен за провинция Джеджиан и южната провинция Анхуей, „другите области, които не убиват достатъчно, особено в големите и средно големите градове, трябва да продължат да арестуват и избиват голям брой хора и да не спират твърде скоро“. Мао дори препоръчва следното: „за да се избият контрареволюционерите, в селските райони трябва да има над 1/1000 от цялото население избити...в градовете трябва да има по-малко от 1/1000 избити“[9]. Населението на Китай по това време е приблизително 600 милиона; тази „кралска заповед“ на Мао е причинила смъртта на най-малко 600 000 души. Никой не знае от къде идва това съотношение 1/1000. Голяма е вероятността Мао да е решил по собствена преценка, че тези 600 000 живота ще са достатъчни, за да се посее страхът сред хората, и по тази причина да е издал тази наредба.

Дали убитите са заслужавали да умрат, не е грижа на ККП. В „Правила на Народна република Китай за наказание на контрареволюционерите“, оповестени през 1951 г., дори се твърди, че онези, които „разпространяват слухове“, могат да бъдат „екзекутирани незабавно“.

Докато потъпкването на контрареволюционерите се изпълнява разгорещено, поземлената реформа също се осъществява в голям мащаб. Всъщност ККП вече е започнала поземлена реформа в окупираните от нея области в края на 20-те години на XX век. На пръв поглед изглежда, че поземлената реформа е в под-

крепа на идеал, подобен на този от Небесното царство на Тейпин[10], а именно, че всички ще имат земя за обработване. Но всъщност тя се използва като извинение за убийствата. Тао Джу, 4-ти по ранг в ККП, има лозунг за поземлената реформа: „Всяко село кърви, всяко домакинство се бори“, означаващ, че във всяко село земевладелците трябва да умрат.

Поземлената реформа би могла да се осъществи и без убийства. Би могла да се осъществи по начина, по който правителството на Тайван реши проблема чрез изкупуване на собствеността от земевладелците. Но тъй като ККП произхожда от група главорези и хора от най-ниските слоеве на обществото, тя знае единствено как да граби. Страхувайки се от възмездие след грабежите, за ККП естествено е нужно да избива жертвите, елиминирайки източника на потенциални проблеми.

Най-разпространеният начин за избивания по време на поземлената реформа е известен като „среща-борба“. ККП фабрикува престъпления и обвинява земевладелците или богатите фермери. Пред обществеността се поставя въпросът как трябва да бъдат наказани. Някои членове на ККП или активисти са поставени сред тълпата да крещят „трябва да ги избием!“ и така земевладелците и богатите селяни са екзекутирани на място. По това време всеки, който притежава земя в селата, е квалифициран като „хулиган“. Онези, които често се възползват от селяните, са наричани „долни хулигани“. Онези, които често помагат с поправката на обществените съоръжения и даряват пари за училищата и за подпомагане при природни бедствия, са наричани „добри хулигани“. А онези, които не правят нищо, са наричани „мирни или тихи хулигани“. Такава класификация е безсмислена, тъй като всички „хулигани“ са екзекутирани без значение към коя точно категория принадлежат.

До края на 1952 г. официално признатият от ККП брой на екзекутираните „реакционни елементи“ възлиза на около 2.4 милиона души. Всъщност броят на жертвите – бивши държавни служители от КМТ на нива под районното и земевладелци – е поне 5 милиона души.

Потушаването на реакционерите и въвеждането на поземлената реформа имат три директни резултата. Първо, предходни местни чиновници, избирани на основата на автономията на дадена група, са отстранявани. Чрез потискането на реакционерите и чрез поземлената реформа ККП избива всички управляващи служители в предишната система и осъществява пълен контрол над селските райони чрез създаване на партиен филиал във всяко село. Второ, огромни богатства са придобити чрез кражба и грабеж. Трето, цивилните са тероризирани чрез жестокото насилие срещу земевладелците и богатите фермери.

Кампаниите „Трите анти“ и „Петте анти“

Потискането на реакционерите и поземлената реформа имат за цел главно селата, докато последвалите кампании „Трите анти“ и „Петте анти“ могат да бъдат смятани за съответстващ геноцид в градовете.

Кампанията „Трите анти“ започва през декември 1951 г. и се цели в корупцията, разточителството и бюрокрацията сред кадрите на ККП. Някои корумпирани служители на ККП са екзекутирани. Скоро след това ККП приписва корупцията на своите служители на изкушенията на капиталистите. Съобразно с това кампанията „Петте анти“ срещу подкупите, укриването на данъци, кражбата на държавно имущество, некачественото и бързо строителство и шпионажа на информацията за държавната икономика е лансирана през януари 1952 г.

Кампанията „Петте анти“ по същество е кражба на имуществото на капиталистите или по-точно избиването на капиталистите заради парите им. Чен Ии, кмет на Шанхай по това време, се осведомява за положението всяка вечер, седейки на дивана с чаша чай в ръка. Той пита спокойно: „Колко парашутисти имаме днес?“, което означава „Колко бизнесмени скочиха от високи сгради, за да се самоубият?“ Никой от капиталистите не успява да избегне кампанията „Петте анти“. От тях се иска да платят данъци, които не са платили още от периода Гуанси

(1875–1908 г.) по времето на династията Чин (1644–1911 г.), когато пазарът и търговията в Шанхай са първоначално установени. Капиталистите не могат да си позволят да платят такива „данъци“ дори с цялото си състояние. Те нямат друг избор, освен да сложат край на живота си, но не смеят да скачат в река Хуанпу. Ако телата им не бъдат открити, ККП ще ги обвини, че са избягали в Хонконг, а членовете на семействата им ще бъдат държани отговорни за данъците. Затова капиталистите скачат от високите сгради – за да види ККП сигурно доказателство за тяхната смърт. Твърди се, че по онова време хората не смеели да вървят близо до високи сгради в Шанхай от страх да не бъдат премазани от самоубийци.

Според „Факти за политическите кампании след основаването на Народна република Китай“, редактирани от четири правителствени поделения (включващи Центъра за историческо проучване на ККП през 1996 г.), през периода на кампаниите „Трите анти“ и „Петте анти“ над 323 100 души са били арестувани, а над 280 се самоубиват или изчезват безследно. По време на кампанията „анти-Ху Фън“ през 1955 г. над 5000 души са уличени в извършването на престъпление, над 500 са арестувани, над 60 се самоубиват, а 12 умират от неестествена смърт. В последвалото погазване на реакционерите повече от 21 300 души са екзекутирани, а над 4300 се самоубиват или изчезват безследно[11].

Великият глад

Най-голям брой жертви е записан по време на Великия глад в Китай, скоро след Големия скок напред[12].Статията „Великият глад“ в книгата „Исторически записки на Народна република Китай“ гласи: „Броят на загиналите от неестествена смърт и намалена раждаемост от 1959 г. до 1961 г. се изчислява на около 40 милиона... Намаляването на китайското население с 40 милиона е много вероятно в резултат на най-големия глад в целия свят през този век“[13].

Великият глад е невярно определян от ККП като „Тригодишно природно бедствие“. Всъщност през тези три години времето създава добри условия, без никакви големи природни бедствия като наводнения, суша, урагани, цунами, земетресения, слана, замръзвания, градушки или нашествие на скакалци. Бедствието е изцяло причинено от човека. Големият скок напред изисква всеки в Китай да се включи в производството на стомана, което принуждава фермерите да изоставят реколтата си да гние в полето. Въпреки това ръководителите във всеки регион рязко покачват исканията си за повече продукция. Хъ Иран, първи секретар на партийния комитет на префектура Лиуджоу, сам изфабрикува шокиращата цифра за произведена продукция от „65 000 килограма необран ориз на му“[14] в район Хуанджиан. Това става веднага след пленума в Лушан, когато антидясното движение на ККП се разпространява в цялата страна. За да се демонстрира, че ККП винаги е права, реколтата е иззета от правителството като форма на облагане с данък, съобразно с тези преувеличени изисквания за произведена продукция. В резултат на това зърнените запаси, семена и основните храни на селяните са конфискувани. Когато въпреки това изискванията все още не могат да бъдат изпълнени, селяните са обвинени, че укриват реколта.

Хъ Иран казва, че трябва да се стремят да заемат първо място в надпреварата за най-висока реколта, без значение колко хора ще умрат в Лиуджоу. Някои селяни са лишени от всичко, оставени само с няколко шепи ориз, скрити в гърнето за малка нужда. Партийният комитет на област Сунлъ, район Хуанджиан, дори издава заповед, която забранява готвенето, като по този начин не позволява на селяните да ядат от реколтата. Полицейски патрули пазят през нощта. Ако видят светлина от огън, те пристъпват към внезапна полицейска проверка и обиск. Много от селяните не смеят да готвят дори диви растения или кора на дървета и умират от глад.

Исторически погледнато, по време на глад правителството осигурява оризена каша, доставя реколта и позволява на жерт-

вите да се спасят от глада. ККП обаче гледа на бягството от глада като на позор за партийния престиж и нарежда на милиционери да блокират пътищата, за да не позволят на жертвите да избягат от бедстващите райони. Когато селяните изгладняват дотолкова, че започват да крадат жито от складовете за зърно, ККП нарежда да се стреля в тълпата, за да бъдат потушени грабежите и обявява убитите за контрареволюционни елементи. Голям брой селяни умират от глад в много провинции, включително Гансу, Шандон, Хенан, Анхуей, Хъбей, Хунан, Сичуан и Гуансъ. Въпреки това изгладнелите селяни са принуждавани да участват в работата по напояването, строежа на язовири и производството на стомана. Много от тях припадат по време на работа и не стават повече. Накрая оцелелите нямат сили дори да погребат мъртвите. Много от селата са затрити напълно, тъй като цели семейства умират от глад едно след друго.

В най-сериозните гладни кризи в историята на Китай преди ККП е имало случаи, в които семейства разменят децата си за ядене, но никой не е ял собствените си деца. По време на управлението на ККП обаче хората са принудени да ядат труповете на умрелите – като канибали да изяждат онези, които са избягали от други региони, и дори да убиват и изяждат собствените си деца. Писателят Ша Чин описва тази сцена в книгата „Ии Си Да Ди Уан“ („Мрачната земя при блатистото разклонение на реката“): „В селско семейство бащата останал само със сина и дъщеря си по време на Великия глад. Един ден дъщерята била изгонена от баща си далеч от къщата. Когато се върнала, тя не могла да намери по-малкото си братче, но видяла бяла мазнина да плува в казана и купчина кокали близо до печката. Няколко дни след това бащата добавил още вода в казана и извикал дъщеря си да дойде по-близо. Момичето било ужасено и се замолило на баща си през отворената врата: „Татко, моля те, не ме изяждай. Аз мога да събера дърва за огън и да ти готвя. Ако ме изядеш, никой друг няма да направи това за теб“.

До каква степен и какъв е броят на трагедии като тази е неизвестно. Въпреки това ККП представя тези трагедии като до-

стойни за почит, твърдейки, че ККП ръководи хората смело да воюват с „природните бедствия“ и продължава да възхвалява сама себе си като „велика, славна и права“.

След пленума в Лушан през 1959 г. генерал Пън Дехуей[15] е свален от власт заради застъпничество за хората. Група правителствени служители и кадри, които си позволяват да казват истината, са освободени от постовете им, задържани или разследвани. След това никой не смее да казва истината. По време на Великия глад вместо да казват истината, хората крият фактите за гладната смърт, за да запазят длъжностите си. Провинция Гансу дори отказва помощ от храна от провинция Шаансъ, твърдейки, че има твърде големи излишъци от храна.

Великият глад е и тест за квалификация на кадрите на ККП. Според критерия на ККП тези кадри, които не се поддават да кажат истината в лицето на милиони умиращи от глад, са безспорно „квалифицирани“. Чрез този тест ККП вярва, че никакви човешки емоции или небесни принципи не могат да се превърнат в психологическо бреме, което да попречи на тези кадри да следват партийната линия. След Великия глад отговорните длъжностни лица участват във формално самокритикуване. Ли Джинчуен, секретар на ККП в провинция Сичуан, където милиони хора са измрели от глад, е издигнат до поста първи секретар на Югозападното областно бюро на ККП.

От Културната революция и масовото избиване на площад „Тянанмън“ до Фалун Гонг

Културната революция е официално лансирана на 16 май 1966 г. и продължава до 1976 г. Този период е наричан „Десетгодишна катастрофа“ дори и от самата ККП. По-късно, в интервю за югославски репортер, Ху Яобан, бивш генерален секретар на партията, казва: „По това време бяха въвлечени близо 100 милиона души, което бе една десета от населението на Китай“.

Във „Факти за политическите кампании след основаването на Народна република Китай“ се съобщава, че: „През май 1984

г., след 31 месеца на интензивно разследване, доказване и преизчисляване, извършени от Централния комитет на ККП, цифрите, свързани с Културната революция, са: над 4,2 милиона души – задържани и разследвани; над 1,73 милиона загинали от неестествена смърт; над 135 000 – обявени за антиреволюционери и екзекутирани; над 237 000 избити и над 7,03 милиона осакатени във въоръжени атаки; 71 200 семейства са разрушени“. Статистиките от районните архиви показват, че 7,73 милиона души умират от неестествена смърт по време на Културната революция.

Освен пребиване на хората до смърт, началото на Културната революция отприщва вълна от самоубийства. Много известни интелектуалци, включително Лао Шъ, Фу Лей, Джиан Бозан, Ву Хан и Чу Анпин, слагат край на живота си през ранната фаза на Културната революция.

Културната революция е най-безумният ляв период в Китай. Убийството се превръща в надпревара и начин за демонстриране на революционен статут, така че избиването на „класовите врагове“ е извънредно жестоко и брутално.

Политиката на „реформи и отваряне“ многократно увеличава информационния обмен, което прави възможно за много чуждестранни репортери да станат свидетели на масовото кръвопролитие на площад „Тянанмън“ през 1989 г. и да излъчат телевизионни репортажи, показващи танкове, които настигат и премазват студенти.

Десет години по-късно, на 20 юли 1999 г., Дзян Дзъмин започва репресиите срещу Фалун Гонг. До края на 2002 г. вътрешна информация от източници от правителството в Китай потвърждава прикриването на над 7000 загинали в центрове за задържане, принудителни трудови лагери, затвори и болници за душевно болни, със средно по 7 убити дневно.

Днес ККП има тенденцията да убива далеч по-малко, отколкото в миналото, когато милиони или десетки милиони бяха избивани. Има две важни причини за това. От една страна, партията е извратила умовете на хората в Китай с партийната си кул-

тура и сега те са по-покорни и цинични. От друга страна, поради прекалената корупция и злоупотреба на длъжностните лица от ККП, китайската икономика се е превърнала в икономика, „преливаща от едно място на друго“ и зависи основно от чуждестранния капитал за поддържането на икономически растеж и социална стабилност. ККП ясно си спомня икономическите санкции, последвали след масовото избиване на площад „Тянанмън“ и знае, че откритото избиване на хора ще доведе до оттегляне на чуждестранния капитал, което на свой ред ще постави в опасност тоталитарния ѝ режим.

Въпреки това партията никога не се е отказвала от задкулисни кръвопролития, а днешната ККП не жали усилия да прикрива кървавите доказателства.

II. Извънредно жестоки начини на убиване

Всичко, което ККП прави, служи на една-единствена цел: придобиване и поддържане на властта. Убийството е много важен начин за ККП да поддържа властта си. Колкото повече хора са избивани и колкото по-жестоки са убийствата, толкова по-голяма е способността на партията да всява ужас. Този терор започва още преди Китайско-японската война.

Масово избиване в Северен Китай по време на Китайско-японската война

Когато препоръчва книгата „Врагът отвътре“, написана от отец Реймънд Дж. Ди Джагър16, някогашният президент на САЩ, Хувър, отбелязва, че книгата излага на показ терора на комунистическите движения. Той препоръчва книгата на всеки, който иска да разбере тази зла сила в този свят.

В книгата Ди Джагър разказва истории за това как ККП използва насилие за сплашване и подчинение на хората. Например един ден партията наредила на всички да отидат на площа-

да в селото. Учителите също завели децата от училище. Целта на събирането било да се гледа убийството на 13 патриотични млади мъже. След оповестяване на изфабрикуваните обвинения срещу жертвите ККП наредила на ужасените учители да накарат децата да пеят патриотични песни. По средата на песните на сцената излезли не танцьори, а екзекутор, който държал остър нож. Той бил свиреп, силен, млад комунистически войник със силни ръце. Войникът отишъл зад първата жертва, вдигнал големия остър нож и с един замах първата глава паднала на земята. Кръв започнала да се лее на всички страни като фонтан, докато главата се търкаляла по земята. Истеричното пеене на децата се превърнало в хаотични крясъци и плач. Учителката поддържала ритъма, опитвайки се да продължи песента; нейният звънец звънял отново и отново насред хаоса.

Екзекуторът замахнал 13 пъти и 13 глави паднали на земята. След това се включили и много военни, разрязали гърдите на жертвите и извадили сърцата им за забавление. Тези зверства били извършени пред децата. Те били пребледнели от страх и ужас и някои от тях започнали да повръщат. Учителят нахокал децата и ги върнал под строй в училище.

След това отец Ди Джагър често вижда деца, принуждавани да гледат убийства. Децата свикват с кървавите сцени и стават безчувствени към убийствата; някои дори започват да изпитват удоволствие от вълнението.

Когато ККП усеща, че обикновеното убийство не е достатъчно потресаващо или вълнуващо, измисля всякакви видове жестоки мъчения. Например да принуждава някой да погълне голямо количество сол, без да пие вода – жертвата страда, докато не умре от жажда; или да съблекат някого гол и да го накарат да се търкаля върху натрошени стъкла; или да издълбаят дупка в замръзнала река през зимата и да хвърлят жертвата в дупката, където тя или умира от измръзване, или се удавя.

Ди Джагър пише за един от членовете на ККП в провинция Шансъ, който измислил ужасно изтезание. Един ден, когато се скитал из града, той спрял пред един ресторант и се загледал в

голям, врящ казан. По-късно купил няколко огромни казана и веднага арестувал няколко души, противници на комунистическата партия. По време на набързо скалъпен съдебен процес казаните били напълнени с вода и загрети, докато водата в тях кипнала. Три от жертвите били съблечени голи и хвърлени в казаните с вряща вода след съдебния процес. В Пиншан Ди Джагър станал свидетел как баща бил одран жив. Членовете на ККП принудили сина да гледа и да участва в това нечовешко мъчение, да гледа как баща му умира в ужасни болки и да слуша виковете му. Членовете на ККП излели оцет и киселина върху тялото на бащата и след това одрали кожата му бързо. Започнали от гърба, след това нагоре към раменета и бързо одрали напълно кожата от цялото тяло, оставяйки непокътната само главата. Бащата умрял за минути.

Червеният терор по време на „Червения август“ и канибализмът в Гуансъ

След придобиването на абсолютен контрол над страната ККП не спира ни най-малко насилието. По време на Културната революция то става дори по-лошо.

На 18 август 1966 г. Мао Дзедун се среща с представители на Червената гвардия на кулата на площад „Тянанмън“. Сон Бинбин, дъщеря на комунистическия лидер Сон Ренцион, поставя емблема на Червената гвардия на ръкава на Мао. Когато той научава името ѝ, което означава „благороден и учтив“, казва: „Ние имаме нужда от повече насилие“. Тогава Сон сменя името си на Сон Яоу (което буквално означава „искам насилие“).

Скоро след това яростни и въоръжени атаки се разпространяват из цялата страна. По-младото поколение, възпитавано в комунистически атеизъм, няма никакви грижи или страхове. Под директното ръководство на ККП и ръководени от инструкциите на Мао, Червените гвардейци, фанатизирани, неуки и смятащи себе си за над закона, започват да бият хора и да обират къщи из цялата страна. В много области всичките „Пет черни класи“

(земевладелци, богати фермери, контрареволюционери, подривни елементи и десни) и членовете на техните семейства са избити, следвайки политиката на геноцид. Типичен пример е областта Дасин, близо до Пекин, където от 27 август до 1 септември 1966 г. общият брой на убитите възлиза на 325 души от 48 бригади на 13 народни комуни. Най-възрастният убит е на 80 години, а най-младият – само на 38 дни. Двадесет и две семейства са избити до един.

„Пребиването на хора до смърт бе обичайна гледка. На улица „Шатан“ група мъже от Червената гвардия измъчвали възрастна жена с метални вериги и кожени колани, докато тя престанала да мърда, но въпреки това една жена от Червената гвардия започнала да скача с всичка сила върху корема ѝ. Възрастната жена умряла на място… Близо до Чонуенмен, докато Червените гвардейци претърсвали дома на съпругата на един земевладелец (самотна вдовица), принудили всеки съсед да донесе тенджера с вряла вода. Те изсипвали врялата вода през яката на възрастната жена, докато тялото ѝ се сварило. Няколко дни покъсно жената била намерена мъртва в стаята, тялото ѝ било покрито с червеи… Имаше много и най-различни начини за убиване, включително и пребиване до смърт с полицейски палки, рязане с бръснач и душене до смърт с въжета... Начинът, по който убиваха бебета, беше най-жесток: убиецът стъпваше на единия крак върху бебето и дръпваше другия му крак, разкъсвайки тялото наполовина“. (Разследване на масовите убийства в Дасин от Ю Луоуен)[17].

Канибализмът в Гуансъ е дори още по-нечовешки, отколкото масовото клане в Дасин. Писателят Джън Ии, автор на книгата „Аленият мемориал“, описва канибализма като развиващ се в три стадия[18].

Първият е началният стадий, когато тероръ е прикрит и потискан. Областни записки документират типична сцена: в полунощ убийците отивали да намерят жертва и я разрязвали, за да извадят сърцето и черния дроб. Тъй като били неопитни и изплашени, те изваждали белия дроб по погрешка и в такива слу-

чаи трябвало да се връщат обратно. След като сготвели сърцето и черния дроб, някои хора донасяли алкохол от вкъщи, други – подправки, и тогава всички участници в убийството изяждали човешките органи в мълчание на светлината на огъня в пещта.

Втората фаза е апогеят, когато тероръ т става отворен и публичен. На този етап ветераните убийци са придобили опит как да изваждат сърцето и черния дроб, докато жертвата е още жива, и дори учат другите, овладявайки техниката си до съвършенство. Например, когато разрязвали жив човек, убийците просто режели корема на жертвата под формата на кръст, стъпвали върху тялото (ако жертвата била завързана за дърво, убийците ритвали долната част на корема с коляно) и сърцето и другите органи просто излизали навън. Главнокомандващият главорез получавал сърцето, черния дроб и гениталиите, докато другите взимали каквото оставало. Тези парадни и в същото време ужасяващи сцени били съпроводени с размахване на флагове и лозунги.

Третият етап е потресаващ. Канибализмът става масово, широкоразпространено движение. В областта Усуан, подобно на диви кучета, които ядат телата по време на епидемия, хора изяждали други хора. Често жертвите били първо „публично критикувани“, което винаги било последвано от убийство и след това канибализъм. Веднага щом жертвата паднела на земята, жива или мъртва, хората изваждали предварително подготвените ножове и обграждали тялото, отрязвайки която и да е част, която можели да сграбчат. На този етап всички обикновени граждани били замесени в канибализъм. Ураганът на „класовата борба“ отнася всякакво чувство за грях и човешки нрав от умовете на хората. Канибализмът се разпространявал подобно на епидемия и хората се наслаждавали на канибалски пиршества. Всяка част от човешкото тяло ставала за храна, включително сърцето, месото, черният дроб, бъбреците, лактите, краката и сухожилията. Човешките тела били готвени по много различни начини, включително чрез варене, задушаване, печене, пържене или на

шиш... Хората пиели ракия или вино и играели игри, докато яли човешки тела. По време на връхната точка на това движение дори и в ресторанта на най-високопоставената правителствена организация – Революционния комитет на областта Усуан – се предлагали човешки блюда.

Читателите не трябва да смятат погрешно, че такова празненство на канибализма е било чисто и просто неорганизирано поведение на хората. ККП е тоталитарна организация, контролираща всяка клетка от обществото. Без насърчаването и манипулацията на ККП канибалското движение би могло изобщо да не се случи.

В песен, написана от ККП, в която партията възхвалява сама себе си, се казва: „Старото общество19 превърна хората в призраци, новото общество превърна призраците в хора“. Въпреки това тези убийства и канибалски празненства ни показват, че ККП може да превърне човешкото същество в чудовище или дявол, понеже самата партия е по-свирепа и от дявола.

Преследването на Фалун Гонг

С навлизането в ерата на компютрите и пътуванията в Космоса и с възможността да говорят за човешки права, свобода и демокрация, когато са насаме, хората в Китай смятат, че страшните и ужасяващи зверства са вече минало. ККП е облякла цивилно облекло и се смята, че е готова да се свърже със света.

Това обаче е далеч от истината. Когато ККП открива, че има група хора, които не се страхуват от жестоките насилия и убийства, средствата, които тя използва, стават дори още по-маниакални. Групата, преследвана по този начин, е Фалун Гонг.

Насилието на Червената гвардия и канибализмът в провинция Гуансъ имат за цел да елиминират тялото на жертвата, да убият някого за няколко минути или за няколко часа. Практикуващите Фалун Гонг са преследвани и принуждавани да се откажат от вярата си в „Истинност, Доброта и Търпимост“. Освен това жестокото насилие често продължава с дни, с месеци

или дори с години. Установено е, че приблизително 10 000 души, практикуващи Фалун Гонг, са починали в резултат на мъченията.

Практикуващите Фалун Гонг, претърпели всякакви видове страдания и избегнали челюстите на смъртта, са описали повече от 100 безмилостни метода за изтезания. Ето само няколко примера.

Жестокият побой е най-често използваният метод за изтезание и малтретиране на практикуващите Фалун Гонг. Полицията и главатарите на затворниците бият практикуващите, като при това подстрекават и други затворници да го правят. Много от практикуващите оглушават, тъканта на външната част на ушите им е разкъсвана, очните им ябълки са премазвани, зъбите им, както и черепът, гръбначният стълб, гръдния ткош, ключицата, тазът, ръцете и краката са изпочупвани. Ръце и крака са ампутирани в резултат на побоищата. Някои от мъчителите безмилостно защипват и премазват тестисите на мъжете практикуващи и ритат жените практикуващи в областта на гениталиите. Ако практикуващите не се откажат, изтезанията и побоят продължават, докато кожата се разкъса и плътта се покаже отвътре. Телата на практикуващите стават напълно деформирани от изтезанията и покрити с кръв; въпреки това охранителите продължават да изсипват солена вода върху тях и да ги бият с електрически палки. Миризмата на кръв и горяща плът се смесват и агонизиращите викове са непоносими. Междувременно мъчителите използват и найлонови торби, с които покриват главата на практикуващия, в опит да го принудят да се откаже от своите вярвания под заплаха от задушаване.

Електрическият шок е друг, много често използван метод за изтезание на практикуващите Фалун Гонг в китайските принудителни трудови лагери. Полицията използва електрошокови палки, за да нанася удари върху чувствителните части на тялото, включително устата, върха на главата, гърдите, гениталиите, бедрата, ходилата, бюста на жените и пениса на мъжете, практикуващи Фалун Гонг. Някои от полицаите използват електрически

шок от няколко палки едновременно, докато започне да мирише на горяща плът, а наранените части станат тъмни и морави. Понякога използват електрически шок на главата и ануса едновременно. Полицията често използва десет или повече електрошокови палки едновременно, за да удря практикуващите дълго време. Обикновено електрическите палки са от порядъка на десетки хиляди волта. Когато преминава ток, палката излъчва синя светлина и електростатичен звук. Когато електрическият ток минава през тялото на човек, усещането е като при изгаряне или ухапване от змии. Всеки удар е много болезнен, като ухапване от змия. Кожата на жертвите става червена, разпуква се и изгаря, а раните загнояват. Има дори и още по-мощни електрически палки, с по-висок волтаж, които причиняват на жертвата усещането, че главата е удряна с чук.

Полицията използва и запалени цигари, за да гори ръцете, лицето, ходилата, гърдите, гърба и зърната на гърдите на практикуващите и прочие. Полицаите използват запалки, за да горят ръцете и гениталиите на практикуващите. Специално направени метални пръчки се нагряват в електрически печки, докато станат червени от горещината. С тях се горят краката на практикуващите. Полицията използва и нагорещени до червено въглища, за да гори лицата на практикуващите. Полицаи обгорили до смърт практикуващ, който след като бил издържал жестоки изтезания, все още дишал и имал пулс. След това заявили, че той се е „самозапалил“.

Полицаите удрят жените, практикуващи Фалун Гонг, по гърдите и в областта на гениталиите. Те са изнасилвани от един или много полицаи. В допълнение полицаите ги съблечат голи и ги хвърлят в килии, пълни с мъже затворници, които също ги изнасилват. Полицаите използват електрически палки и прилагат електрически шок върху гърдите и гениталиите им. Те използват запалки, за да горят зърната на гърдите им и вкарват електрошоковите палки във влагалищата им. Връзват четири четки за зъби заедно, вкарват ги във вагината на практикуващата и ги движат с въртеливи движения. Интимните части на жените прак-

тикуващи са окачвани за железни закачалки. Ръцете им са оковавани в белезници зад гърба им, а зърната на гърдите им са пробождани с жица, по която е пускан електрически ток.

Полицаите принуждават практикуващите Фалун Гонг да носят „прави якета“[20] и след това скръстват и завързват ръцете им зад гърба им. Издърпват ръцете им нагоре над раменете към гърдите, завързват краката им и ги провесват навън през прозореца. В същото време запушват устата на практикуващите с парцал, слагат слушалки в ушите им и продължително им пускат съобщения, които заклеймяват и очернят Фалун Гонг. Според показанията на свидетел, хора, които претърпяват това мъчение, много скоро получават счупване на ръцете, разкъсване на сухожилията, счупвания на раменете, китките и лактите. Онези, изтезавани по този начин в продължение на дълго време, претърпяват счупване на гръбначния стълб и умират в агонизиращи болки.

Полицаите също така хвърлят практикуващите в подземни шахти на канализационните и отпадъчните води. Те забиват бамбукови пръчки под ноктите на практикуващите и ги принуждават да живеят във влажни стаи, пълни с червени, зелени, жълти и бели плесени по тавана, стените и по пода, което причинява загнояване на раните им. Мъчителите също използват кучета, змии и скорпиони, които да хапят практикуващите, и ги инжектират с вещества, които разрушават нервната система. Това са само част от начините, с които практикуващите са изтезавани в принудителните трудови лагери.

III. Жестока борба вътре в самата партия

Тъй като ККП обединява своите членове въз основа на партийната природа, а не на базата на морал и справедливост, лоялността на членовете ѝ, и особено на по-висшестоящите, към главния лидер, е основен въпрос. Партията има нужда да създаде атмосфера на терор чрез избиване на собствените си членове. Така

оцелелите виждат, че когато главният диктатор иска някой да умре, този човек ще умре по ужасен начин.

Вътрешните борби в комунистическите партии са добре известни. Всички членове на политбюро на Руската комунистическа партия през първите два мандата, освен Ленин (който умира) и самият Сталин, са убити или се самоубиват. Трима от петимата фелдмаршали, трима от петимата главнокомандващи, всичките десет от второстепенните главнокомандващи армията, 57 от общо 85 главнокомандващи на военните сили и 110 от 195 командващи на дивизии – са екзекутирани.

ККП винаги се застъпва за „жестоки борби и безмилостни атаки". Такава тактика се цели не само в хората извън партията. Още от революционния период в провинция Джиансъ ККП вече е избила толкова много хора в Антиболшевишкия корпус (АБ Корпус)[21], че само няколко души оцеляват, за да се бият във войната. В град Йан'ан партията провежда „възстановителна" кампания. След като се установява политически, тя отстранява Гао Ган, Рао Шушъ[22], Ху Фън и Пън Дехуей. До времето на Културната революция почти всички висши членове в партията са елиминирани. За никого от бившите секретар-генерали в ККП нещата не свършват добре.

Лиу Шаоцъ, бивш президент на Китай, някогашна фигура № 2 за нацията, умира ужасно. В деня на неговия 70-и рожден ден Мао Дзедун и Джоу Енлай[23] специално определят Уан Донсин (доверен охранител на Мао) да занесе на Лиу Шаоцъ подарък за рождения му ден. Подаръкът е радио, за да се даде възможност на рожденика да чуе официалния рапорт на Осмата пленарна сесия на Дванадесетия централен комитет, в която се казва „Завинаги отстранете предателя, шпионина и изменник Лиу Шаоцъ от партията и продължавайте да разобличавате и критикувате престъпленията на Лиу Шаоцъ и неговите съучастници в измяна и предателство". Лиу Шаоцъ е смазан психически и заболяванията му рязко се влошават. Тъй като е бил на легло дълго време и не може да се движи, вратът, гърбът, бедрата и петите му имат болезнени гнойни рани. Когато чувствал ужасни бол-

ки, той сграбчвал дрехи, предмети или ръцете на други хора и не ги пускал, затова хората просто сложили две твърди пластмасови бутилки в ръцете му. Когато починал, двете твърди пластмасови бутилки били придобили формата на пясъчен часовник от стискане.

До октомври 1969 г. тялото на Лиу Шаоцъ започнало да се разлага, а инфектираните рани издавали много силна миризма. Той бил слаб като вейка, на границата на смъртта. Но специалният инспектор от Централния комитет на партията не му позволявал да бъде изкъпан, да се обърне на другата страна или да смени дрехите си. Вместо това свалили всичките му дрехи, увили го в юрган, качили го на самолет от Пекин за град Каифънг и го заключили в мазето на солиден бетонен бункер. Когато имал силна треска, не само не му давали никакви лекарства, но дори и отстранявали медицинския персонал. Когато Лиу Шаоцъ починал, тялото му било разложено, а разрошената му бяла коса била дълга повече от половин метър. Два дни по-късно той бил кремиран в полунощ като човек, болен от силно заразна болест. Завивките, възглавницата му и всички други вещи били изгорени. Смъртният акт на Лиу гласи: „Име: Лиу Уейхуан; работа: безработен; причина за смъртта: заболяване“. ККП измъчва президента на нацията до смърт по този начин, без дори да даде ясно обяснение.

IV. Изнасяне на революцията извън Китай, избиване на хора в чужбина

В допълнение към избиването на хора в Китай и вътре в самата партия, с голяма наслада и използвайки различни методи ККП участва и в изтребването на хора в чужбина, включително на китайци отвъд океана, чрез изнасяне на „революцията“. Червените кхмери са типичен пример.

Червените кхмери на Пол Пот съществуват в продължение само на четири години в Камбоджа. Въпреки това, от 1975 до 1978 г. повече от 2 милиона души, включително над 200 000 ки-

тайци, са избити в тази малка страна с население едва от осем милиона души.

Престъпленията на Червените кхмери са безбройни, но няма да ги дискутираме тук. Трябва обаче да спомена за връзката им с ККП.

Пол Пот боготвори Мао Дзедун. От 1965 г. нататък той посещава Китай четири пъти, за да слуша лично учението на Мао Дзедун. През ноември 1965 г. Пол Пот остава в Китай в продължение на три месеца. Чен Бода и Джан Чунциао дискутират с него теории като „политическата власт израства от дулото на пистолет“, „класова борба“, „диктатура на пролетариата“ и така нататък. По-късно всички тези теории стават основата на неговото управление на Камбоджа. След завръщането си от Китай Пол Пот сменя името на партията си на Камбоджанска комунистическа партия и установява революционни бази съобразно модела на ККП за обкръжаване на градовете откъм селата.

През 1968 г. Камбоджанската комунистическа партия официално установява армия. В края на 1969 г. тя наброява около 3000 души. Но през 1975 г., преди атакуването и окупацията на град Пном Пен, тя вече е много добре екипирана армия с бойна сила от 80 000 войници. Това е изцяло в резултат на подкрепата на ККП. В книгата „Писмени доказателства за подкрепата на Виетнам и борбата с Америка“ от Уан Сианген[24] се посочва, че през 1970 г. Китай дава на Пол Пот екипировка и въоръжение за 30 000 войници. През април 1975 г. Пол Пот превзема столицата на Камбоджа и два месеца по-късно отива в Пекин, където посещава ККП, за да получи инструкции. Очевидно, ако убийствата, извършени от Червените кхмери, не са били подкрепени теоретично и материално от ККП, те не биха могли да се случат.

Например, след като двамата синове на принц Сиханук са убити от Камбоджанската комунистическа партия, тя покорно изпраща Сиханук в Пекин по нареждане на Джоу Енлай. Добре известно е, че когато Камбоджанската комунистическа партия избива хора, тя би убила, образно казано, и плода в зародиш,

за да предотврати бъдещи проблеми. Но на молбата на Джоу Енлай Пол Пот се подчинява безропотно.

Джоу Енлай би могъл да спаси Сиханук само с една дума, но ККП дори не възразява на избиването на 200 000 китайци от Камбоджанската комунистическа партия. По това време китайските камбоджанци отиват в китайското посолство за помощ, но там не им се обръща никакво внимание.

През май 1998 г., когато широкомащабно избиване и изнасилване на етнически китайци е налице в Индонезия, ККП не казва нито дума. Тя не предлага никаква помощ и дори блокира новините във вътрешността на Китай. Изглежда, китайското правителство не го е грижа за съдбата на китайците в чужбина. ККП дори не предлага някаква хуманитарна помощ.

V. Разрушаване на семейството

Няма начин да бъде установено колко хора са избити в политическите кампании на ККП. Няма начин да се направи статистическо проучване поради блокиране на информацията между отделните региони, етнически групи и местни диалекти. ККП никога не би провела такова изследване, тъй като това би било равносилно на това, сама да изкопае гроба си. Партията предпочита да пропуска детайлите, когато пише собствената си история.

Още по-трудно е да се знае броят на семействата, ощетени от ККП. В някои случаи един човек умира и семейството му е разбито. В други случаи загива цялото семейство. Дори когато никой не умира, много хора са принудени да се разведат. Баща и син, майка и дъщеря са принуждавани да се откажат от роднинската си връзка. В резултат на това някои стават инвалиди, други полудяват, а някои умират млади от сериозни заболявания, причинени от изтезания. Информацията за тези семейни трагедии е много непълна.

Японският „Йомиури нюз“ пише, че повече от половината от китайското население е било преследвано от ККП. Ако това

наистина е така, броят на семействата, разрушени от ККП, се равнява на над 100 милиона.

Джан Джисин25 се превръща в познато име във всяко домакинство поради огромния брой репортажи за нейната лична история. Много хора знаят, че тя е била подложена на физически мъчения, групово изнасилване и психически тормоз. Накрая полудява и е разстреляна, след като гърлото ѝ е прерязано. Но много хора може и да не знаят, че има и друга жестока история зад тази трагедия – дори членовете на семейството ѝ били задължени да посещават „класове за семействата на осъдени на смърт затворници“.

Дъщерята на Джан Джисин – Лин Лин, си спомня ранната пролет на 1975 г.:

„Човек от съда в Шенян произнесе високо: „Вашата майка е много упорит контрареволюционер. Тя отказва да се промени и е непоправимо твърдоглава. Тя е срещу нашия велик лидер и председател Мао, срещу непобедимото учение на Мао Дзедун и срещу пътя на революционния пролетариат, начертан от председателя Мао. С куп от престъпления, нашето правителство смята, че наказанието трябва да се увеличи. Ако тя бъде екзекутирана, какво е вашето отношение?“ Аз бях удивена и не знаех как да отговоря. Сърцето ми беше разбито. Но се преструвах, че съм спокойна, опитвайки се да сдържа сълзите си. Баща ми беше казал, че не можем да плачем пред другите, в противен случай нямаме никакъв шанс да отречем семейната връзка с майка ми. Баща ми отговори вместо мен: „Ако случаят е такъв, правителството е свободно да предприеме каквото е необходимо“.

Човекът от съда попита отново: „Ще вземете ли тялото ѝ, ако бъде екзекутирана? Ще вземете ли принадлежностите ѝ от затвора?“ Аз наведох глава и не казах нищо. Баща ми отново отговори вместо мен: „Не се нуждаем от нищо“... Баща ми държеше мен и брат ми за ръце и така излязохме заедно от общинската сграда. Като зашеметени, ние вървяхме към дома срещу виещата снежна буря. Не готвихме нищо за ядене; баща ми раздели единствената долнокачествена царевична кифла, която

имахме вкъщи, и я даде на мен и на брат ми. Той каза: „Изяжте я и лягайте рано“. Аз легнах тихичко на леглото от глина. Баща ми седна на един стол и гледаше втренчено в светлината като замаян. След известно време погледна към леглото и реши, че сме заспали. Стана, внимателно отвори куфара, който донесохме от дома ни в Шенян, и извади снимка на майка ми. Гледаше я и не можеше да сдържи сълзите си.

Аз станах от леглото, сложих глава в ръцете му и започнах да плача силно. Баща ми ме потупа лекичко и каза: „Не прави това, съседите не трябва да ни чуят“. След като ме чу да плача, брат ми се събуди. Баща ми ни прегръщаше силно. Не знаем колко сълзи изплакахме тази нощ, но знаехме, че не можем да плачем свободно“[26].

Един университетски лектор имал щастливо семейство, но то преживяло катастрофа по време на процеса за промяна на десните. По време на антидясното движение жената, която по-късно станала негова съпруга, се срещала с мъж, който бил определен като десен. По-късно нейният любим бил изпратен в далечна област, където понесъл огромни страдания. Тъй като тя – младо момиче – не можела да живее повече така, изоставила любимия и се омъжила за лектора. Когато нейният възлюбен най-после се завърнал в родния си град, тя вече била майка на няколко деца. Нямало друг начин да се разкае за измяната, освен да се разведе. Тя настояла да се разведе със съпруга си, за да се разплати с гузната си съвест. По това време лекторът бил на повече от 50 години; той не могъл да понесе внезапната промяна и полудял. Съблякъл дрехите си и се затичал гол, търсейки място да започне нов живот. Жена му напуснала и него, и децата. Болезнената раздяла, наложена от партията, е проблем, който е неразрешим и е нелечимо социално заболяване, което може единствено да замени една раздяла с друга.

Семейството е основният елемент от китайското общество. То е и последната крепост на традиционната култура срещу културата на партията. Затова вредата, нанесена на семейството, е най-жестоката в историята на убийствата на ККП.

Тъй като ККП монополизира всички социални ресурси, този, който е класифициран като опонент на диктатурата, незабавно преживява криза на средствата за препитание, бива обвиняван и унижаван от всеки в обществото. Тъй като дисидентите са третирани несправедливо, семейството е единственото безопасно убежище за невинните, където те могат да намерят утеха. Но политиката на ККП на намеса не дава възможност на членовете на семейството да се успокояват един друг. В противен случай те също рискуват да бъдат заклеймени като опоненти на диктатурата. Джан Джисин например е била принудена да се разведе. За много хора предателството от членове на семейството – клеветене, каране, публично порицаване, публично отричане от тях – е последната капка, която прекършва духа им. Много хора са се самоубили в резултат на това.

VI. Модели за убиване и последствия от убийствата

Идеологията на ККП за убиване

ККП винаги е прокламирала себе си като талантлива и изобретателна в развитието на марксизма и ленинизма, но всъщност творчески изобретява невиждани в историята злини. Тя използва комунистическата идеология на социално единство, за да мами обществеността и интелектуалците. Тя използва факта, че науката и технологиите отслабват вярата, за да пропагандира пълен атеизъм. Тя използва комунизма, за да отрича частната собственост, и използва теорията на Ленин и практиката на насилствена революция, за да управлява страната. В същото време комбинира и засилва още повече най-лошата част от китайската култура, която се отклонява от основните китайски традиции.

ККП изобретява цялостна теория и структура на „революция“ и „продължителна революция“ под диктатурата на пролетариата; тя използва тази система, за да промени обществото и да осигури диктатурата на партията. Нейната теория има две ча-

сти – икономическа основа и суперструктура под диктатурата на пролетариата, при която икономическата база определя суперструктурата, докато суперструктурата на свой ред действа на тази икономическа база.

За да засили тази суперструктура и особено мощта на партията, ККП трябва първо да започне революция на икономическата база, което включва:

(1) Избиване на земевладелците, за да се решат връзките с производството[27] в селата.

(2) Избиване на капиталистите, за да се решат проблемите с продукцията в градовете.

Вътре в самата суперструктура също периодично се извършват убийства, за да се поддържат абсолютният контрол и идеология на партията. Това включва:

(1) Решаване на проблема с политическото отношение на интелектуалците към партията.

В продължение на дълъг период от време ККП лансира различни кампании, за да реформира мисълта на интелектуалците. Тя обвинява интелектуалците в буржоазен индивидуализъм, буржоазна идеология, аполитични гледни точки, безкласова идеология, либерализъм и така нататък. ККП отнема достойнството на интелектуалците чрез промиване на съзнанията им и премахване на тяхната съвест. ККП отстранява почти напълно независимото мислене и много други качества на интелектуалците, включително и традицията да се говори открито за справедливост и посвещаване на живота в подкрепа на правдата. Тази традиция учи: „Не се впускайте в крайности, ако сте богати и почитани, и не се отклонявайте от вашата цел, ако сте бедни и объркани, нито пък се прекланяйте пред сила, имаща превес“[28]; „Човек трябва първо да се грижи за страната и най-накрая за своето лично щастие“[29]; „Всеки обикновен човек трябва да се смята за отговорен за успеха или провала на нацията“[30]; „Когато не вижда ясно, човек се стреми да усъвършенства своята собствена личност, но когато вижда ясно, той усъвършенства не само себе си, но и цялата страна“[31].

(2) Стартиране на културна революция и избиване на хора с цел абсолютно политическо и културно управление за ККП.

ККП мобилизира масови кампании в партията и извън нея, започвайки с убийства на хора, заети в областта на литературата, изкуството, театъра, историята и образованието. ККП насочва първите си атаки към няколко известни личности като „Село от три семейства“[32], Лиу Шаоци, У Хан, Лао Шъ и Джиан Бозан. По късно броят на убийствата нараства до „малка група в партията“ и „малка група в армията“ и най-накрая се разраства от изцяло вътрешнопартийно (и в армията) – до цялото население на страната. Въоръжените схватки премахват физически телата. Атаките срещу културата убиват хората духовно. Това е извънредно хаотичен и пълен с насилие период под контрола на ККП. Злата страна на човешката природа се проявява до максимум поради нуждата на партията да възроди силата си в период на криза. Всеки може да убива произволно в името на „революцията“ и „защитавайки революционната линия на председателя Мао“. Това е безпрецедентно общонационално упражнение по елиминиране на човешката природа.

(3) ККП стреля по студентите на площад „Тянанмън“ на 4 юни 1989 г. в отговор на демократичните им искания след Културната революция.

Това е първият път, когато армията на ККП избива цивилни лица публично, за да потуши протеста на хората срещу незаконното присвояване, корупцията и тайните споразумения между служители в правителството и бизнесмени, както и за да потисне исканията им за свобода на пресата, словото и на сдружаване. По време на масовото избиване на площад „Тянанмън“, за да провокира омраза между армията и цивилните, ККП дори инсценира палежи на военни коли от цивилни и убийства на войници, предизвиквайки умишлено трагедията, в която Народната армия избива собствения си народ.

(4) Избиване на хора с различни вярвания.

Сферата на вярата е от жизненоважно значение за ККП. За да може нейната ерес да мами хората по онова време, ККП за-

почва да унищожава всички религии и духовни практики още от началото на управлението си. Когато среща духовната вяра на новата ера – Фалун Гонг – ККП изважда отново касапския си нож. Стратегията на ККП е да се възползва от принципите на Фалун Гонг – „Истинност, Доброта и Търпимост“, и от факта, че практикуващите не лъжат, не използват насилие и не предизвикват социално безредие. След придобиването на опит в преследването на Фалун Гонг ККП става дори по-добра в отстраняването на хора от други вероизповедания. Този път Дзян Дзъмин и ККП излизат на преден план да убиват вместо да използват други групи от хора.

(5) Избиване на хора, за да се прикрие истината.

Правото на хората да знаят истината е друго слабо място за ККП. Партията избива хора и за да предотврати изтичането на информация. В миналото „слушането на радиопредаванията на врага“ бе углавно престъпление, наказвано със затвор. Днес, в отговор на няколко инцидента на улавяне на сигнала и включване на честотата на държавната телевизионна система, за да се разясни истината за преследването на Фалун Гонг, Дзян Дзъмин издава тайно нареждане да се „убива безмилостно на място“. Лиу Ченджун, който се включва в предаванията на държавната телевизия, е изтезаван до смърт. ККП мобилизира „Управление 610“ (организация, подобна на Гестапо в нацистка Германия, създадена, за да преследва Фалун Гонг), полицията, прокурори, съдилища и голяма полицейска интернет система, за да следят всяко действие на хората.

(6) Лишаване на хората от правата им за оцеляване заради лични интереси.

Теорията на ККП за нестихваща революция означава в действителност, че тя няма да се откаже от своята власт. Понастоящем злоупотребите и корупцията в ККП са се разраснали в конфликти между абсолютното ръководство на партията и правото на живот на хората. Когато те се организират, за да защитят правата си легално, ККП използва насилие, размахвайки касапския нож към така наречените главатари на движенията. ККП вече

е подготвила над един милион души въоръжена полиция за тази цел. Днес тя е много по-добре подготвена за убийства, отколкото бе по времето на клането на площад „Тянанмън“ през 1989 г., когато трябваше временно да мобилизира и полевата армия. Въпреки това обаче, докато води своите хора по пътя на разрухата, тя води и себе си към задънена улица. ККП е достигнала този извънредно уязвим стадий, когато „взема дърветата и тревата за врагове, когато вятърът подухне“, както се казва в Китай.

Ако погледнем в по-общ план, можем да видим, че по природа ККП е зъл дух. Независимо как се променя в определено време и на определено място, за да поддържа абсолютен контрол, ККП няма да промени кървавата си история – в миналото тя е избивала хора, избива хора сега и ще продължи да избива и в бъдеще.

Различни методи на убиване според различни обстоятелства

А. Ръководство чрез пропаганда

ККП използва различни методи за избиване на хора в зависимост от времевия период. В повечето ситуации ККП създава пропаганда, преди да започне да избива. Партията често казва, че „само убийствата могат да усмирят общественото недоволство“, сякаш хората изискват от ККП да избива. В действителност това „обществено недоволство“ е било предизвикано от ККП.

Например драмата „Белокосото момиче“[33] представлява напълно изопачаване на народната легенда. Измислените истории за събирането на рента и пълните с вода тъмници, разказвани в драмата „Лиу Венцай“, са използвани като средство за „обучение“ на хората в омраза към земевладелците. ККП обикновено демонизира своите врагове, както в случая с бившия китайски президент Лиу Шаоцъ. По специално, ККП инсценира инцидента по самозапалването на площад „Тянанмън“ през януари 2001 г., за да подбуди омразата на хората към Фалун Гонг, а след това удвои кампанията си на масов геноцид срещу практикуващите.

ККП не само не променя методите си на избиване на хора, а и ги усъвършенства чрез употребата на новите информационни технологии. В миналото ККП можеше да измами само хората в Китай, но в днешно време тя мами хората по целия свят.

Б. Мобилизиране на масите в убийствата

ККП не само избива хора чрез машината на диктатурата си, но и активно мобилизира хората да се избиват един друг. Дори и да е спазвала някои правила и закони в началото на тези мобилизации, моментът, в който тя започва да призовава хората да се присъединят, променя всичко – вече нищо не може да спре избиванията. Например, когато ККП провеждаше поземлената реформа, комитетът по поземлената реформа можеше да взема решения относно живота или смъртта на земевладелците.

В. Унищожаване на духа, преди да бъде унищожено физическото тяло

Друг метод на убиване е смазването духа на човек, преди да бъде умъртвено физическото му тяло. В историята на Китай дори и най-жестоката и свирепа династия Чин (221–207 г. пр.Хр.) не е унищожавала духа на хората. ККП никога не е позволявала на жертвите да умрат като мъченици. Тя провъзгласява идеи като: „Милост към онези, които си признават, и строго наказание за онези, които упорстват“ и още: „Да наведеш глава и да признаеш престъплението е единственият начин да се измъкнеш“. ККП принуждава хората да се откажат от собствената си вяра и мисъл, принуждавайки ги да умрат като животни без достойнство. Достойната смърт би окуражила последователи. Само когато хората умират в унижение и срам ККП може да постигне своята цел – да „поучи“ хората, почитали жертвата. Причината, поради която ККП преследва Фалун Гонг по извънредно жесток начин и с насилие, е, че практикуващите Фалун Гонг смятат вярата за по-важна от живота си. Когато ККП не е в състояние да съсипе тяхното достойнство, тя използва всички възможни методи да измъчва физическите им тела.

Г. Избиване на хора чрез съюзяване и отчуждение

Когато избива, ККП използва и награда, и тояга, отнасяйки се благосклонно към някои и изолирайки други. ККП винаги се опитва да атакува „малка част“ от населението, използвайки пропорция от 5 процента. По-голямата част от народа винаги са добри и винаги обект на „възпитание“. Такова възпитание се състои от терор и грижа. Възпитанието чрез терор се осланя на страха и „учи“, че онези, които се противопоставят на ККП, свършват зле. Така ККП принуждава хората да стоят далеч от партийните врагове. Възпитанието чрез „грижа“ позволява на хората да видят, че ако спечелят доверието на ККП и са на нейна страна, те не само ще бъдат в безопасност, но ще имат и голям шанс да бъдат издигнати или да придобият други облаги. Лин Биао[34] казва: „Малка група [потисната] днес, а утре друга – скоро това ще бъде една голяма част като цяло“. Онези, които се радват, че са оцелели от едно преследване, често стават жертви на следващото.

Д. Премахване на потенциалните заплахи в зародиш и тайни незаконни убийства

В последно време ККП е развила модел на убиване с цел премахване на проблемите още в зародиш и избиване на хора тайно, извън закона. Например със зачестяването на протестите на работниците и селяните на различни места ККП елиминира движенията, преди да са се разраснали, като арестува така наречените главатари и ги осъжда на много строги наказания. В друг пример с все по-голямото признание на свободите и човешките права в целия свят ККП не осъжда нито един практикуващ Фалун Гонг на смърт, но след подстрекателството на Дзян Дзъмин „никой не е отговорен за убийствата на практикуващите Фалун Гонг“, същите често биват измъчвани до трагична смърт из цялата страна. Въпреки че китайската конституция дава на гражданите право на обжалване, ако са пострадали от несправедливост, ККП използва цивилни полицаи или назначава местни гангстери да спират, арестуват и изпращат апелиращите обратно вкъщи или в принудителни трудови лагери.

Е. Убиване на един за предупреждение на другите

Преследването на Джан Джисин, Ю Луокъ и Лин Джао[35] са все такива примери.

Ж. Използване на репресии за прикриване на истината за убийствата

Известни хора с международно влияние обикновено са потискани, но не и избивани от ККП. Целта е да се прикрие убийството на онези, чиято смърт няма да привлече общественото внимание. Например по време на кампанията за потискане на контрареволюционерите ККП не избива високопоставените генерали от КМТ като Лон Юн, Фу Дзуои, Ду Юмин, а вместо това убива офицери и военнослужещи на по-ниско ниво.

Убийствата на ККП, извършвани в продължение на дълъг период от време, са извратили душите на хората в Китай. Днес в Китай много хора имат склонност към убийства. Когато терористите атакуват САЩ на 11 септември 2001 г., много китайци приветстват радостно атаките по форумите на китайските интернет страници. Поддръжници на „тотална война“ се чуват отвсякъде, карайки хората да треперят от страх.

Заключение

В резултат на информационната блокада на ККП няма начин да узнаем точно колко хора са загинали в резултат на различните кампании на преследване, появили се по време на нейното управление. Най-малко 60 милиона души са загинали в подобни движения. В допълнение ККП избива етнически малцинства в Синджиан, Тибет и Вътрешна Монголия, Юнан и други места; информация за тези инциденти е трудно да се намери. Според „Вашингтон пост“ броят на жертвите, преследвани до смърт от ККП, възлиза на около 80 милиона[36].

Освен броя на убитите, ние не можем да разберем колко хора са били осакатени за цял живот, колко са останали душевно болни, депресирани или изплашени до смърт в резултат на преслед-

ванията, които са преживели. Всяка смърт е горчива трагедия, която оставя нестихваща болка за членовете на семействата на жертвите.

Японският вестник „Йомиури нюз“ пише[37]: „Китайското централно правителство извърши проучване на смъртните случаи, предизвикани по време на Културната революция в 29 провинции, и проучвания в общини, които са директно под управлението на централното правителство. Резултатите показаха, че близо 600 милиона души са преследвани или уличени в престъпление по време на Културната революция, което възлиза на около половината от населението на Китай“.

Сталин е казал, че смъртта на един човек е трагедия, но смъртта на един милион е просто статистика. Когато уведомяват Ли Джингчуан, бившия партиен секретар на провинция Сичуан, че хората там умират от глад, той отбелязва: „В коя династия не са умирали хора?“ Мао Дзедун твърди: „Всяка борба изисква жертви. Смъртните случаи са нещо обичайно“. Това е възгледът за живота от гледна точка на атеистичния комунизъм. Затова 20 милиона души умират в резултат на преследване по време на режима на Сталин, което наброява 10 процента от населението на бившия СССР. ККП избива най-малко 80 милиона души, което е също приблизително 10 процента от населението на Китай [в края на Китайската културна революция]. Червените кхмери избиват 2 милиона души или една четвърт от населението на Камбоджа по това време. В Северна Корея смъртните случаи в резултат на глад са над един милион. Всичко това са кървави дългове на комунистическите партии.

Злите култове жертват хората и използват кръвта им, за да се прекланят пред зли призраци. Още от самата си поява ККП избива хора – когато не може да убие тези извън партията, избива собствените си хора – за да ознаменува „борбите на класите“, „вътрешнопартийните борби“ и други лъжи. Тя дори поставя и своите генерални секретари, маршали, генерали, министри и други на жертвения олтар на този зъл култ.

Много хора смятат, че на ККП трябва да се даде време да промени себе си към по-добро и казват, че днес тя се ограничава в своите убийства. Убийството дори и на един човек също те прави убиец. Нещо повече, тъй като избиването е един от методите, използвани от ККП за поддържането на нейния базиран на терор режим, тя ще увеличава или намалява убийствата съобразно нуждите си. Убийствата на ККП са в общия случай непредсказуеми. Когато хората нямат силно чувство на страх, ККП избива повече, за да засили ужаса им. Когато хората се страхуват, избиването само на неколцина ще поддържа чувството им на страх. Когато хората се страхуват от ККП, простото оповестяване на намерението си да убива, без да има нужда наистина да се убива, ще бъде достатъчно за партията да поддържа терора. Преживели многобройни политически движения и убийства, в отговор на терора на ККП, хората са сформирали условен рефлекс. Следователно не е необходимо за ККП дори да споменава за избиване, дори само тонът на машината за пропаганда на масовия критицизъм е достатъчен да върне на хората спомените за ужасния терор.

ККП приспособява интензивността на убийствата според промените в чувството за страх у хората. Величината на убийствата сама по себе си не е целта на ККП. Ключът е в постоянството с цел поддържане на властта. ККП не е станала по–снизходителна. Нито пък е изоставила касапския си нож. Напротив, хората са станали по-покорни. Щом хората въстанат, за да поискат нещо извън допустимото за ККП, тя няма да се поколебае да убива.

Поради нуждата да се поддържа тероръ, произволното избиване дава максимален резултат. В мащабните избивания на хора в миналото, самоличността, престъплението и отсъждането на присъда на жертвите се държат умишлено в неяснота. За да не се определят като мишени, хората се ограничават в „безопасна зона“, базирайки се на собствената си преценка. Такава „безопасна зона“ е понякога дори още по-тясна от онази, която ККП е възнамерявала да постави. Поради това във всяко едно движе-

ние хората действат като „по-скоро такива с леви убеждения, отколкото като дясно настроени“. В резултат на това кампанията често се разраства отвъд първоначалния ѝ размер, тъй като хората на различни нива доброволно си налагат ограничения, за да си осигурят безопасност. Колкото по-ниско е нивото, толкова по-жестоко става движението. Такова доброволно усилване на терора произлиза от произволните убийства на ККП.

В дългата си история на избивания ККП се е превърнала в извратен сериен убиец. Чрез убийствата ККП задоволява извратеното си чувство за върховна власт над живота на хората и смъртта им. Чрез убийствата тя облекчава собствения си вътрешен страх. Чрез убийствата тя потиска социалния смут и недоволствата от предишните ѝ избивания. Днес сложните кървави дългове на ККП правят благосклонното разрешение на проблема невъзможно. Партията може да разчита само на интензивен натиск и тоталитарно управление, за да поддържа властта си до последния момент. Въпреки че понякога се прикрива чрез компенсиране на жертвите на престъпленията, ККП никога не е променяла жадната си за кръв природа. Още по-малко вероятно е да се промени тя в бъдеще.

Коментар осми: Китайската комунистическа партия е зъл култ

Въведение

Крахът на социалистическия блок, оглавяван от Съветския съюз в началото на 90-те години, бележи провала на комунизма след почти столетие от съществуването му. Китайската комунистическа партия (ККП) обаче неочаквано оцеля и все още управлява Китай – нация, която представлява една-пета от населението на света. Появява се неизбежният въпрос: останала ли е ККП днес действително комунистическа?

Никой в днешен Китай, включително членовете на партията, не вярва в комунизма. След почти 50 години социализъм, ККП едва сега призна частната собственост и даже има фондова борса. Тя търси чуждестранни инвестиции, за да създаде нови предприятия, експлоатирайки до крайност работници и селяни. Това напълно противоречи на идеалите на комунизма. Без оглед на сключения с капитализма компромис, ККП поддържа абсолютен контрол над населението на Китай. Конституцията, в която са внесени поправки през 2004 г., все още твърдо заявява, че „китайците с различна етническа принадлежност ще продължават да се придържат към народната демократична диктатура и социалистическия път под предводителството на Китайската комунистическа партия, ръководството на марксизма-ленинизма, идеологията на Мао Дзедун, теориите на Дън Сяопин и важните идеи на „Трите представи“.

„Леопардът умря, но кожата му остана“[1]. Така днешната ККП остава само с „кожата“ си. ККП е унаследила тази кожа и я използва, за да поддържа своята власт над Китай.

Какво е естеството на кожата, унаследена от ККП, т. е. каква е самата организация на партията?

I. Типичните за един култ черти на ККП

Комунистическата партия по същество представлява зъл култ, който вреди на човечеството.

Макар комунистическата партия никога да не се е наричала религия, тя напълно съответства на религията като структура. (Таблица 1). С основаването си комунистическата партия разглежда марксизма като абсолютната истина за света, набожно се поклания на Маркс като на свой духовен Бог и призовава към участие в доживотна борба за построяване на „комунистическия земен рай".

Таблица 1.

Религиозните черти на ККП

	Основни форми на религиите	Съответстващи форми на ККП
1	Църква или платформа (сцена)	Всички нива на комитети на партията; платформата се простира от партийните събрания до всички медии, контролирани от ККП
2	Доктрини	Марксизъм-ленинизъм, идеологията на Мао Дзедун, теорията на Дън Сяопин, „Трите представи" на Дзян Дзъмин и Конституцията на партията
3	Въвеждане	Церемония, по време на която се произнасят клетви във вечна вярност към ККП
4	Посвещаване на една религия	Всеки член на партията може да вярва само в комунистическата партия
5	Свещеници	Партийните секретари и служители, отговарящи за партийните дела на всички равнища
6	Служба на Бога	Клевета срещу всички богове и самопровъзгласяване за негласен „Бог"

7	Смъртта се нарича „възтигане на Небето или слизане в Ада“	Смъртта се нарича „да навестиш Маркс“
8	Канони	Теориите и трудовете на вождовете на комунистическата партия
9	Проповеди	Всички видове събрания, речите на лидерите
10	Четене на каноните или кръстосано изучаване на каноните	Политически изследвания, рутинни групови събрания или дейности на партийните членове
11	Химн (религиозни песни)	Песни, възхваляващи партията
12	Дарения	Задължителен членски внос; задължително разпределение на правителствения бюджет, заработен с кръв и пот от хората за разходите на партията
13	Дисциплинарни наказания	Наказанията на партията варират от „домашен арест и обиск“ и „изключване от партията“ до смъртни изтезания и дори наказване на близки и приятели

Комунистическата партия значително се различава от всяка ортодоксална религия. Всички ортодоксални религии вярват в Бог и добротата и имат за цел да напътстват морално човечеството и да спасяват души. Комунистическата партия не вярва в Бог и е против традиционния морал.

Това, което комунистическата партия е извършила, доказва, че тя е зъл култ. Доктрините ѝ са основани на идеята за класова борба, насилствена революция и диктатура на пролетариата и впоследствие довеждат до така наречената комунистическа революция, изпълнена с кръв и насилие. Червеният терор при комунизма продължава почти столетие, носейки бедствия на много страни в света, отнемайки десетки милиона животи. Комунистическата вяра, създала ад на Земята, не е нищо по-различно от най-низкия култ в света.

Чертите на култа на комунистическата партия могат да бъдат резюмирани в шест заглавия:

1. Смесване на доктрините и отстраняване на дисидентите

Комунистическата партия смята марксизма за своя религиозна доктрина и го представя като неоспорима истина. Доктрините на комунистическата партия се отличават с недостиг на доброта и търпимост. Вместо това, те са пълни с арогантност. Марксизмът е създаден в началния период на капитализма, когато производителността е била ниска, а науката – слабо развита. Марксизмът няма правилно разбиране за отношенията между човека и обществото или човека и природата. За съжаление тази еретична идеология се развива в международно комунистическо движение и нанася вреда на човечеството в продължение на повече от столетие – преди хората да се откажат от нея, разбирайки, че е напълно погрешна.

Партийните лидери от Лениново време насам постоянно коригират доктрините на култа. От теорията на Ленин за насилствената революция и тази на Мао Дзедун за нестихващата революция под диктатура на пролетариата до „Трите представи“ на Дзян Дзъмин, историята на комунистическата партия изобилства от еретични теории и заблуди. Макар тези теории на практика постоянно да са предизвиквали бедствия и да са противоречиви, комунистическата партия все още ги обявява за универсално правилни и задължава хората да изучават доктрините ѝ.

Отстраняването на дисидентите е най-ефективното средство на злия култ на комунизма за разпространението на собствените му доктрини. Понеже доктрината и поведението на този зъл култ са твърде нелепи, комунистическата партия трябва да принуди хората да ги приемат, осланяйки се на насилие при отстраняването на дисидентите. След като ККП поема юздите на управлението в Китай, тя започва „поземлената реформа“, за да отстрани класата на земеделците, „социалистическа реформа“ в промишлеността и търговията, за да отстрани капиталистите, „движението за изчистване на реакционерите“, за да отстрани народ-

ните религии и чиновниците (заемали постовете преди идването на власт на комунистите), „антидясното движение“, за да застави интелектуалците да мълчат и „Великата културна революция“, за да унищожи традиционната китайска култура. ККП успява да обедини Китай под комунистическия зъл култ и да достигне ситуация, в която всеки чете Червената книга, изпълнява „танца на верността“ и „се допитва за указания до партията сутрин и докладва на партията вечер“. В периода след управлението на Мао и Дън ККП отстоява позицията, че Фалун Гонг, традиционна китайска практика за самоусъвършенстване, вярваща в Истинност, Доброта и Търпимост, би се конкурирала с нея по масовост – затова ККП решава да унищожи Фалун Гонг. Тя започва геноцидно преследване на Фалун Гонг, което продължава и днес.

2. Преклонението пред вожда и идеите за превъзходството на лидера

През целия период на управление на ККП – от Маркс до Дзян Дзъмин – портретите на лидерите на комунистическата партия се излагат за поклонение. Абсолютната власт на лидерите на ККП забранява каквото и да е съмнение. Мао Дзедун е бил представян като „Червено Слънце“ и „Големият Освободител“. Партията прехвалва неговото писмо, казвайки, че „едно изречение се равнява на 10 000 обикновени изречения“. Като „обикновен член на партията“ Дън Сяопин някога доминирал в китайската политика като повелител. Теорията на Дзян Дзъмин „Трите представи“ е малко повече от 40 йероглифа заедно с пунктуацията, но Четвъртата пленарна сесия на ККП я извисява като „даваща творчески отговор на въпросите какво е социализма, как се строи социализма, каква партия строим и как да строим партията“. Партията също така без мярка хвали идеите в „Трите представи“, въпреки че в този случай подигравателно заявява, че това е продължение и развитие на марксизма-ленинизма, идеологиите на Мао Дзедун и теориите на Дън Сяопин.

Зверското избиване на невинни хора от Сталин, катастрофалната „Велика културна революция“, започната от Мао Дзедун, заповедта на Дън Сяопин за кръвопролитието на площад „Тянанмън“ и продължаващото преследване на Фалун Гонг начело с Дзян Дзъмин са ужасните резултати от еретичната диктатура на комунистическата партия.

От една страна, ККП предвижда в своята конституция: „Цялата власт в Китайската народна република принадлежи на народа. Органите, чрез които народът осъществява управлението на страната, са Националният народен конгрес и местните народни конгреси на различни равнища“. „Никаква организация или човек не могат да стоят над Конституцията и закона“[2]. От друга страна, според Устава на ККП, партията е ядрото на лидерството на китайската социалистическа идея, без да зачита страната и народа. Председателят на Постоянния комитет на Националния народен конгрес държал „важни речи“ из цялата страна, утвърждаващи идеята, че Националният народен конгрес – най-висшият орган на държавната власт – е длъжен да се подчинява на лидерството на ККП. Съгласно принципите на ККП за „демократичен централизъм“, всяка партия е длъжна да се подчинява на Централния комитет на ККП. Казано по-конкретно, това, за което действително настоява Националният народен конгрес, е диктатура на генералния секретар, която на свой ред е защитена от законодателството.

3. Промиване на мозъци, контрол над съзнанието, твърда организация и никакъв изход за партийния член

Организацията на ККП е изключително „твърда“: за да стане член, на човек са му нужни препоръки от други двама членове; новият член е длъжен да се закълне във вечна вярност към партията в момента на приемането му; партийните членове плащат членски внос, посещават организираните събития и вземат участие в групови политически занятия. Партийните организации се разпростират на всички правителствени нива. Основни организации на ККП има във всяко село, град и район. ККП конт-

ролира не само партийните членове и дела, но така също и тези, които не членуват в нея, защото режимът повелява всеки „да се подчинява на лидерството на партията“. В годините на провеждане на кампаниите на класовата борба, „свещениците“ на религията на ККП, а именно партийните секретари на всички нива, много често не знаели какво точно правят, освен че дисциплинират хората.

„Критиката и самокритиката“ по време на партийните срещи служат като общо, безкрайно средство за управляване съзнанията на членовете. През периода на съществуването си ККП провежда много политически движения, за да „изчисти членовете на партията“, „да коригира партийната атмосфера“, „да залови предателите“, „да проведе чистка на антиболшевишкия корпус“ (Корпус АБ)[3] и „да дисциплинира партията“, периодично проверявайки „чувството на партийна природа“ – тоест използвайки насилие и всявайки ужас, за да изпита предаността на членовете към самата партия и да се убеди, че те винаги вървят в крак с нея.

Приемането в ККП прилича на подписване на невъзвратим договор за продажба на душата и тялото. Чрез постановленията на партията, винаги надвишаващи националните закони, ККП може да изключи всеки член по желание, докато отделен член не може сам да се оттегли без да бъде подложен на сериозно наказание. На оттеглянето от партията се гледа като невярност, която навлича страшни последствия. По време на Великата културна революция, когато култът на ККП държи абсолютна власт, било известно, че ако партията поиска да ви убие, няма да успеете да се спасите; ако партията поиска да живеете, то вие няма да успеете да умрете. Ако човек извърши самоубийство, ще го нарекат „страхливец, бягащ от народното наказание за престъпленията си“, а членовете на семейството му също ще бъдат въвлечени и наказани.

Процесът на вземане на решения в партията работи като черна кутия, тъй като вътрешнопартийните борби задължително трябва да бъдат съхранени в абсолютна тайна. Всички партий-

ни документи са конфиденциални. Страхувайки се от разобличение за престъпните си действия, ККП често преследва дисиденти, обвинявайки ги в „разгласяване на държавни тайни“.

4. Принуждаване към насилие, кръвопролития и жертви за партията

Мао Дзедун е казал: „Революцията не е покана за обяд или писане на есе, или създаване на картина, или бродиране; тя не може да бъде толкова изтънчена, толкова бавна и нежна, толкова умерена, добра, учтива, сдържана и благородна. Революцията е въстание, акт на насилие, в който една класа събаря друга“[4].

Дън Сяопин препоръчва: „Убийство на 200 000 души в замяна на 20-годишна стабилност“.

Дзян Дзъмин нарежда: „Унищожете ги (практикуващите Фалун Гонг) физически, опорочете репутацията им и ги съсипете материално“.

ККП издига насилието и убива безчислен брой хора по време на своите политически движения. Тя обучава хората да се държат с врага „студено, като студената зима“. Подразбира се, че червеното знаме е „оцветено от червената кръв на мъчениците“. Партията се кланя на червения цвят заради своето пристрастие към кръв и кръвопролития.

Тя прави изложби „на героичните“ примери, за да поощри хората да се жертват за нея. Когато Джанг Сиде умира, работейки в пещ, за да произведе опиум, Мао Дзедун хвали смъртта му – „тежка като планината Тай“[5]. В тези безумни години „храбри думи“ от типа на „Не се страхувай нито от трудности, нито от смърт“ и „Горчивата жертва засилва смелото решение; ние ще заставим Слънцето и Луната да сияят в новите Небеса“, подхранват стремежите сред крайния недостиг на материални ресурси.

В края на 70-те години Виетконг изпраща войска и сваля режима на Червените кхмери, който е подпомаган от ККП и извършва отвратителни престъпления. Макар ККП да изпада в ярост, тя не може да изпрати войска за поддръжка на Червени-

те кхмери, тъй като Китай и Камбоджа нямат общи граници. Вместо това, за да накаже Виетконг, ККП започва война срещу Виетнам на китайско-виетнамската граница за „самоотбрана“. Десетки хиляди китайски войници дават кръвта и живота си в името на тази борба между комунистическите партии. Тяхната смърт на практика няма нищо общо с териториите или суверенитета. Няколко години по-късно ККП позорно увековечава паметта на безсмислените жертви на много наивни и надарени млади хора като „революционния героичен дух“, непочтително заимствайки от песента „Изящните маниери, потопени в кръв“. 154 китайски мъченици загиват през 1981 г., превземайки възвишението Фака в област Гуансъ, но ККП небрежно го връща на Виетнам, когато Китай и Виетнам установяват границата си.

Когато необузданото разпространение на атипичната пневмония заплашва живота на хората в началото на 2003 г., ККП с готовност приема на работа много млади медицински сестри. След това тези жени са бързо пратени в болниците да се грижат за болни от атипична пневмония. ККП изпраща младите хора на най-опасната линия на фронта, за да създаде „величествен имидж“ – „Не се страхувай нито от трудности, нито от смърт“. Партията обаче не може да обясни къде са по онова време останалите 65 милиона партийни членове и какъв имидж са създали те за нея.

5. Отричане на вярата в Бог и потискане на човешката природа

ККП пропагандира атеизъм и твърди, че религията е „духовен опиум“, който може да опиянява хората. Тя използва властта си, за да унищожи всички религии в Китай и след това обожествява себе си, давайки абсолютна власт в страната на култа към ККП.

Докато ККП саботира религията, тя разрушава и традиционната култура. Партията разпространява убеждението, че понятия като „традиция“, „морал“ и „етика“ са феодални, суеверни и реакционни и ги унищожава в името на революцията. По време на Великата културна революция широко разпространени уродливи явления нарушават китайските традиции. Така напри-

мер зачестяват случаите на семейни двойки, обвиняващи се един друг в партийно неподчинение, студенти, биещи преподавателите си, бащи и синове, въставащи един срещу друг в името на партията, Червената гвардия, безжалостно убиваща невинни и избиваща метежници, случаи на разрушения и грабежи. Това са естествените последици от потискането на човешката природа.

След установяването на своя режим ККП принуждава националните малцинства да засвидетелстват предаността си към комунистическото ръководство, излагайки на риск създадената от тях богата и ярка етническа култура.

На 4 юни 1989 г. така наречената Народноосвободителна армия избива множество студенти в Пекин. Това накара китайците напълно да изгубят надежда за политическото бъдеще на Китай. Оттам насетне целият китайски народ се концентрира върху заработването на пари. От 1999 г. до днес ККП жестоко преследва Фалун Гонг, обръщайки се против „Истинност, Доброта и Търпимост“ и предизвиквайки по този начин ускорено снижаване на моралните норми.

От началото на новото столетие новите инспекции за незаконни изземвания на общински земи6 и конфискацията на паричнокредитните и материални средства [от корумпирани служители на ККП в съдружие със спекуланти] остави много хора в мизерия и без дом. Броят на хората, които се обръщат към правителството в опит да поправят несправедливостите, се увеличи рязко и социалният конфликт се разрасна. Крупните, масови протести зачестиха и са потушавани яростно от полиция и въоръжени сили. Фашистката природа на „републиката“ се видя и обществото изгуби моралната си съвест.

В миналото злодеите не са вредели на най-близките си, или, както казва поговорката, лисицата ловува далече от дома. Сега, когато хората искат да изиграят някого, предпочитат своите роднини и приятели и наричат това „убийство на познатите“.

В миналото китайските поданици поставяли целомъдрието над всичко останало, докато в днешни дни хората се присмиват на бедните, но не и на проститутките. Историята на разрушение-

то на човешката природа и морал в Китай е ясно изразена в следната балада:

„През 50-те хората си помагаха един на друг,
През 60-те хората се бореха един срещу друг,
През 70-те хората се лъжеха един друг,
През 80-те хората се грижеха само за себе си,
През 90-те хората се възползват от всеки, когото срещнат."

6. Военно завземане на властта, монополизиране на икономиката и необуздани политически и икономически амбиции

Единствената цел на създаването на ККП е да завземе властта с помощта на въоръжените сили и после да създаде система на държавна собственост, в която държавата държи монопола в плановата икономика. Необузданите амбиции на ККП далеч надхвърлят амбициите на обикновените зли култове, които просто трупат пари.

В страна на държавна социалистическа собственост, управлявана от комунистическата партия, партийните организации, разполагащи с огромна власт – партийните комитети и клонове на различни равнища – са наложени или са преобладаващи в държавната инфраструктура. Собствениеските партийни организации управляват държавния апарат и извличат фондове непосредствено от бюджета на правителството на различни нива. Подобно на вампир, ККП е изсмукала от нацията огромно количество богатства.

II. Вредата, нанесена от култа на ККП

Когато се споменават инциденти от типа Аум Сенрик (Аум Шинри Кьо, Висшата Истина), убиващи хора с невропаралитичния газ зарин, възнасянето на Слънчевия храм в Небесата чрез самоубийство или масовото самоубийство на над 900 последователи на „Народния храм" на Джим Джоунс, всички треперят от страх и възмущение. ККП обаче е зъл култ, извършил хиляди пъти по-тежки престъпления, навредили на безброй същества.

Това е така, защото ККП притежава следните уникални особености, които липсват при обичайните култове.

Злият култ е превърнат в държавна религия

В повечето страни, ако не изповядва дадена религия, човек все пак може да се радва на щастлив живот, без да чете литературата и да слуша принципите на тази религия. В Китай обаче човек не може да живее, без да е под постоянното влияние на доктрините и пропагандата на култа към ККП, тъй като ККП е превърнала този зъл култ в държавна религия от момента на завземането на властта.

ККП започва да „насажда" политическите си проповеди още в детските градини и началното училище. Човек не може да получи висше образование или професионално повишение, без да премине политическа експертиза. Нито един от въпросите в политическата експертиза не допуска независимо мислене. За да вземат изпитите, тези, които ги полагат, са длъжни да заучат стандартните отговори, предоставени от ККП. Злочестите китайци са принудени да повтарят проповедите на ККП дори когато са още млади, многократно промивайки съзнанията си. Когато повишават професионалните кадри в по-висши офиси на правителството, независимо от това дали са членове на ККП или не, те са длъжни да завършат партийната школа. Човек няма да бъде повишен, докато не отговаря на изискванията за завършил партийната школа.

В Китай, където комунистическата партия е държавна религия, не се позволява съществуването на групи с различно мнение от това на партията. Даже „демократическите партии", създадени от ККП като политически заслон, и реформираната църква на „Трите само-" (тоест самоадминистрация, самоподдръжка и саморазпространение) са длъжни формално да признаят лидерството на ККП. Съгласно сектантската логика на ККП, верността в нея е пръв приоритет, преди приемането на каквито и да било други вярвания.

Средствата за управление на обществото – доведени до крайност

Този зъл култ успява да стане държавна религия, защото ККП установява пълен социален контрол и лишава хората от свобода. Този вид контрол е безпрецедентен, тъй като ККП лишава хората от частната собственост, която е в основата на свободата. Преди 1980 г. хората в градските райони се изхранвали, работейки само в управлявани от партията предприятия. Фермерите в селските райони били длъжни да живеят в земеделски участъци, принадлежащи на партийните комуни. Никой не можел да избяга от контрола на ККП. В такава социалистическа страна като Китай организацията на комунистическата партия е вездесъща – от централното правителство до най-основните нива на обществото, включвайки села и квартали. Чрез партийните комитети и клонове на всички нива ККП поддържа абсолютен контрол над обществото. Такъв строг контрол напълно унищожава индивидуалната свобода – свободата на придвижване (адресна регистрация по местоживеене), свободата на словото (500 000 реакционери са репресирани от ККП, защото използвали свободата на словото), свободата на мисълта (Лин Джао и Джан Джисин7 са убити за това, че се съмнявали в ККП) и свободата на достъп до информация (четенето на забранени книги или слушането на „вражески радиостанции“ са незаконни; достъпът до интернет също се контролира).

Някой може да каже, че частната собственост днес е разрешена от ККП, но не трябва да забравяме, че тази политика на реформи и приемственост се появява, когато социализмът достигне до състояние, при което хората нямат какво да ядат и националната икономика е на границите на краха. ККП е била длъжна да отстъпи, за да спаси себе си от унищожение. Дори с последните реформи и откритост обаче ККП никога не е отслабвала контрола си над хората. Продължаващото зверско преследване на практикуващите Фалун Гонг може да се случи само в страна, която се управлява от комунистическа партия. Ако ККП успее да стане икономически гигант, каквото е желание-

то ѝ, със сигурност би засилила контрола си над китайския народ.

Проповядване на насилие и презрение към живота

Почти всички зли култове управляват своите последователи или се съпротивляват на външния натиск чрез насилие. Не са много обаче тези, които са се обръщали към насилие до такава степен, както ККП – без никакви задръжки. Дори общият брой на смъртните случаи, причинени от всички други зли култове по целия свят, не може да се сравни с броя на хората, убити от ККП. Култът на ККП гледа на човечеството просто като на средство за реализиране на собствените цели; убийството – това е просто още едно средство. По такъв начин ККП няма никакви резерви или скрупули в преследването на хората. Всички, включително защитниците, членовете и лидерите на ККП, могат да станат цели за поражение.

ККП е съдействала на камбоджанските Червени кхмери, типичен пример за зверствата на комунистическата партия и за пренебрежението ѝ към живота. Вдъхновена и водена от учението на Мао Дзедун, по време на господството си, продължило три години и осем месеца, Камбоджанската комунистическа партия под ръководството на Пол Пот избива два милиона души – приблизително една четвърт от цялото население на тази малка страна – за да „елиминира системата на частната собственост“. Над 200 000 жертви от общия брой убити са с китайска етническа принадлежност.

За да увековечи престъпленията, извършени от комунистическата партия, и в памет на жертвите, Камбоджа създаде музей за документиране и представяне на злодеянията на Червените кхмери. Музеят се намира в бивш затвор на Червените кхмери. Първоначално средно училище, сградата е преобразувана от Пол Пот в затвор С-21, използван за политически затворници. Много интелектуалци са били задържани и изтезавани в него до смърт. Заедно със затворническите сгради и различните инстру-

менти за изтезания са представени и черно-бели снимки на жертвите, преди да бъдат убити. Регистрирани са многобройни ужасяващи изтезания: прерязване на гърлото, пробиване на мозъка, пеленачета, хвърляни на земята и убивани, и т. н. Според сведенията всички тези методи на изтезания са преподавани от „експерти и технически професионалисти“, които ККП е изпращала в поддръжка на Червените кхмери. ККП даже обучила фотографи, които се специализирали във фотографирането (за документация или развлечение) на затворниците, преди да бъдат екзекутирани.

Именно в този затвор С-21 била изобретена машина за извличане на човешки мозък с цел приготвянето на хранителни ястия за лидерите на Камбоджанската комунистическа партия. Затворниците били завързвани към стол пред машината за пробиване на главата. Жертвата изпадала в неописуем ужас, когато бързо въртящо се свредло пробивало главата ѝ отзад, като бързо и ефективно извличало мозъка преди настъпването на смъртта.

III. Културата природа на комунистическата партия

Какво прави комунистическата партия толкова тиранична и толкова зла? Когато призракът на комунистическата партия се появи на този свят, той дойде със смразяваща мисия. В края на „Комунистически манифест“ има много известен абзац.

„Комунистите смятат, че е под достойнството им да крият своите възгледи и цели. Те открито обявяват, че крайните им цели могат да бъдат постигнати само чрез насилствено събаряне на всички съществуващи социални условия. Нека управляващите класи да треперят от страх пред комунистическата революция. Пролетариатът няма какво да губи, освен оковите си. А има цял един свят за завоюване.“

Мисията на този призрак е в това да използва насилие, да предизвика открито човешкото общество, да смаже Стария свят,

„да елиминира частната собственост“, „да елиминира характера, независимостта и свободата на буржоазията“, да премахне експлоатацията, да унищожи семейството и да позволи на пролетариите да управляват света.

Тази политическа партия, която открито е обявила желание „да бие, руши и граби“, не само отрича, че гледната ѝ точка е зла, но в „Комунистически манифест“ самодоволно заявява, че „комунистическата революция е най-радикалният разрив с традиционните отношения; нищо чудно, че развитието ѝ повлече със себе си най-радикалния разрив с традиционните идеи“.

Откъде идват традиционните мисли? Съгласно атеистичния природен закон, традиционните мисли идват по естествен начин от законите на природата и обществото. Те са резултат от системното движение на Вселената. Според разбиранията на тези, които вярват в Бог обаче, човешките традиции и морални ценности са дадени от Него. Независимо от произхода им, най-основните човешка етика, поведенчески норми и стандарти за оценка на добро и зло са относително устойчиви; те са били основен регулатор на човешкото поведение и опора на обществения строй в течение на хиляди години. Ако човечеството изгуби моралните норми и стандарти за определяне на добро и лошо, то няма ли хората да се превърнат в животни? Когато „Комунистически манифест“ обявява, че „категорично ще скъса с традиционните идеи“, той застрашава основата на нормалното съществуване на човешкото общество. Комунистическата партия е била обречена да стане зъл култ, носещ разрушение на човечеството.

Целият „Комунистически манифест“, формулиращ ръководните принципи на комунистическата партия, е изпълнен с крайни заявления, но в него няма ни най-малко доброта и толерантност. Маркс и Енгелс смятали, че са намерили закона за социално развитие по пътя на диалектическия материализъм. Следователно, с „истината“ в ръка, те подложили на съмнение всичко и отрекли всичко. Упорито натрапвали илюзиите на комунизма на хората и не се колебаели в използването на насилие за раз-

рушаване на съществуващата социална структура и културни основи. Това, което „Комунистически манифест“ е дал на новороденaта комунистическа партия, е порочен призрак, който противостои на небесните закони, убива човешката природа и се проявява арогантно, изключително егоистично и абсолютно невъздържано.

IV. Теорията на комунистическата партия за деня на Страшния съд – страх от края на партията

Маркс и Енгелс вселяват злия призрак в комунистическата партия. Ленин основава комунистическата партия в Русия и чрез разбойническо насилие сваля временното правителство, създадено след Февруарската революция[8], прекъсва буржоазната революция в Русия, превзема властта и осигурява солидна основа за създаването на комунистическия култ. Успехът на Ленин обаче не означава победа на пролетариата по целия свят. Напротив, както гласи първият параграф на „Комунистически манифест“, „Всички сили в Стара Европа създадоха свят съюз, за да изгонят този призрак“. След раждането си комунистическата партия незабавно се сблъсква с кризисни премеждия и е заплашвана от унищожение във всеки един момент.

След Октомврийската революция9 руските комунисти (или болшевики) дават на хората не мир и хляб, а само своеволни убийства. Войската на фронта губи войната и революцията се отразява негативно на икономиката. Впоследствие хората започват метежи. Гражданската война бързо се разпространява в цялата страна и фермерите отказват да обезпечават градовете с хранителни продукти. Сред донските казаци започва широкомащабен бунт; тяхното сражение с Червената армия довежда до зверско кръвопролитие. Варварската природа на клането, което се разразява в сражението, намира място в руската литература, например в „Тихият Дон“ на Шолохов и сборника му с разкази за Дон.

Войската под предводителството на бившия белоармейски адмирал Александър Василиевич Колчак и генерал Антон Деникин в един момент почти сваля Руската комунистическа партия. Дори като новородена политическа сила, комунистическата партия е отхвърлена от почти цялата нация, вероятно защото комунистическият култ е бил прекалено зъл, за да завладее сърцата на хората.

Опитът на Китайската комунистическа партия е подобен на руския. От „Инцидентът Мари“ и „Кръвопролитието от 12 април“[10] през петкратните репресии в областите, управлявани от китайските комунисти, и накрая до предприетия 25 000-километров (15 600 мили) „Дълъг марш“ – ККП винаги е била пред заплахата от унищожение.

Комунистическата партия се ражда с намерението да разруши Стария свят на всяка цена. Тогава ѝ се налага да се сблъска с реален проблем: как да оцелее и да не бъде унищожена. Комунистическата партия живее в постоянен страх от собствения си крах. Оцеляването се превръща в главна задача за комунистическия култ, в негов всепоглъщащ фокус. С разпадането на международния комунистически съюз кризата за оцеляването на ККП се разраства. От 1989 г., с приближаването на нейната гибел, страхът ѝ от деня на Страшния съд става още по-реален.

V. Ценното средство за оцеляване на комунистическия култ – жестоката борба

Комунистическата партия неизменно държи на желязната дисциплина, абсолютната преданост и организационните принципи. Членовете, постъпващи в ККП, задължително се заклеват:

„Аз желая да се присъединя към Китайската комунистическа партия, да поддържам конституцията на Партията, да спазвам устава ѝ, да изпълнявам задълженията на член на Партията, да прилагам партийните решения, строго да спазвам партийната дисциплина, да пазя партийните тайни, да съм предан на Партията, да работя усърдно, да посветя целия си живот на кому-

низма, да съм готов при нужда да пожертвам всичко за Партията и народа и никога да не изменям на Партията“ (виж Устав на ККП, първа глава, чл. 6).

Концепцията за цялостното, подобно на култ, посвещаване на партията е наричано от ККП „партийна природа“. Тя изисква при необходимост членът на партията да е готов обезателно да отхвърли всички лични убеждения и принципи, абсолютно подчинявайки се на волята на партията и нейния лидер. Ако партията изисква да се прави добро, човек е длъжен да прави добро; ако е нужно да се извърши зло, то човек трябва да го стори – в противен случай, той няма да отговори на партийния стандарт и това ще се смята за проявление на слаба „партийна природа“.

Мао Дзедун казва: „Марксистката философия е философия на борбата“. По отношение на подхранването и съхранението на партийната природа ККП разчита на механизма на периодичните борби вътре в партията. Чрез непрестанни вътрешни и външни жестоки борби ККП, от една страна, елиминира дисидентите и създава червен терор, а от друга – провежда непрестанни чистки сред партийните членове, прави догмите на учението си още по-строги и подхранва „партийната природа“ на членовете, за да усили бойната мощ на партийната организация. Това се превръща в ценно средство за съхранение на съществуването на комунистическата партия.

Мао Дзедун се явява най-добрият майстор сред лидерите на ККП, усвоявайки това ценно средство на вътрешнопартийната борба – жестокостта на методите ѝ и безсрамността на прийомите ѝ започват в началото на 30-те години в районите, контролирани от китайските комунисти – така наречената Съветска зона.

През 1930 г. в провинция Джиангсъ, принадлежаща към Съветската зона, Мао организира широкомащабен революционен терор, известен като Ликвидация на антиболшевишките групировки (или АБ групировките). Хиляди войници на Червената армия, а така също и членове на местните партийни ядра и обикновени граждани в комунистическите бази са жестоко убити. Непосредствената причина за тези събития е деспотич-

ният контрол на Мао. След като създава Съветската зона в Джиангсъ, Мао се сблъсква с противопоставянето на местната Червена армия и партийните организации на Югозападен Джиангсъ, оглавени от Ли Венлин. Мао не може да позволи под носа му да има каквато и да е организация, противостояща на влиянието му и силата на волята му, и безжалостно използва най-крайни мерки за потискането на партийните членове, подозирани в инакомислие. За създаването на атмосфера за изкореняването на „групировките АБ“ Мао не се поколебава да започне с войските, намиращи се под директното му командване. От края на ноември до средата на декември фронтовата Червена армия минава през „бързо коригиране на армията“. Организации за изкореняване на контрареволюционерите са създадени на всяко ниво на армията, включително на ниво дивизия, полк, батальон, рота, взвод, които арестували и убивали партийни членове, произхождащи от семейства на земевладелци, на богати селяни или на недоволните. За няма и месец, от над 40-хилядната Червена армия около 4400 души са заклеймени като елементи на „групировките АБ“, сред тях и над 10 капитани („капитаните на групировките АБ“). Всички те са екзекутирани.

По-нататък Мао започва да наказва дисидентите в Съветската зона. През декември 1930 г. той издава нареждане за изпращането на Ли Шаоцю – главен секретар на централното политическо управление на частите на Червената армия, а така също и тогавашен председател на комитета по изкореняване на контрареволюционерите – като представител на Генералния пограничен комитет, в град Футян в провинция Джянгси, намиращ се под съветска власт.Ли Шаоцю арестува членове на местния Акционен комитет и осем основни ръководители на двадесети полк на Червената армия, сред които Дуан Лянби, Ли Байфан и други. Те са подложени от него на разнообразни жестоки изтезания като побой и изгаряния по тялото. Биват пребивани така, че са неспособни да се движат – целите им тела са покрити с рани и изгаряния, пръстите на ръцете им са счупени. Според записките, документиращи тогавашните събития, виковете на жертви-

те били толкова силни, че раздирали небето, а зверските методи на изтезания – нечовешки в своята жестокост.

На 8 декември съпругите на Ли Байфан, Ма Мин и Джоу Миан отиват на посещение на съпрузите си, но също са арестувани като представители на „групировките АБ“ и подложени на мъчения, в това число жестоки побои, обгаряне на половите органи и телата и пробождане на гърдите с ножове. Под подобни жестоки изтезания Дуан Лянби признава, че Ли Уенлин, Жин Уанбан, Лию Ди, Джоу Миан, Ма Мин и други са лидери на АБ групировката и че освен това голяма група контрареволюционери се подвизава в училищата на Червената армия.

От 7 декември до вечерта на 12 декември, само за пет дни при провеждането на жестока чистка срещу контрареволюционерите във Футян Ли Шаоцю и неговите съратници арестуват над 120 предполагаеми членове на антиболшевишката групировка и десетки нейни главнокомандващи; над 40 души са екзекутирани. Жестоките действия на Ли Шаоцю и съратниците му довеждат до „Футянските събития“[11] от 12 декември 1930 г., потресли Съветската зона (виж китайските „Исторически изследвания върху изкореняването на „групировките АБ“ от Мао Дзедун в Съветската зона, район Джянгси“, с автор Гао Хуа).

Опирайки се на своята теория и практика на борбата от съветските райони до Ян'ан, Мао Дзедун постепенно установява абсолютен контрол над партията. След като ККП идва на власт през 1949 г., Мао продължава да разчита на същите вътрешнопартийни борби. Например по време на Осмия пленум на срещата на Осмия централен комитет в Лушан през 1959 година Мао рязко напада Пън Дехуей[12] и го отстранява от длъжност. Всички лидери, присъстващи на това заседание, са приканени да заемат позиция по въпроса и малцината, осмелили се да изразят различно мнение, един след друг са заклеймени като антипартийния блок на Пън Дехуей. По време на Културната революция старите кадри на Централния комитет на ККП са подложени на наказания един след друг, но всички те приемат покорно това – кой ще се осмели да възрази на Мао? ККП винаги е поставяла акцента на

желязната дисциплина, на предаността към партията и на организационните принципи, изискващи абсолютното подчинение на вожда. Тази партийна природа е била внедрена в процеса на непрекъснати политически борби.

Бившият лидер на ККП Ли Лисан е докаран до предела на издръжливостта си по време на Културната революция. 68 годишен, всеки месец той е разпитван средно по седем пъти. Съпругата му Ли Ша е третирана като шпионин на съветските ревизионисти и по това време вече е хвърлена в затвора; повече нищо не се чува за нея. Отчаян и в пълна безизходица, Ли слага край на живота си, поглъщайки голямо количество сънотворни. Преди смъртта си той пише писмо до Мао, в което действително проявява това, което не позволява на партиен член да се откаже, дори на прага на смъртта – „партийната природа“:

„Господин Председател,

Сега съм на път да изменя на партията, извършвайки самоубийство и нищо не може да оправдае моето престъпление. Искам да заявя само едно, че аз и моето семейство никога не сме сътрудничили с вражески държави. Единствено в тази връзка моля Централният комитет да направи основателна проверка и изводи, изхождайки от реалните факти...

Ли Лисан,

22 юни 1967 г.“[13]

Макар впоследствие теорията на Мао Дзедун за борбата да донася на Китай безпрецедентна катастрофа, тези провеждани „веднъж на седем-осем години“ политически движения и вътрешнопартийни борби се превръщат в гаранти за оцеляването на ККП. Всеки път тези кампании подлагали на репресии около 5 процента от населението, а останалите деветдесет и пет процента били довеждани до състояние на покорно придържане към основната партийна линия, подсилвайки по този начин обединяващата ѝ сила и разрушителната ѝ мощ. Тези борби позволявали атакуването на всяка съпротивителна сила и елимини-

рането на така наречените нестабилни елементи – нежелаещите да се откажат от своята съвест. Чрез този механизъм, да завладеят властта можели само партийните членове с най-добре развито желание за борба и с най-добри умения в прилагането на хулигански прийоми. Лидерите на култа на ККП задължително трябвало да имат богат опит в борбата и да са изпълнени с партийния дух. Наред с това, подобна жестока борба дава „кървав урок“ на участниците в нея и промива съзнанията им. Същевременно този процес непрекъснато зарежда партията и усилва желанието ѝ за борба, като по този начин гарантира оцеляването ѝ и предотвратява превръщането ѝ в умерена група, отказала се да се бори.

Тази партийна природа, изисквана от ККП, е еволюирала именно от култовия характер на партията. За осъществяването на целите си тя решително унищожава всички традиционни принципи, използвайки без колебание всякакви средства за борба срещу всяка една сила, застанала на пътя ѝ. Ето защо ѝ е необходимо да възпита членовете си така, че да бъдат покорни партийни инструменти без емоции, чувство за справедливост или вяра. Основата на тази природа на ККП се корени в омразата ѝ към човешкото общество и традиции, в това, че надценява себе си прекалено и в прекомерния ѝ егоизъм и неуважение към живота на другите. В името на своите така наречени идеали ККП използва насилие, за да разгроми целия свят на всяка цена и да унищожи всяко инакомислие. Такъв еретичен култ непременно среща съпротивление от всички хора със съвест, затова той непременно е длъжен да елиминира човешката съвест ведно с доброжелателността им, за да накара хората да повярват в злата доктрина. Затова, за да гарантира съществуването си, тя най-напред трябва да унищожи именно съвестта, добротата и нравствеността на хората, превръщайки ги в покорни роби и инструменти. Според партийната логика партийните живот и интереси стоят над всичко, даже над колективните интереси на всички партийни членове, взети заедно. Ето защо всеки отделен член е длъжен да бъде готов в необходимото време да жертва себе си за партията.

Историята на ККП показва, че независимо от това колко голям принос за партията са имали и колко лишени от лични интереси и амбиции са били, хора като Чън Дусиу и Чу Чиубай (които успели макар и малко да съхранят съзнанието на традиционни интелектуалци), като Ху Яобан и Джао Зианг (които въпреки всичко се грижели за интересите на народа) и Джу Ронджъ (който бил честен чиновник и действително работел за хората) – също се оказали подложени на чистки, сваляне от постове или ограничени от интересите и дисциплината на партията.

Партийната природа, пропита до мозъка на костите на партийните членове в процеса на дългогодишна борба, впоследствие довежда до правене на компромиси и капитулация в ключови моменти. Тъй като подсъзнателно най-големият им интерес е съхранението на партията, те по-скоро биха се пожертвали и биха видели с очите си зловредните сили в партията да убиват, отколкото да дръзнат да отправят предизвикателство към нейното съществуване чрез съвестни и състрадателни мисли. Това се явява резултат именно от действието на механизма на борба на партията: тя превръща добрите хора в инструменти за свое ползване, като с помощта на партийната природа в максимална степен потиска и дори унищожава човешката съвест. Провеждайки многократни „борби за прокарване на партийната линия“, ККП низвергва повече от 10 партийни лидери или указани приемници; нито един партиен лидер не свършва добре. Макар Мао Дзедун да е кралят в продължение на 43 години, малко след смъртта му съпругата и племенникът му са хвърлени в затвора. Това е приветствано от цялата партия като велика победа на маоизма. Комедия ли е това или фарс?

След като ККП завзема властта, започват непрестанни политически движения, от вътрешнопартийни борби до такива извън пределите на партията. Така е било по времето на Мао Дзедун, така е и в постмаоистката ера на „реформи и откритост“. Едва през 80-те години, когато мисленето на хората започва да става малко по-свободно, ККП, провеждайки политика „за противодействие на буржоазната либерализация“ издига „Четирите

основни принципа“[14] с цел да запази абсолютната си власт. Мирното искане за демокрация на студентите през 1989 г. среща кървав отпор, защото партията не може да се примири с демократическия полъх. През 90-те години се наблюдава бързо нарастване на броя на практикуващите Фалун Гонг, вярващи в Истинност, Доброта и Търпимост, но те са посрещнати с геноцидни репресии, започнали през 1999 г. и продължаващи и до днес. Причината за това е в нетърпимостта на ККП към проявленията на човешката природа и добрите мисли. Тя е принудена да прибягва до насилие, за да унищожи съвестта на хората и да обезпечи собствената си власт. С влизането в XXI век интернет обедини в едно целия свят, но ККП харчи много средства за ограничаване достъпа до определени интернет сайтове и за залавяне на либерално настроени в мрежата, страхувайки се от свободния достъп на хората до информация.

VI. Упадъкът на злия култ на ККП

Злият култ на ККП управлява, като се противопоставя на небесните принципи и човешката природа. Той е известен с безразсъдното величаене на партията, арогантността си, егоизма си и бруталните си, несдържани действия. ККП постоянно носи бедствия на страната и народа, но никога не признава грешките си, нито пък би разкрила истинската си същност пред хората. Партията никога не се е колебаела да променя своите лозунги и названия, смятани от нея за средства за поддържане на контрола. За да задържи властта, тя е готова на всичко, напълно загърбвайки морала, справедливостта и човешкия живот.

Превръщането на този зъл култ в институция, както и неговото социализиране, водят към неговия крах. Поради централизацията на властта общественото мнение е заглушено, а всички възможни механизми за контрол – унищожени, без никаква сила, способна да спре движението на ККП към падение и разруха.

Днешната ККП вече се е превърнала в най-голямата управляваща партия в света, въвлечена в злоупотреби и корупция. Спо-

ред официална китайска статистика сред 20-те милиона правителствени и партийни чиновници за последните 20 години, 8 милиона са уличени в корупция и са попаднали под дисциплинарни или криминални наказания според законите в Китай; ако към тях се прибавят и все още неизвестните корумпирани служители, числото на корумпираните партийни и правителствени чиновници се изчислява на над две-трети, като само малка част от тях са разследвани и изобличени.

Осигуряването на материални придобивки чрез корупция и грабителства се явява най-голямата обединяваща сила на днешната ККП. Корумпираните чиновници знаят, че без партията не биха имали шанс да се облагодетелстват лично, а ако партията бъде низвергната, ще бъдат лишени не само от властовите пълномощия, но и ще бъдат подложени на разследвания. В романа „Гневът на Небето“, изобличаващ задкулисните отношения между длъжностните лица на ККП, авторът Чън Фан, използвайки думите на Хао Сианшоу, заместник-директор на общинската служба на ККП, разкрива голяма партийна тайна: корупцията стабилизира политическата ни власт.

За китайския народ е пределно ясно: „Ако се борим с корупцията, ще унищожим партията; ако не се борим с корупцията, ще унищожим нацията“. ККП обаче не би рискувала собствената си участ, за да се бори с корупцията. Това, което ще направи, е да убие няколко корумпирани чиновници, в името на имиджа си пред обществото, удължавайки с още няколко години живота си за сметка на малък брой корумпирани елементи. Днес запазването на властта и отлагането на неизбежния ѝ край са единствените цели на ККП.

В днешен Китай нормите за етика и морал са западнали до неузнаваемост. Нискокачествена продукция, проституция, наркомания, сътрудничество на чиновници с бандити, мафиотски организации, хазарт, рушветчийство – всякакъв вид корупция – се разпространяват с голяма скорост. Партията до голяма степен игнорира този морален упадък, докато много високопоставени служители се явяват задкулисни босове, източващи сред-

ства за протекцията на хора, които се страхуват. Според Цай Шаочин, специалист в изучаването на проявленията на мафията в специализирания институт в град Нанжин, в Китай има поне около милион мафиотски и престъпни организации. Всеки задържан член на някоя от тях неизменно разобличава стоящи зад тях корумпирани комунисти, били те правителствени служители, съдии или полицаи.

ККП се страхува от появата на съвест и нравственост у китайския народ, затова не се осмелява да му даде свобода на вярата и мисълта. ККП репресира жестоко и чрез всички възможни методи добрите вярващи хора – като нелегалните членове на християнската църква, вярващи в Исус и Бог, както и последователите на Фалун Гонг, стремящи се към Истинност, Доброта и Търпимост. ККП се страхува, че демокрацията може да сложи край на еднопартийното ѝ управление, затова не се осмелява да даде на хората политическа свобода. Тя действа стремително за арестуването на независимите либерали и активните защитници на гражданските права. ККП обаче действително дава на китайците една изкривена свобода. Докато човек не се намесва в политиката и не е против ръководителите на партията, той може да даде воля на желанията си дори ако това означава да извърши някакво злодеяние или неетични неща. В резултат на това, покварата на ККП става все по-стремглава, а моралните критерии на китайското общество се пързалят надолу с обезпокоителна скорост.

„Блокирала пътя към Небесния рай, отворила портата към Ада“ – това изказване действително много добре описва как еретичният култ на ККП погубва днешното китайско общество.

VII. Някои размисли за пагубното управление на ККП

Какво представлява комунистическата партия?

Този на пръв поглед лесен въпрос няма лесни отговори. Под предлог, че съществува „заради хората“, и приемайки формата на политическа партия, тя действително е заблудила милиони хора. И все пак, комунистическата партия не е политическа партия в обикновения смисъл на думата, а вреден и зъл култ, обсебен от зъл призрак. Комунистическата партия е живо същество, чието проявление в този свят са партийните организации. Това, което наистина управлява партията, е злият дух, който пръв се е вселил в нея, и той е това, което определя същността ѝ.

Лидерите на комунистическата партия, макар да се явяват вождове на култа, са само глашатаи и слуги на злия призрак и партията. Когато техните намерения и цели са в синхрон с партията и могат да бъдат използвани от нея, те са избирани за предводители. Но когато вече не удовлетворяват потребностите на партията, биват жестоко низвергнати. Механизмът на партийната борба гарантира, че само най-коварните, най-злобните и най-жестоките ще се задържат на лидерските постове в комунистическата партия. В историята на ККП около дузина високопоставени партийни служители са изпадали в немилост, което потвърждава горното твърдение. В действителност най-висшите ръководители на партията вървят по много тънко острие. Те могат или да се оттеглят от партията и да останат с добро име в историята като Горбачов, или да бъдат пожертвани от комунистическата партия както мнозина нейни генерални секретари.

Целта на партията е поробването и потискането на хората. В областите, управлявани от ККП, хората нямат право да ѝ се противопоставят. Те са длъжни насилствено да приемат управлението ѝ и да я поддържат. Под заплахата от жестока разправа от страна на партията, те са подложени и на редовно промиване на съзнанието с партийните догми. ККП принуждава ця-

лата нация да вярва в този еретичен култ и да го поддържа. Днес в света това е голяма рядкост и трябва да признаем несравнимите умения на ККП в подобно потисничество.

Членовете на партията са физическата маса, използвана за запълване тялото на ККП. Много от тези хора са честни, добри и дори със солиден обществен авторитет. Това са хората, които партията желае да приема, тъй като може да използва авторитета и способностите им за свои цели. Много други в желанието си да станат държавници и да се наслаждават на по-висок социален статус полагат много усилия, за да се присъединят към партията, помагайки на това зло същество. А има и такива, които искат да се присъединят към партията, за да постигнат нещо в живота си, знаейки, че без членство в нея нямат никакъв друг шанс за лично развитие. Някои са се присъединили към партията, защото са искали да получат жилище или просто по-добър имидж. Затова в средите на десетките милиони партийни членове има и добри, и лоши хора. Но независимо от мотивите му, щом се закълне пред партийното знаме – доброволно или не – човек по своя воля се посвещава на партията. След това той ще премине през процеса на промиване на съзнанието, участвайки в ежеседмичните часове по политическо обучение. Значителна част от хората почти престават да имат собствена воля (ако не и напълно) и в резултат на системното партийно „обучение“ стават изцяло контролируеми от главното тяло на злия дух. Тези хора ще функционират в партията подобно на клетките на човешкото тяло и ще работят непрестанно за съществуването на партията, въпреки че те самите са също част от поробеното от нея население. Още по-тъжно е това, че веднъж наложено, робството на „партийната природа“ много трудно може да бъде отхвърлено. Покажете ли веднъж човешката си страна, ще бъдете подложени на репресии или чистки. Своеволното оттегляне от партията е невъзможно – в нея постъпват, но не напускат, като последиците ще са обвинение в измяна. Ето защо сред членовете на партията е често разпространена двойствена натура: „партийната природа“, проявена в политическия им живот, и човешката природа – във всекидневието им.

Партийните кадри са група, която поддържа властта сред партийните членове. Макар в определено време, в определени случаи и при определени обстоятелства те да могат да правят свой избор между добро и лошо и да вземат собствено решение, като цяло те могат да действат само в съответствие с партийната воля. Указът гласи, че „цялата партия е подчинена на Централния комитет“. Партийните кадри са лидерите на различните нива; те представляват гръбнака на партията, но са и просто неин инструмент. И те са били мамени, използвани и жертвани в предходни политически кампании. Скритият критерий, по който ККП оценява, е в проверката дали следвате правилния гуру и дали сте искрени в своята преданост.

Защо хората не осъзнават?

Китайската комунистическа партия господства в Китай над 50 години, повсеместно извършвайки зло. Но защо на китайците не им достига реалистично разбиране за същността на злата природа на ККП? Нима китайците са глупави? Не. Китайците са една от най-мъдрите нации в света с богати традиции и културно наследство от пет хиляди години. Но въпреки това те и до днес живеят под господството на ККП, без да смеят да изкажат недоволството си. Ключовата причина за това е в контрола на съзнанието, упражняван от ККП.

Ако китайците се радваха на свобода на словото и можеха открито да обсъждат достойнствата и недостатъците на ККП, то лесно можем да си представим, че те отдавна щяха да са прозрели злата природа на партията и отдавна щяха да са се освободили от този еретичен култ. За съжаление обаче китайците загубват свободата на словото и мисълта преди повече от половин век с издигането на ККП. Целта на преследването на дясно настроените сред интелектуалците през 1957 г. е да се ограничи свободата на словото и да се контролират съзнанията на хората. В общество, лишено от толкова основни права и свободи, повечето от младежите, които от все сърце изучават трудо-

вете на Маркс и Енгелс, биват заклеймени по време на Културната революция като „антипартийна клика“ и подложени на гонения. За обсъждане на партийните плюсове и минуси и дума не може да става.

Малцина са китайците, които биха се престрашили дори да си помислят за ККП като за зъл култ. Но щом това предположение бъде направено, навярно няма да е трудно за хората, живеещи в Китай, да намерят за това достатъчно аргументи, базирайки се на преживяното от тях и техните семейства и приятели.

Освен че е бил лишен от свободата на мислене, китайският народ е бил подложен и на индоктриниране с комунистическо учение и партийна култура. По такъв начин хората са можели да слушат единствено възпяването на заслугите на ККП, а съзнанията им са били лишени от всякакви мисли, освен тези в подкрепа на партията. Например по време на потушаването на студентските бунтове на 4 юни 1989 г., когато на площад „Тянанмън“ е открит огън, много хора инстинктивно се хвърлят да се крият в храстите. Секунди по-късно те смело излизат от своите убежища въпреки опасността и запяват заедно „Интернационалът“ („The Internacionale“). Защо пред лицето на това жестоко отношение, при сблъсъка си с ККП, тези хора, наистина смели, чистосърдечни и заслужаващи уважение, запяват „Интернационалът“, комунистическия химн? Причината е проста: възпитани в партийната култура под влиянието на ККП, единственото, което тези клети хора са познавали, са били идеите на комунизма. Събралите се на площад „Тянанмън“ не са знаели никакви песни, освен „Интернационалът“ и няколко други, възхваляващи комунистическата партия.

Какъв е изходът?

ККП се движи към пълния си крах; печалното е това, че преди унищожението си тя с всички сили се опитва да свърже съдбата си с китайската нация.

Умиращата ККП очевидно угасва и контролът ѝ върху съзнанието на хората намалява. С развитието на телекомуникациите и интернет за ККП е много трудно да държи монопол над информацията и да потиска изразяването на мнения. Докато корумпираните чиновници все повече грабят и потискат народа, хората започват да се пробуждат от илюзиите си, свързани с ККП, и много от тях преминават към гражданско неподчинение. С репресиите срещу Фалун Гонг ККП не само не успява да постигне целта да засили идеологическия си контрол, напротив – става все по-слаба, разголвайки цялата си безпощадност. В този благоприятен момент хората получават възможност да преосмислят отношението си към ККП, да освободят китайската нация от идеологическия контрол и напълно да се откъснат от влиянието на злия дух на комунистическата партия.

На китайците, живеещи над 50 години под господството на ККП, им е необходима не насилствена революция, а спасение на душите. Но това е постижимо чрез собствени усилия, като първата крачка в тази насока е осъзнаването на злата природа на ККП.

Ще настъпи денят, в който хората ще отхвърлят партийната организационна система на държавния апарат, позволявайки свободно функциониране на социалната система, подкрепяна от силите, действащи вътре в обществото. С отмирането на диктаторската партийна организация ще бъде увеличена и подобрена ефективността на работата на правителството. Този ден вече не е далеч. В действителност идеята за разграничаване на ККП от правителството вече е позната – опит за „отделяне на партията от правителството“ е правен още през 80-те години от вътрешнопартийни реформатори. На практика обаче това се оказва потвърждение, че тези реформи не могат да се осъществят, без да се отхвърли идеологията на „абсолютното лидерство на партията“.

Партийната култура е средата, необходима за оцеляването на злия култ на комунизма. Изкореняването на партийния контрол от човешкото съзнание може да се окаже по-трудно, отколкото изкореняването му от държавните органи, но това е един-

ственият път за действителното коренно унищожение на комунистическото зло. Това може да се постигне само с непосредствените усилия на самите китайци. Когато съзнанията им добият отново правилна насоченост и човешката природа се завърне към първоначалното си състояние, ще бъде възможно отново да се възстанови моралът и да се премине към нормално, некомунистическо общество. Средството за унищожаването на този призрак е именно опознаването на неговата зла природа и пагубното му влияние, както и изличаването му от съзнанието на хората, за да няма повече място, където да се укрие. ККП набляга на идеологическия контрол, защото тя самата не е нищо повече от една идеология. Тази идеология ще изчезне, когато китайците отхвърлят в съзнанието си лъжливото комунистическо учение, активно унищожат партийната култура и всестранното влияние, което оказват над живота им представите на този зъл култ. Когато хората спасят сами себе си, ККП ще се разпадне.

Бедност, тоталитаризъм и преследване са обичайни явления в страните, управлявани от комунизма. Такива вече се броят на пръсти, това са Китай, Северна Корея, Виетнам и Куба. Дните им са преброени.

С мъдростта на китайския народ, подхранвана от неговата историческа слава, Китай, освободен от пагубното влияние на комунизма, би бил една обещаваща държава.

Заключение

ККП вече не вярва в комунизма. Душата ѝ е мъртва, но сянката ѝ още не се е разсеяла. ККП е унаследила единствено „кожата“ на комунизма, но все още проявява характера на зъл култ: безочливост, самонадеяност, егоизъм и неоправдана разрушителност. ККП е възприела комунистическото отричане на небесните принципи, а нейното отхвърляне на човешката природа изобщо не се е променило.

Днес ККП продължава да властва в Китай чрез методите на борба, усъвършенствани през годините, използвайки стегната,

централизирана организационна система, комбинирана с управленската форма на „партийно притежание“, а така също и чрез пагубната пропаганда, функционираща като държавна религия. Шестте характерни черти на ККП, схематично изложени по-горе, категорично вместват днешната ККП в определението за „зъл култ“, тя не върши нищо добро, а единствено зло.

Приближавайки все повече своята гибел, този комунистически зъл култ ускорява темповете на своя упадък и продажност. Но най-тревожен е фактът, че той упорито прави всичко възможно да повлече китайския народ със себе си в бездната на поквара и разложение.

Китайците трябва да помогнат сами на себе си. Нужно е да се замислят и да се отърсят от влиянието на ККП.

Коментар девети: Безскрупулната природа на Китайската комунистическа партия

Въведение

Комунистическото движение, което тръби фанфарите вече повече от век, е донесло на човечеството само войни, бедност, жестокост и диктатура. С разпадането на Съветския съюз и комунистическите партии в Източна Европа в края на миналия век тази пагубна, жестока драма най-после навлезе в последната си фаза. Днес никой – от обикновените граждани до генералния секретар на комунистическата партия – никой не вярва в мита за комунизма.

Комунистическият режим не се появява нито по „божията воля“[1], нито чрез демократични избори. Днес с унищожението на неговата идеология законността на управлението му е изправена пред невиждано предизвикателство.

Китайската комунистическа партия (ККП) не желае да напусне историческата сцена в съответствие с хода на историята. Вместо това тя използва безмилостните си методи, развивани десетилетия наред по време на политически кампании, за да възобнови лишената от всякакъв разум борба за легитимност и да съживи мъртвия си мандат.

Политиката на ККП на реформи и отваряне към Запада прикриват отчаяния ѝ стремеж за поддържане на колективния ѝ интерес и тоталитарния ѝ режим. Въпреки строгите ограничения икономическите постижения, постигнати през последните 20 години с тежкия труд на китайския народ, не успяват да склонят ККП да свали касапския си нож. Вместо това ККП си присвоява тези постижения и ги използва за утвърждаване на своята власт, правейки своето системно безпринципно поведение още по-измамно и по-подвеждащо. Най-тревожен е фактът, че ККП прави всичко възможно, за да унищожи нравствената основа цялата нация в опита си да превърне всеки китаец в до някаква степен нечестен човек и така да създаде среда, благоприятна за „вземане на преднина“.

В настоящия исторически момент е особено важно за нас да разберем ясно защо ККП действа като банда негодници и да разобличим нейната низка природа. Така китайският народ ще може да постигне стабилност и мир, да навлезе в новата ера без ККП максимално бързо и да изгради бъдеще с подновено национално величие.

I. Безскрупулната природа на Китайската комунистическа партия никога не се е променяла

За кого е реформата на ККП?

В историята, когато ККП преживява кризи, тя винаги демонстрира дори и незначителен напредък, примамвайки хората да си създават илюзии за нея. Всички илюзии без изключение биват разбивани отново и отново. Днес ККП преследва краткосрочни облаги и излага на показ икономически просперитет, който отново кара хората да вярват във фантазиите за ККП. Въпреки това фундаменталните конфликти между интересите на ККП и тези на нацията определят ефимерността на този лъжлив просперитет. „Реформата“, която ККП е обещала, има една-единствена цел – да поддържа нейната власт. Тази реформа е проформа, която променя повърхността, но не и същината. Под изроденото развитие се крие огромна социална криза. Когато кризата избухне, нацията и народът ще страдат за пореден път.

Със смяната на ръководството новото поколение партийни лидери нямат дял в комунистическата революция и следователно имат все по-малък престиж и гласувано доверие при управляването на народа. Опазването на партийните интереси на ККП сред кризите на нейната легитимност постепенно се е превърнало в основна гаранция за поддържане интересите на отделни индивиди вътре в партията. Природата на ККП е егоистична. Тя е необуздана. Всяка надежда, че тази партия може да се посвети на мирното развитие на страната, е просто самозалъгване.

Да разгледаме какво пише в.„Пийпълс дейли“ (People‘s Daily) говорителят на ККП на първа страница от 12 юли 2004 г.: „Историческата диалектика е научила членовете на ККП на следното: нещата, които имат нужда от промяна, трябва да се променят, иначе ще последва влошаване; нещата, които нямат нужда от промяна, трябва да останат непроменени, иначе това би довело до самоунищожение“.

Какво е това, което трябва да остане непроменено? „Пийпълс дейли“ обяснява: „Основната партийна линия на „един център, две основни точки“ трябва да се държи твърдо в продължение на сто години без никакво колебание“[2].

Хората невинаги разбират какво означават „център“ и „основни точки“, но всеки знае, че решителността на комунистическия призрак да поддържа своя колективен интерес и диктатурата си никога не се променя. Комунизмът е свален в световен мащаб и е обречен на изчезване. Въпреки това колкото попокварено става нещо, толкова по-разрушително става то в своята агонизираща борба. Да се обсъждат демократични подобрения с комунистическата партия е все едно да се иска от тигъра да смени кожата си.

Какво би станало с Китай без ККП?

С отслабването на ККП хората неочаквано откриват, че в продължение на десетилетия злият призрак на ККП със своите вечно променящи се безчестни методи е въплътил зли елементи във всеки един аспект от живота на обикновените хора.

Когато Мао Дзедун умира, толкова много хора плачат горчиво пред портрета му, чудейки се: „Как ще продължи Китай без Председателя Мао?“ По ирония на съдбата, 20 години по-късно, когато комунистическата партия губи легитимността си да управлява държавата, ККП разгръща нова вълна на пропаганда, карайки хората да се притесняват отново: „Какво ще прави Китай без комунистическата партия?“

В действителност всепроникващият политически контрол на ККП се е врязал така дълбоко в съвременната китайска култу-

ра и съзнание, че дори критериите, с които китайският народ преценява ККП, притежават отличителните белези на партията и дори идват директно от нея. Ако в миналото ККП е контролирала хората чрез насаждане на партийни елементи в тях, сега тя жъне това, което е посяла, тъй като нещата, пропити в съзнанията на хората, са смлени и абсорбирани дори и от самите им клетки. Хората разсъждават с логиката на ККП и се поставят на нейно място, когато съдят кое е правилно и кое – грешно. Относно избиването на протестиращите студенти на 4 юни 1989 г. някои казват: „Ако аз бях Дън Сяопин, и аз щях да прегазя протестиращите с танкове“. За преследването на Фалун Гонг някои хора твърдят: „Ако аз бях на мястото на Дзян Дзъмин, и аз щях да елиминирам Фалун Гонг“. Във връзка със забраната на свободата на словото някои казват: „Ако бях на мястото на ККП, щях да сторя същото“. Истината и съвестта са изчезнали, оставяйки само логиката на ККП. Това е един от най-долните и жестоки методи, използвани от ККП, отговарящи на безскрупулната ѝ природа. Докато налятата от ККП нравствена отрова съществува в съзнанието на хората, партията ще продължава да черпи енергия за поддържане на незаконното си съществуване.

„Какво би правил Китай без ККП?“ Този начин на мислене идеално пасва на целта на ККП да накара хората да разсъждават с нейната логика.

Китай е преминал през своите 5000 години на цивилизация без ККП. Наистина, никоя държава в света не може да спре социалното си развитие заради падането на определен режим. Но след десетилетия на управление от ККП хората вече не осъзнават този факт. Продължителната пропаганда на ККП е тренирала хората да мислят за нея като за своя майка. Вездесъщата политика на ККП е направила хората неспособни да си представят живота без партията.

Без Мао Дзедун Китай не пропадна. Ще се сгромоляса ли Китай без ККП?

Кой е истинският източник на размириците?

Много хора съзнават лукавото поведение на ККП, не го одобряват и ненавиждат нейните борби и измами. Но в същото време се страхуват от политическите маневри на ККП и последващите ги размирици, боейки се, че хаосът отново ще се завърне в Китай. Затова щом ККП заплаши хората с „размирици" те изпадат в мълчаливо примирение и приемат управлението ѝ, чувствайки се безпомощни срещу деспотичната ѝ власт.

В действителност със своята няколко милионна войска и въоръжена полиция ККП е истинският източник на размириците. Обикновените граждани нямат нито основанието, нито способността да започнат размирици. Само регресивната ККП би била така безразсъдна да доведе страната до размирици при най-малкия намек за промяна. „Стабилността над всичко" и „Задушаване в зародиш на всички нестабилни елементи" – тези лозунги са се превърнали в теоретична основа на ККП за репресиране на хората. Кой е най-големият причинител на нестабилност в Китай? Не е ли ККП, която се е специализирала в деспотизъм? Партията подбужда размирици, след което използва създадения от нея хаос, за да застави хората да се подчинят. Това е типичното поведение за всеки негодник.

II. ККП жертва икономическото развитие

Обиране на лаврите за постиженията от тежкия труд на народа

Твърдението за легитимност на ККП се основава на икономическото развитие, реализирано през последните 20 години. В действителност обаче това развитие няма нищо общо със заслугите на ККП, а е постигнато постепенно от китайския народ, след като партията разхлабва малко оковите. Но тя си присвоява заслугата за това икономическо развитие и изисква благодарност

от хората, като че ли то не би се осъществило без ККП. Всъщност всички ние знаем, че много преди това голям брой некомунистически страни бяха постигнали много по-бърз икономически напредък.

От носителите на златни олимпийски медали се изисква да благодарят на партията. Тя не се поколебава да използва скалъпения имидж на „велика страна на спорта“, за да възхвалява себе си. Китай е силно потърпевш от епидемията на ТОРС (SARS), но „Пийпълс дейли“ съобщава, че Китай се е справил с вируса, „разчитайки на основната теория, основната линия, основния принцип и основния опит на партията“. Изстрелването на китайската ракета „Шенджоу V“ бе осъществено от специалистите по астрономически науки и технологии, но ККП използва това като повод да докаже, че само тя може да ръководи китайския народ така, че той да се нареди сред най-силните страни в света. Колкото до присъденото на Китай домакинство на Олимпийските игри през 2008 г., „маслиновото клонче“, подадено от западните страни като призив за поощряване на човешките права в Китай, се използва от ККП, за да подкрепи твърденията за своята легитимност и да си осигури нов претекст за репресиране на китайския народ. Китайският „велик пазарен потенциал“, представляващ интерес за чужди инвеститори, произтича от потенциала на 1.3 милиарда консуматори в лицето на китайското население. ККП си присвоява заслугата за този потенциал и го превръща в мощно оръжие, с което заставя западните общества да съдействат на управлението ѝ.

ККП приписва всичко лошо на реакционерски сили и скрити намерения на отделни индивиди, като отнася всичко добро към ръководството на партията. Тя използва всяко постижение, за да направи претенциите си за легитимност по-привлекателни. Дори престъпленията, които извършва, могат да бъдат представени като нещо „добро“, за да обслужат целите ѝ. Например когато истината за масовото разпространение на СПИН не можеше повече да се прикрива, ККП внезапно си създаде нова идентичност. Тя внимателно мобилизира пропагандната си машина,

използвайки всеки – от най-известните актьори до генералния секретар на партията – за да представи най-големия виновник – ККП – като благодат за пациентите, унищожител на СПИН и предизвикателство към болестта. В овладяването на тази ситуация на живот и смърт, всичко, което занимава ККП, е как да използва положението, за да възхвали себе си. Само порочен интригант като ККП може да има такова безмилостно поведение на безочливо и подмолно приписване на заслуги и пълно пренебрежение към човешкия живот.

Икономическа загуба, причинена от недалновидно поведение

Изправена пред сериозна „криза на легитимността“, през 80-те години ККП предприема курс на реформи и отваряне към Запада, за да запази властта си. Нетърпението ѝ за бърз успех поставя Китай в неизгодно положение, наречено от икономистите „проклятието на закъснелия“.

Терминът „проклятието на закъснелия“ или „предимството на закъснелия“, както други учени го наричат, се отнася до факта, че изостаналите страни, които са започнали да се развиват по-късно, могат да имитират развитите страни в много отношения. Това може да се осъществи в две форми: имитиране на социалната система или имитиране на технологичните и индустриалните модели. Имитирането на социалната система обикновено е трудно, тъй като една реформа на системата би могла да застраши имуществените интереси на някоя социална или политическа група. Поради това изостаналите страни следват тенденцията да имитират развитите страни в технологично отношение. Въпреки че технологичното имитиране може да произведе временен икономически растеж, за дълъг период на развитие то може да крие много рискове и дори да доведе до провал.

„Проклятието на закъснелия“ и път към провала е точно това, което ККП следва. През последните две десетилетия „технологичното имитиране“ от страна на Китай доведе до някои достижения, присвоени от ККП за нейна полза, с което партията цели

да докаже легитимността си и да продължи да се противопоставя на политическата реформа, която би накърнила непосредствените ѝ интереси. Така дългосрочните интереси на цялата нация са принесени в жертва.

Солената цена на икономическото развитие на ККП

Докато ККП се хвали със своя икономически напредък, реалността е друга – икономиката на Китай днес се нарежда на по-ниско ниво в световен мащаб, в сравнение с периода на царуването на Чианлонг (1711–1799 г.) от династията Чин. По негово време общият брутен вътрешен продукт (БВП) на Китай представлява 51 процента от световния. Когато д-р Сун Ятсен основава Китайската република (периода Куоминтан или КМТ) през 1911 г., БВП на Китай е 27 процента от световния. До 1923 г. процентът пада, но все още е 12 на сто. През 1949 г., когато ККП взема властта, той е 5.7 на сто, а през 2003 г. е по-малко от 4 процента от световния. За разлика от икономическия спад в периода на управление на КМТ, който е период на няколко десетилетна война, продължаващото понижаване на икономическото развитие под управлението на ККП става в мирно време.

Днес, за да може да узакони властта си, ККП жадува за бърз успех и незабавни облаги. Формалната икономическа реформа, която партията предприема, за да опази интересите си, струва скъпо на страната. Бързият икономически растеж през последните 20 години се дължи до голяма степен на прекомерната употреба или дори на разхищаването на ресурси и е постигнат за сметка на унищожаването на околната среда. Значителна част от БВП на Китай е постигната за сметка на бъдещето на идните поколения. През 2003 г. приносът на Китай към световната икономика е по-малко от 4 процента, но потреблението на стомана, цимент и други материали възлиза на една трета от общата употреба за света[3].

От 80-те до края на 90-те години опустяването на земите в Китай се е увеличило от 1000 на 2460 кв. км. Обработваемата

земя на глава от населението също е намаляла от около 2 мю през 1980 г. до 1.43 мю през 2003 г.[4] Широкоразпространеният подем на изземване на земи за благоустрояване довежда Китай до загубата на 100 милиона мю от обработваемите земи само за няколко години. От тази конфискувана земя всъщност се използват само 43 процента. В момента общото количество на изтичащи отпадъчни води е 43.95 милиарда тона, което надминава с 82 процента допустимите норми за опазване на околната среда. Днес 40.9 процента от водата в седемте основни речни системи е негодна за консумация от хора или животни. 75 на сто от езерата са замърсени така, че предразполагат към различни форми на еутрофикация5. Конфликтите между човека и природата в Китай никога не са били така остри, както сега. Нито Китай, нито светът може да се противопостави на такъв нездрав растеж. Заблудени от повърхностния блясък на небостъргачи и вилаети, хората не забелязват наближаващата екологична криза. Но когато дойде време природата да си вземе дължимото от хората, това ще доведе до катастрофални последствия за китайската нация.

В сравнение с Китай, Русия например е извършила едновременно икономически и политически реформи, откакто е изоставила комунизма. След изживяването на кратка агония тя прави бърз напредък. От 1999 г. до 2003 г. БВП на Русия се увеличава с общо 29.9 процента. Жизненият стандарт на гражданите ѝ значително се е подобрил. Западните бизнес кръгове започнаха не само да дискутират „руския икономически феномен“, но и да инвестират в широк мащаб в Русия – новата гореща точка. Русия се е придвижила в ранглистата на най-привлекателните за инвестиране държави от 17-о място през 2002 г. до 8-о място през 2003 г., превръщайки се за пръв път в една от десетте най-популярни в света страни за инвестиции.

Дори Индия, която за повечето китайци е страна, затънала в нищета и етнически конфликти, се радва на значително ускорено развитие и постига икономически растеж от 7 до 8 процента годишно. След икономическата реформа през 1991 г. Индия има сравнително завършена правна система при наличието на

пазарна икономика, стабилна финансова система, добре развита демократична система и стабилно обществено съзнание. Международната общност е признала Индия за държава с висок потенциал за развитие.

ККП от друга страна се ангажира само с икономическа реформа, но не и с политическа. Фалшивото представяне на икономика, процъфтяла за кратък период, е възпрепятствало естествената „еволюция на социалните системи“. Тази незавършена реформа е довела до нарастващ дисбаланс в китайското общество и изостряне на социалните конфликти. Финансовите печалби на хората не са защитени от стабилна социална система. Нещо повече, в процеса на приватизация на държавната собственост управляващите от ККП използват своите позиции, за да напълнят собствените си джобове.

ККП мами селяните отново и отново

ККП се уповава на селяните, за да завземе властта. Първоначално провинциалните жители на контролираните от партията райони ѝ дават всичко, което имат. Но откакто ККП завзема управлението на страната, селяните изживяват тежка дискриминация.

След като ККП установява правителство, тя въвежда много несправедлива система – регистрация по местоживеене. Тази система насилствено категоризира хората на селско и градско население, създавайки неразумно разделение и опозиция вътре в страната. Селяните нямат медицински осигуровки, не получават помощи за безработни и пенсии и не могат да вземат заеми от банката. Селяните са най-разорената класа в Китай, но същевременно са и класата с най-тежки данъчни облагания. Те трябва да плащат вноски към задължителен взаимоспомагателен фонд, към държавен обезпечителен фонд, административна такса, допълнителна образователна такса, такса за контролиране на раждаемостта, такса за организация и обучение на армията, такса за строеж на пътищата в провинцията и за компен-

сация на военната служба. Освен всички тези такси, задължително изискване е те да продават част от зърнената реколта, която произвеждат, на фиксирана цена на държавата. Селяните са задължени да плащат и селскостопански данък, данък за земята, специален данък за местната продукция и данък върху месото, в допълнение към още много други данъци. За сметка на това градското население не плаща такива.

В началото на 2004 г. китайският премиер Уен Джиабао издава „Документ № 1“, според който провинциален Китай се намира в най-трудния си момент от началото на икономическата реформа през 1978 година. Този документ гласи, че доходът на повечето селяни е в застой или дори се е понижил. Те са станали още по-бедни и разликата между доходите на градските и селските жители продължава да се увеличава.

В източната провинция Сичуан висши органи на властта отпускат на един разсадник 500 000 юана (около 60 500 щ.д.) по проект за залесяване. Ръководителите на разсадника първо слагат 200 000 юана в собствените си джобове и след това разпределят останалите 300 000 юана за залесяването. Но с постоянните взимания от тези пари на всяко държавно ниво, накрая за местните селяни, извършващи залесяването, не остава почти нищо. Правителството няма защо да се притеснява, че селяните могат да откажат да работят по проекта поради недостатъчното му финансиране. Селяните са така разорени, че ще работят и за много малко пари. Това е една от причините продуктите, произведени в Китай, да са толкова евтини.

Използване на икономически интереси за упражняване на натиск върху западните страни

Много хора смятат, че търговията с Китай ще подобри отношението към човешките права и ще насърчи свободата на словото и демократичната реформа в Китай. След повече от десетилетие става ясно, че това предположение е просто самозалъгване. Добър пример за това е сравнението на принципите за биз-

неса на Запад и бизнеса в Китай. Честността и прозрачността на западното общество са заменени с роднинството, подкупничеството и злоупотребите в Китай. Много западни корпорации са станали водещи съучастници в това, засилвайки още повече корупцията в Китай. Някои компании дори помагат на ККП да крие потъпкването на човешки права и преследването на собствения си народ.

ККП се държи като мафия, изиграйки икономическия си коз във външната си дипломация. Дали Китай ще подпише договор за производство на самолети с Франция или със САЩ, зависи от това, коя страна ще си затвори очите за проблема с човешките права в Китай. Много западни бизнесмени и политици са ръководени и контролирани от икономическите си облаги от Китай. Някои компании за информационни технологии от Северна Америка доставиха на Китай специализирани продукти за блокиране на достъпа до интернет. За да получат достъп до китайския пазар, някои интернет сайтове се съгласиха да се самоцензурират и да филтрират информацията, която не е по вкуса на ККП.

По данни на китайското министерство на търговията, до края на април 2004 г. Китай е имал договори за чужди инвестиции на обща стойност от 990 милиарда щатски долара. Огромното „кръвопреливане“ на чужди капитали в икономиката на ККП е очевидно. Но тези чужди капиталовложения не успяват да донесат със себе си представите за демокрация, свобода и човешки права като основни принципи на китайския народ. В своята пропаганда ККП трупа дивиденти от безусловното съдействие на чужди инвеститори и правителства и от ласкателството на някои страни. Използвайки привидното икономическо процъфтяване на Китай, чиновниците на ККП са станали извънредно умели в тайните си бизнес споразумения за разпределение на държавните блага и блокиране на политическите реформи.

III. Техниките на ККП за промиване на съзнания се променят от неприкрити в „изтънчени“

Често може да се чуе хората да казват: „Зная, че в миналото ККП е лъгала твърде често, но този път тя казва истината“. Ироничното е, че ако погледнем назад, хората са твърдели това всеки път, когато ККП е допускала фатална грешка в миналото. Това отразява умението, развито от ККП през десетилетията, да използва лъжи, за да мами народа.

Хората са развили устойчивост към измислиците на ККП. В отговор на това, машинациите и пропагандата на ККП са станали по-изкусни и „професионални“. Развивайки се от лозунговия стил на пропаганда в миналото, сега лъжите на ККП са станали много по-изтънчени и ловки. Особено в условията на информационните блокади, издигнати от ККП, се съчиняват частично достоверни истории за заблуждаване на обществеността, които са дори още по-пагубни и по-измамни от лъжите.

Издаваното на английски език списание „Чайнаскоуп“ („Chinascope“) публикува през октомври 2004 г. статия, анализираща случаи, в които ККП използва по-рафинирани методи за фабрикуване на лъжи за прикриване на истината. Когато ТОРС (SARS) избухва в Китай през 2003 г., светът започва да подозира, че Китай крие истината за епидемията, но ККП многократно отказва да признае това. За да открие дали ККП казва истината за ТОРС, авторът на статията прочита всичките над 400 публикации за болестта (от началото ѝ до април 2003 г.), намирайки се на уебсайта на държавната информационна агенция „Синхуа“.

Тези публикации разказват следната история: веднага след появяването на ТОРС правителството на централно и местно ниво мобилизира експерти, за да се предостави своевременно лечение на пациентите, които след възстановяването си са изписвани от болниците. В отговор на размирниците, подтикващи хо-

рата да се запасяват с продукти, за да не излизат, когато болестта се разпространи, правителството незабавно преустановява слуховете за епидемията и предприема мерки за спиране на разпространяването им, така че общественият ред е ефективно запазен. Въпреки че много малък брой антикитайски сили неоснователно подозират укриване на фактите от китайското правителство, повечето страни и хора не вярват на тези слухове. В същото време наближаващият търговски панаир в град Гуанджоу обещава най-голямото участие на фирми от цял свят досега. Туристи от чужбина потвърждават, че е безопасно да се пътува из Китай по това време. И най-вече експертите на Световната здравна организация [измамени от ККП] потвърждават официално, че китайското правителство е реагирало своевременно и е взело съответните мерки за справяне с ТОРС, за да се предотвратят каквито и да било проблеми. Специалистите дават зелена улица [с 20-дневно закъснение] за инспекции на място в провинция Гуандон.

Тези над 400 публикации оставят у автора впечатлението, че ККП е била открита през тези 4 месеца, действала е отговорно в грижата си за здравето на хората и е убедила народа, че не крие нищо. Но на 20 април 2003 г. информационната служба към Държавния съвет оповестява на своя пресконференция, че наистина има избухване на ТОРС в Китай, с което косвено признава, че правителството е укривало епидемията. Едва тогава този автор вижда истината и разбира измамните и низки методи, използвани от ККП, които също „се подобряват с времето“.

На всеобщите избори в Тайван, използвайки същия коварен и ловък маниер, ККП изказва предположението, че едни президентски избори биха довели до катастрофа – повишаване на самоубийствата, срив на фондовата борса и увеличаване на „странните болести“, психически заболявания, преселване на островното население, семейни вражди, безразличие към живота, пазарна депресия, безразборни улични стрелби, протести и демонстрации, обсаждане на президентската сграда, социални вълнения, политически фарс и така нататък. ККП всекидневно

пълни главите на хората в Китай с тези идеи, с намерението да накара народа да вярва, че всички тези бедствия са в резултат на изборите и че Китай никога не трябва да провежда демократични избори.

По въпроса за Фалун Гонг ККП показва майсторство от дори още по-високо ниво при скалъпването на измами и лъжливи обвинения. Дирижираните зрелища на ККП се редят едно след друго. Не е изненадващо, че толкова много китайци са заблудени. Низката пропаганда на ККП е така измамна, че жертвите с готовност вярват в лъжите и дори смятат, че те са тези, които знаят обективната истина.

През последните десетилетия пропагандата за промиване на съзнания на ККП е станала по-недоловима и по-изтънчена, което е естественото продължение на нейната безскрупулна природа.

IV. Двуличието на ККП по отношение на човешките права

От узурпиране на демокрацията за завземане на властта до симулиране на демокрация за поддържане на деспотично управление

„В една демократична нация независимостта трябва да е в ръцете на народа, което е в съответствие с принципите на Небето и Земята. Ако една нация твърди, че е демократична, и при все това върховната власт не е в ръцете на народа, това определено не е правилно и може да се разглежда единствено като отклонение; такава нация не е демократична нация... как е възможно да има демокрация без премахване на партийното управление и без всенародни избори? Върнете правата на хората обратно на народа!“

Не звучи ли този цитат като извадка от статия на „враговете зад граница“, целяща да разкритикува ККП? Всъщност изявлението е от статия в „Синхуа дейли“, официалния вестник на ККП, от 27 септември 1945 г.

Откакто узурпира властта, партията, някога тръбяща за „общонародни избори“ и изискваща „правата на хората да се върнат на народа“, се отнася към „всенародното право на глас“ като към табу. Хората, за които се предполага, че са „управниците и собствениците на държавата“, нямат абсолютно никакви права за вземане на собствени решения. Думите са недостатъчни, за да опишат безскрупулната природа на ККП.

Ако сте привърженици на „каквото било – било“ и смятате, че злият култ на ККП, процъфтял чрез убийства и управляващ нацията с лъжи, ще реформира себе си, ще стане доброжелателен и ще се съгласи „правата на хората да се върнат на народа“, грешите. Нека видим какво казва в.„People's Daily“, говорителят на ККП, на 23 ноември 2004 г., 60 години след публикуването на изявлението, цитирано по-горе: „Непоколебимият контрол на идеологията е най-важната идеологическа и политическа основа за укрепване управлението на партията“.

Наскоро ККП предложи така наречените „Принципи на трите не“[6], първият от които е „Развитие без дебати“. „Развитие“ е привидно, но „без дебати“, което набляга на „един глас, една зала“, е истинската цел на ККП.

Когато през 2000 г. Дзян Дзъмин е попитан от известния кореспондент на Си Би Ес (CBS), Майк Уолас, защо Китай не провежда общонародни избори, той отговаря: „Китайският народ е твърде необразован“.

Но още на 25 февруари 1939 г. ККП възкликва в своя „Синхуа дейли“: „Те (КМТ) смятат, че демократична политика не може да се осъществи в Китай сега, а след няколко години. Те се надяват демократичната политика да изчака, докато нивото на знания и образование на китайците достигне това на буржоазните демократични страни в Европа и Америка... но само при демократичната система ще стане по-лесно да се образоват и обучат хората.“

Двуличната разлика на казаното от „Синхуа“ през 1939 г. и това, което Дзян Дзъмин заявява през 2000 г., показва действителния образ на порочната природа на ККП.

След масовото избиване на пл. „Тянанмън“ през 1989 г. ККП се завръща на световната сцена с ужасна репутация относно човешките права. Тогава историята предоставя избор на ККП. Или да зачита народа си и действително да подобри човешките права, или да продължи да извършва злоупотреби вътре в Китай, като същевременно се преструва пред външния свят, че зачита човешките права, за да избегне международните упреци.

За нещастие, последователна в своята деспотична природа, ККП без колебание избира втория път. Тя свиква и поддържа огромно количество безскрупулни, но талантливи хора от научните и религиозните среди, като им дава специфични насоки за публикуване на лъжлива пропаганда в чужбина, за да рекламира фалшивия си напредък по отношение на човешките права. Тя скалъпва серия от заблуди за правата, като „правото на оцеляване“ или правото на покрив и храна. Доводите са следните: когато хората са гладни, да не би да нямат право да говорят? Даже ако гладният не може да говори, ще се разреши ли на ситите да говорят от името на гладните? ККП дори се опитва да заблуди китайския народ и западните демокрации, играейки си на спазване на човешките права и дори твърдейки най-безочливо, че „понастоящем е най-благоприятният период за човешките права в Китай“.

Член 35 от конституцията постулира, че гражданите на Народна република Китай имат свобода на словото, печата, събиранията, сдруженията, протестите и демонстрациите. ККП просто си играе на думи. Под нейното управление безброй хора са лишени от правото на вяра, свободно слово, свободен печат, сдружаване и правна защита. ККП дори разпорежда апелирането на някои движения да се смята за незаконно. През 2004 г. някои граждански движения многократно подават молби за демонстрации в Пекин. Вместо да им даде разрешително, правителството ги арестува. Политиката към Хонконг на „една държава, две системи“, утвърдена от конституцията на ККП, е също уловка. ККП говори за 50 години без промени в Хонконг, но при все това, само 5 години след връщането на Хонконг на Китай, тя се за-

ема с превръщането на двете системи в една, опитвайки се да прокара тиранично законодателство посредством член 23 от Основния закон[7].

Новата престъпна маневра на ККП е да използва фалшиво „разхлабване на свободата на словото“, за да прикрие обсега на широкомащабното си наблюдение и контрол. Сега изглежда, че китайците могат по-свободно да изказват мнението си, а освен това интернет позволява по-бързото разпространение на новините. Така ККП твърди, че сега разрешава свобода на словото и много хора се хващат на тази въдица. Този външен вид е измамен. Въпросът не е в това, че ККП е станала доброжелателна; по-скоро партията не може да спре общественото развитие и технологичния напредък. Нека разгледаме ролята, която ККП играе по отношение на интернет. Тя блокира интернет страници, филтрира информация, следи чат-стаите в интернет пространството, контролира електронната поща и инкриминира потребителите на мрежата. Всичко, което тя прави, е регресивно по природа. Днес благодарение на помощта на някои капиталисти, които пренебрегват човешките права и съвест, полицията на ККП е оборудвана с високотехнологична апаратура, с която може да наблюдава от полицейските си коли всеки ход на потребителите на мрежата. Когато разгледаме упадъка на ККП – вършеща злини посред бял ден – в контекста на глобалното движение за демократични свободи, как можем да очакваме, че тя ще направи някакъв прогрес по отношение на човешките права? Самата ККП го казва: „Разхлабваме отвън, но затягаме отвътре“. Безскрупулната природа на ККП никога не се е променяла.

За да представи добър имидж пред Комисията за човешките права на ООН, през 2004 г. ККП инсценира серия от събития за строго наказание на тези, които злоупотребяват с човешките права. Събитията обаче бяха за пред чужденците и нямаха реална стойност. Това е така, защото в Китай най-големият нарушител на човешки права е самата ККП, както и бившият ѝ генерален секретар Дзян Дзъмин, бившият секретар на Съдебно-политическата комисия Луо Ган, министърът Джоу Йонкан

и заместник-министърът Лиу Джин от Министерството на обществената сигурност. Тяхната демонстрация на наказване на нарушителите на човешки права е сравнима с приказката за крадеца, викащ „Дръжте крадеца!“.

Може да се направи аналогия със сериен изнасилвач, който, когато не е на публично място, изнасилва по 10 момичета дневно. След това, тъй като има твърде много хора наоколо, изнасилва само една жертва пред публиката. Може ли да се каже, че похитителят се е променил към по-добро? Това, че покушението се превръща от скрито – в явно, показва само, че той е вече още по-нисък и безсрамен от преди. Природата на серийния изнасилвач изобщо не се е променила. Това, което се е променило, е, че вече за него не е така лесно да извършва престъпленията си.

ККП е също като този сериен изнасилвач. Диктаторската природа на партията и инстинктивният ѝ страх от загубата на властта предопределят, че тя няма да зачита правата на хората. Човешките, материалните и финансовите ресурси, използвани за укриване на досието ѝ по отношение на човешките права, далеч задминават усилията ѝ за действителното им подобряване. Отдадеността на ККП към своеволни кръвопролития и репресии из цял Китай е най-голямото нещастие за китайския народ.

Подобряване на имиджа с цел извършване на злодеяния и укриване зад „Закона“

От една страна, за да предпази придобивките на някои специални групи, ККП излъсква предишната им фасада и напълно изоставя работниците, селяните и масите. От друга страна обаче, партията е усъвършенствала измамните си похвати, тъй като международната общественост разкрива все повече нарушения на човешките права от страна на ККП. Партията използва популярен речник като „върховенството на закона“, „пазар“, „за народа“ и „реформа“, за да обърква хората. Тя не може да промени своята порочна природа дори и да се облече в „костюм в западен стил“. Такъв имидж е дори по-заблуждаващ от този на ККП

в „костюм на Мао“. В книгата на Джордж Оруел „Фермата“ (издадена през 1945 г.) свинете се научават да стоят и ходят на два крака. Новите умения придават на свинете нов вид, но не променят тяхната свинска природа.

А. Създаване на закони и регулации, нарушаващи китайската конституция

Закони и регулации, които нарушават конституцията, се спускат на изпълнителните органи от различни нива като „правна основа“ за възпрепятстване усилията на народа да се преустановят преследванията, да се получи свобода и да се възстановят човешките права.

Б. Решаване на неполитически проблеми с политически средства

Обикновен обществен проблем се издига до висотата на „съревноваване с партията за масите“, „накърняване на партията и страната“, „размирици“ и „вражески сили“. Неполитически въпроси се политизират нарочно, за да може ККП да използва политически ходове като пропагандно средство за насаждане на омраза у хората.

В. Решаване на политически въпроси чрез задкулисни средства

Последната маневра на ККП за атакуване на продемократични граждани и свободомислещи интелектуалци е поставянето на капани, чрез които да ги хвърли в затвора. Такива капани са фалшиви обвинения в закононарушения като проституция и укриване на данъци. Атакуващите стоят в сянка, за да избегнат порицанието на външни организации. Тези престъпления, достатъчни, за да накърнят репутацията на обвинените, се използват и за публично унижаване на жертвите.

Единствената промяна в безскрупулната природа на ККП – ако изобщо може да се говори за някаква промяна – е, че тя е станала още по-безчестна и по-нечовешка.

ККП държи над един милиард заложници в плен на изкривената си логика

Нека си представим престъпник, който нахлува в нечий дом и похищава момиче. На съдебния процес той се защитава, като казва, че не е убил жертвата, а само я е изнасилил. Тъй като убийството е по-лошо от изнасилването, той твърди, че е невинен и трябва да бъде освободен незабавно. Дори казва, че хората трябва да го похвалят, защото само е изнасилил момичето, но не го е убил.

Тази логика звучи абсурдно. Но логиката на ККП в защита на масовото избиване на пл. „Тянанмън“ на 4 юни 1989 г. е точно като тази на престъпника. Партията настоява, че „потъпкването на студентите“ е предотвратило едно потенциално „вътрешно безредие“ в Китай. С цел да бъде избегнато това „вътрешно безредие“, избиването на студентите е оправдано.

„Изнасилване или убийство – кое е по-доброто?“ За един престъпник, да зададе такъв въпрос на съдия в съда, показва колко безсрамен е той. По подобен начин ККП и нейните съучастници в масовото кръвопролитие на пл. „Тянанмън“ не говорят за това дали са виновни за убийствата. Вместо това те питат обществото кое е по-доброто: „Потъпкване на студентите или вътрешно безредие, което може да доведе до гражданска война?“

ККП контролира целия държавен апарат и всички средства за пропаганда. С други думи, 1.3 милиарда китайци са държани като заложници от партията. С тези 1.3 милиарда заложници под ръка тя може винаги да прилага своята „теория на заложниците“, според която, ако партията не репресира определена група от хора, цялата нация ще е в размирици и бедствия. Използвайки това като претекст, ККП може своеволно да потиска всеки индивид или група и репресиите винаги ще са оправдани. Имайки предвид тези лъжливи доводи и измамни причини, може ли да съществува на земята по-безсрамен престъпник от ККП?

Морковът и пръчката – от връчване на „свободата“ до ескалация на репресиите

Много китайци смятат, че сега се радват на повече „свобода“ от когато и да било преди, така че хранят надежди пред перспективата за подобрението на ККП. Всъщност степента на свободата, „дарена“ на хората, зависи от чувството на партията за криза. Тя ще направи всичко, за да запази колективните партийни интереси, включително и това да даде на народа така наречените демокрация, свобода или човешки права.

Но при управлението на ККП така наречената свобода, подарена от партията, не е защитена от никакво законодателство. Тази „свобода“ е просто инструмент за измама и контрол над хората покрай световната тенденция за демокрация. По същество тази „свобода“ е в непримирим конфликт с диктатурата на ККП. Щом този конфликт премине границата на търпимост на ККП, тя незабавно ще си вземе „свободата“ обратно. В историята на ККП има няколко периода, в които словото е било сравнително свободно, но всеки такъв период е бил последван от период на строг контрол. Такава цикличност се повтаря в историята на ККП, доказвайки порочната ѝ природа.

Днес, в ерата на интернет, ако посетите официалната страница на агенция „Синхуа“ на ККП или „Пийпълс дейли“, ще установите, че доста от репортажите съдържат негативна информация за Китай. Първо, това е, защото има твърде много лоши новини, разпространяващи се в Китай днес и новинарските агенции трябва да ги отразяват, за да поддържат правдоподобност. Второ, гледната точка на тези репортажи е съобразена с интереса на ККП, тоест „малкият критицизъм е от голяма полза“. Репортажите винаги ще припишат причината за лошите новини на хора, които нямат нищо общо с партията, а на управлението на ККП ще припишат заслугата за разрешението на всеки проблем. ККП умело контролира какво да се публикува, какво да не се публикува, колко да се публикува и дали публикуването да е от китайска медия или от контролирана от ККП чуждестранна медия.

ККП е професионалист в манипулирането на лоши новини така, че да постигне желания резултат – да спечели сърцата на хората. Много от младежите днес смятат, че ККП дава до голяма степен свобода на словото и затова таят надежди за нея и ценят партията. Те са жертви на „изтънчената“ стратегия на порочните държавно контролирани медии. Нещо повече, със създаването на хаотична ситуация в китайското общество и нейното медийно отразяване, ККП може да убеди хората, че само тя е в състояние да контролира такова хаотично общество. По този начин партията може да манипулира народа да подкрепя управлението ѝ.

Затова не трябва да се заблуждаваме, че ККП се е променила, дори и да виждаме някои признаци на подобряване отношението ѝ към човешките права. В миналото, когато ККП се бореше да отхвърли правителството на КМТ, тя се преструваше, че се бори за демокрация в страната. Безчестната природа на ККП е такава, че на никое нейно обещание не може да се разчита.

V. Аспекти от безскрупулната природа на ККП

Разпродаване на китайската земя от славолюбие и измяна на държавата под маската на „национално единство“

„Да освободим Тайван“ и „Да обединим Тайван“ са лозунги от пропагандата на ККП през последните няколко десетилетия. С помощта на тази пропаганда партията се държи като националист и патриот. Дали тя наистина се безпокои за целостта на националната територия? Съвсем не. Тайван е просто исторически проблем, резултат от борбата между ККП и КМТ, и е средство, използвано от ККП, за да нанася удари на опонентите си и да печели подкрепата на хората.

В ранните години, когато ККП създава „Китайска съветска република“ по време на управлението на КМТ, член 14 от неговата конституция гласи: „Всяка етническа група или провин-

ция вътре в Китай може да предяви искане за независимост“. За да се съобразява със Съветския съюз, лозунгът на ККП тогава е: „Да предпазим Китайската съветска република“. По време на Китайско-японската война главната цел на ККП е по-скоро да използва възможността да се разрасне, отколкото да се бие срещу японските завоеватели. През 1945 г. съветската Червена армия навлиза в Североизточен Китай и извършва грабежи, убийства и изнасилвания, но ККП не изрича и дума на неодобрение. По същия начин, когато Съветският съюз подкрепя независимостта на Външна Монголия от Китай, ККП отново мълчи.

В края на 1999 г. ККП и Русия подписват споразумение за наблюдение на китайско-руската граница. Договор, в който ККП приема всички неравностойни съглашения между Русия и династията Чин отпреди 100 години. С този договор Китай продава над 100 милиона квадратни километра земя на Русия – територия, равняваща се десетки пъти на територията на Тайван. През 2004 г. ККП и Русия подписват китайско-руско допълнително споразумение за източната граница, с което според сведенията половината от остров Хейшиазъ в провинция Хейлонджиян отново се дава на Русия.

Относно другите гранични въпроси, като островите Нанша и Дяою, ККП изобщо не се интересува, тъй като тези въпроси не засягат контрола ѝ върху властта. Партията вдига много шум за Тайван, което е просто димна завеса и заобиколен начин да се насади сляп патриотизъм и да се отклони вниманието на обществеността от вътрешните проблеми на страната.

Политически негодници без никакви морални задръжки

Едно правителство трябва винаги да бъде наблюдавано. В демократичните държави разделението на властта заедно със свободата на словото и печата са добри механизми за надзор. Религиозните вярвания осигуряват допълнителен нравствен самоконтрол.

ККП поощрява атеизма; следователно не съществува висша природа, която да я възпира в нравствено отношение. ККП

е диктатура; затова няма закон, който да я възпира в политическо отношение. В резултат тя е напълно безразсъдна и невъздържана в поведението си на тиранин и злодей. Кой наблюдава ККП според нея? – „ККП наблюдава себе си!“ Това е лозунгът, използван от партията, за да мами хората в продължение на десетилетия. В ранните години е наричан „самокритика“, след това „самонаблюдение“ и „самоусъвършенстване управлението на партията“, а последното е „самообогатяване способността на партията за управление“. ККП изтъква свръхсилата, която има за „самоусъвършенстване“. Партията не само приказва, тя го претворява в дела като „Централен дисциплинарен инспекционен комитет“, „Бюро за апелационни жалби“ и други подобни. Тези организации са просто безполезна декорация, която обърква и заблуждава хората.

Без нравствени и правни ограничения „самоусъвършенстването“ на ККП се равнява на китайската народна поговорка за „демони, идващи от сърцето на човек“. Това е само извинението, което ККП използва, за да избегне външно наблюдение и да отказва вдигането на забраните за свобода на печата и плурализма на политическите партии. Политически негодници използват този трик, за да заблуждават хората, да бранят властта на ККП и интересите на управляващата върхушка.

ККП е експерт в политическите машинации. „Народната демократична диктатура“, „демократичен централизъм“, „политическа консултация“ и така нататък, са все измамни машинации. С изключение на частта за диктатурата, всичко останало е лъжа.

Разиграване на трикове – от фалшивата съпротива срещу японската инвазия до измамния контратероризъм

ККП винаги е твърдяла, че е предвождала китайския народ към победата над японските агресори. Но многобройни исторически архиви разкриват, че тя умишлено е избягвала сражения в Китайско-японската война. Комунистическата партия само е възпрепятствала антияпонските усилия, за да увеличи собстве-

ната си сила, възползвайки се от въвличането на КМТ във войната.

Единствените големи битки, в които партията се е сражавала, са битката при прохода Пиншин и битката на Стоте полка. В битката на прохода Пиншин ККП изобщо не е водеща или преобладаваща сила, командваща тази битка. Вместо това войските на ККП просто нападат от засада японските продоволствени части. Що се отнася до битката на Стоте полка, в редиците на ККП се вярва, че участието в тази битка е нарушило стратегическата линия на партийната централа. След тези две битки Мао и партийните войски не са участвали в никакви сериозни битки, нито пък са дали някакви геройски жертви в Китайско-японската война, като Донг Кунруй във войната през 1948 г. с КМТ и Хуан Джигуан в Корейската война. Само малък брой висши военни командири на партията умират на сцената на антияпонските военни действия. И до ден-днешен ККП не може да публикува някаква цифра за убитите по време на Китайско-японската война, нито пък човек може да намери много паметници на герои на ККП, загинали по време на войната, в обширните земи на Китай.

По това време ККП сформира правителство на пограничните райони в провинциите Шаанси, Гансу и Ниншиа, далеч от фронтовата линия. Изразено с днешната терминология, ККП провежда политика на „една страна, две системи“ или „два Китая“ в Китай. Макар и на главнокомандващите в ККП да не им липсва желание да се противопоставят на японците, висшите кадри на ККП не са искрени в готовността си за борба в Китайско-японската война. Вместо това те предприемат мерки да предпазят ресурсите си и да използват войната като възможност да утвърдят собствените си позиции. Когато Китай и Япония възстановяват дипломатическите си отношения през 1972 г., Мао Дзедун неволно признава пред японския министър-председател Какуей Танака, че ККП трябва да благодари на Япония, тъй като без Китайско-японската война ККП не би завзела властта в Китай.

Гореспоменатите факти са истина и касаят измамните твърдения на ККП, че е предвождала китайския народ в упорството му и участието му в осемгодишната война срещу японците, а накрая – в извоюването на победата.

Повече от половин век по-късно, с терористичната атака на 11 септември в САЩ, антитерористичните усилия са се превърнали в глобален фокус. ККП отново използва стратегии на измама, подобни на тези от времето на Китайско-японската война. С антитероризма като претекст партията заклеймява като терористи много религиозни хора, дисиденти и групи, въвлечени в етнически или териториални конфликти. Под маскировката на международните антитерористични усилия ККП предприема яростни репресии.

На 27 септември 2004 г. осведомителната агенция „Синхуа“ цитира в. „Шинджин“, който пише, че измежду всички провинции и градове на Китай, в Пекин може да се сформира първото антитерористично управление. Някои про-китайски медии в чужбина дори предават в главните си новини, че „Управление 610 се присъедини към антитерористичните усилия“ (Управление 610 е мрежа от агенции, създадени специално за преследването на практикуващите Фалун Гонг), твърдейки, че антитерористичното управление ще се съсредоточи върху атакуване на „терористични организации“, включително и на Фалун Гонг.

ККП лепва етикет „терористи“ на хора, които нямат оръжие, не отвръщат на нападенията, когато са бити или оклеветявани, и мирно апелират за правото си на свобода на вярата. Възползвайки се от антитерористичните настроения, партията мобилизира въоръжените си до зъби „специални антитерористични сили“ да проведат незабавни репресии срещу тази беззащитна група мирни хора. Нещо повече, ККП използва антитероризма като извинение, за да избегне международното внимание и осъждането на преследването срещу Фалун Гонг. Тези видове измама, използвани днес, не са различни от използваните от партията по време на Китайско-японската война; това е позорно отношение

към такъв сериозен въпрос, каквито са международните антитерористични усилия.

Скрито противопоставяне под маската на преторена искреност и публично съгласие

ККП не вярва в собствените си доктрини, но насилва другите да вярват в тях. Това е един от най-коварните методи, използван от култа на партията. Тя знае, че доктрините ѝ са фалшиви и че идеята за социализма е лъжовна. Тя не вярва в тези доктрини, но насилва хората да вярват в тях и преследва онези, които не вярват. ККП е записала безсрамно тази измамна идеология в конституцията, явяваща се основа на китайската държава.

В живота се наблюдава интересен феномен. В резултат на корупция много високопоставени служители губят позициите си в борбата за власт на китайската политическа арена. Но това са именно тези хора, които лобират за честност и себеотрицание на публичните събрания, докато зад кулисите всъщност са въвлечени в рушветчийство, корупция и други декадентски дейности. Много от така наречените служители на народа са паднали по този начин, включително Ли Джиатин, бивш губернатор на провинция Юнан; Лиу Фангрен, партиен секретар на провинция Гуиджоу; Ченг Уейгао, партиен секретар на провинция Хебей; Тиен Фъншан, министър на земята и ресурсите, и Уанг Хуайджонг, лейтенант-губернатор на провинция Анхуей. Ако разгледате речите им обаче, ще откриете, че всички те без изключение са подкрепяли антикорупционните кампании и многократно са призовавали своите подчинени да се държат честно дори когато самите те са присвоявали фондове и са вземали подкупи.

Макар че ККП е издигнала много образцови кадри и често е привличала прилежни хора и идеалисти да се присъединят към нея, за да подсили имиджа си, за всички е очевидно в какво ужасно положение е непрестанно понижаващият се китайски морален стандарт. Защо пропагандата за „духовна цивилизованост“ на ККП не е могла да коригира това?

Всъщност лидерите на комунистическата партия разпространяват празни приказки, докато провъзгласяват „комунистическите нравствени качества“ или лозунга „В служба на народа“. Несъвместимостта между действията и думите на комунистическите лидери може да се проследи чак до основоположника им Карл Маркс. Маркс е имал незаконен син. Ленин се е заразил със сифилис от проститутки. Сталин е съден за насилствена сексуална връзка с певица. Мао Дзедун се е отдавал на похот. Дзян Дзъмин е невъздържан в сексуално отношение. Румънският комунистически лидер Николае Чаушеску е направил семейството си разточително богато. Кубинският комунистически лидер Фидел Кастро държи стотици милиони долари в чуждестранни банки. Севернокорейският демоничен убиец Ким Ир Сен и децата му водят упадъчен и прахоснически живот.

Във всекидневния си живот обикновените китайци ненавиждат безсъдържателните сесии на политическото обучение. Все повече се говори уклончиво по политическите въпроси, понеже всеки знае, че това са просто лъжливи игри. Но никой, нито говорителите, нито слушателите на тези политически събрания, би заговорил открито за тази измама. Това е обществена тайна. Хората наричат този феномен „искрено лицемерие“. Високопарните думи на ККП както в „Трите представи“ отпреди няколко години, така и в „повишаване държавния капацитет“ по-късно, или днешните „три сърца“ – „сгряване, стабилизиране и спечелване сърцата на хората“ – са все нелепости. Коя управляваща партия не би представлявала интересите на хората? Коя управляваща партия не би се грижила за управленския капацитет? Коя управляваща партия не иска да спечели сърцата на хората? Всяка партия, която не се интересува от тези въпроси, би била бързо отстранена от политическата арена. Но ККП гледа на такива безполезни лозунги като на дълбоко съдържателни и проникновени теории и изисква цялата страна да ги изучава.

С постепенното насаждане на преструването в мисленето и навиците на над един милиард души и превръщането му в култура на партията обществото само по себе си става фалшиво, пре-

сторено и безстойностно. Когато липсват честността и доверието, обществото е в криза. Защо ККП е създала тези условия? В миналото това е било заради идеологията ѝ; сега е заради нейните облаги. Членовете на ККП знаят, че се преструват, но се преструват така или иначе. Ако ККП не пропагандираше такива лозунги и формалности, тя нямаше да може да тормози хората. Нямаше да може да накара хората да я следват и да се страхуват от нея.

Изоставяне на съвестта и жертване на справедливостта заради партийните интереси

В книгата „Нравственото развитие на комунистическата партия“ Лиу Шаочи[8] специално разяснява необходимостта „партийните членове да включат своите индивидуални интереси към партийните интереси“. Сред членовете на ККП никога не е имало недостиг на добродетелни хора, загрижени за страната и народа ѝ, нито пък е имало недостиг на честни и добродетелни служители, които наистина са служили на хората. Но в апарата за лични интереси на ККП такива служители не могат да оцелеят. Под непрекъснатия натиск да „поставят партийната природа над човечността“, те често установяват, че е невъзможно да продължат, рискувайки да бъдат отстранени от позициите си или дори още по-лошо – да се покварят.

Китайският народ е изпитал лично бруталния режим на ККП и е развил дълбок страх от насилието на партията. Затова хората не смеят да подкрепят справедливостта и вече не вярват в законите на Небето. Първо се предават на властта на ККП. Постепенно стават безчувствени и безучастни по въпроси, които не ги засягат. Дори логиката на мисленето им преднамерено е била моделирана, за да се подчини на партията. Това е резултат от мафиотската природа на ККП.

Манипулиране на патриотичните чувства с цел подстрекаване на масите

ККП използва лозунги на „патриотизъм“ и „национализъм“, за да подстрекава хората. Тези лозунги са не само главният обединяващ зов на партията, но са и нейните често издавани заповеди и доказали се с времето стратегии. Когато четат националистическата пропаганда в чуждестранните издания на „Пийпълс дейли“, някои китайци в чужбина, които с десетилетия не са посмели да се върнат в Китай, могат да станат по-националистично настроени от китайците, живеещи в Китай. Манипулирани от ККП, китайците, които не смеят да кажат „не“ на каквото и да било в политиката на ККП, стават достатъчно смели, за да щурмуват посолството и консулството на САЩ, хвърляйки яйца и камъни, запалвайки коли и американски флагове, като всичко това е под знамето на „патриотизма“.

Всеки път, когато комунистическата партия се сблъска с важен въпрос, който изисква подчинение от страна на масите, тя използва „патриотизъм“ и „национализъм“, за да ги мобилизира за кратко време. Във всички случаи, включително и въпроси, свързани с Тайван, Хонконг, Фалун Гонг, сблъсъка между шпионския самолет на САЩ и китайския военен реактивен самолет, ККП използва комбинирания метод на силен терористичен натиск и колективно промиване на мозъци, докарвайки по този начин общественото съзнание до състояние, подобно на това при военно положение. Този метод е подобен на метода, използван от немските фашисти.

Чрез блокирането на всякаква друга информация, промиването на съзнания от партията е невероятно успешно. Макар че китайският народ не обича ККП, той мисли по изкривения начин, насаден от нея. По време на водената от САЩ иракска война например много хора са афектирани, гледайки всекидневните анализи по CCTV9. Те изпитват силно чувство на омраза, мъст и желание да се сражават, същевременно проклинайки друга война.

Безсрамност – поставяне на партията преди държавата и насилване на хората да приемат врага за свой баща

Една от фразите, които ККП често използва за сплашване на хората, е „изчезването на партията и държавата“, поставяйки по този начин партията преди държавата. Основополагащият принцип на Китай е: „Без ККП няма да има нов Китай“. От детинство хората са възпитавани да „слушат партията“ и „да се държат като добри деца на партията“. Пеели са възхвали към партията: „Аз смятам партията за своя майка“, „О, партийо, моя скъпа майко“, „Святостта на партията е по-дълбока от океана“, „Обичта към майка и баща не могат да надминат любовта към партията“[10]. Те ще „отидат да се бият, където партията посочи“. Когато правителството предложи помощ за бедствие, хората ще „благодарят на партията и правителството“ – първо на партията, а после на правителството. Военен лозунг гласи: „Партията командва оръжието“. Дори когато китайските експерти опитват да създадат униформа за съдебните съдии те поставят четири златни копчета на якичката на униформите. Тези копчета са подредени отгоре надолу, за да символизират партията, народа, закона и държавата. Това показва, че дори и за един съдия, партията винаги ще остане над закона, страната и народа.

Партията е постигнала върховенство в Китай, а страната на свой ред е станала подчинена на партията. Държавата съществува за партията и се казва, че партията е олицетворение на хората и символ на страната. Любовта към партията, партийните лидери и страната е смесена в едно, което е фундаменталната причина за изкривяването на патриотизма в Китай.

Под недоловимото, но постоянно влияние на партийното обучение и пропаганда, много хора – били те партийни членове или не – започват да бъркат партията със страната, независимо дали го осъзнават или не. Те са приели, че „партийният интерес“ е най-висш, и са се съгласили, че „партийните интереси се равняват на интересите на народа и страната“. Резултатът от индоктринирането на ККП е създал климат, необходим на партията, за да измени на националните интереси.

Игра на „преразглеждане“ и определяне на криминални действия като „велики постижения“

ККП е допуснала много груби грешки в историята. Но винаги е хвърляла вината върху определени личности или групи, посредством „поправка и реабилитация“. Това не само е оставило жертвите дълбоко признателни на ККП, но и е позволило на партията напълно да избяга от всякаква отговорност за криминалните си действия. ККП заявява за себе си, че „не само не се страхува да прави грешки, но и е добра в коригирането им“[11] и това се е превърнало във вълшебното ѝ лекарство, с което многократно е избягвала изкупването на вина. Така ККП завинаги остава „велика, славна и права“.

Може би един ден ККП ще реши да преразгледа кръвопролитието на площад „Тянанмън“ и да възстанови репутацията на Фалун Гонг. Но това са само безскрупулни тактики, които партията използва в отчаяния си опит да удължи гаснещия си живот. ККП никога няма да има смелостта да преразгледа себе си, да изложи собствените си престъпления или да плати за собствените си грехове.

VI. ККП проявява низката си природа при използването на държавен тероризъм за елиминирането на „Истинност, Доброта и Търпимост“

Измамното „самозапалване на площад „Тянанмън“, оркестрирано от култа на ККП, може да се смята за лъжата на века на комунистическата партия. За да компрометира Фалун Гонг, правителството се явява толкова перверзно, че инсценира фалшиво самозапалване на площад „Тянанмън“ на петима привлечени от него души, които се преструват на практикуващи Фалун Гонг. Докато са заговорничели за машинацията, петимата участници несъзнателно са подписали смъртните си присъди – те са пребити до смърт на мястото на събитието или са убити

след това. Забавените кадри на видеозаписа от самозапалването, излъчени от CCTV, безпогрешно показват, че Лиу Чунлинг, една от самозапалилите се, умира, след като е повалена на място от полицейски служител. Други нередности в кадрите включват седящата поза на Уан Джиндонг, пластмасовата бутилка (пълна с бензин, както се твърди), която остава незасегната между коленете му, след като огънят е угасен, разговора между лекаря и най-младата жертва Лиу Сиинг и присъствието на киноператори, подготвени да заснемат сцената. Тези и други факти са достатъчно доказателство, че инцидентът със самозапалването е лъжа, злонамерено скроена от порочния режим на Дзян Дзъмин, за да се оклевети Фалун Гонг[12].

ККП употребява окаяни и жестоки методи в обявената си кампания за унищожаването на Фалун Гонг. Тя узурпира националните финансови ресурси, акумулирани в последните 20 години на реформи и отваряне към Запада. Мобилизира партията, правителството, военните, полицията, агентите, чуждестранните дипломати и различни други правителствени и неправителствени организации. Манипулира системата за глобално медийно отразяване на събитията, осъществявайки стриктна информационна блокада чрез индивидуално, високотехнологично наблюдение. Тя прави всичко това, за да преследва мирна група хора, последователи на Фалун Гонг – традиционна китайска чигонг практика за усъвършенстване на тялото, съзнанието и нравствения характер в съответствие с принципите Истинност, Доброта и Търпимост. Това жестоко преследване на невинни хора заради вярата им разкрива изродената природа на ККП.

Няма злодеи в историята, които да са лъгали толкова коварно и масово, както Дзян Дзъмин и ККП. Те използват многообразие от лъжи, всяка предназначена да вземе на прицел и да манипулира различни представи и идеи, към които хората се придържат. Така те лесно могат да бъдат подлъгани да повярват в лъжите, а партията може да подбуди омраза срещу Фалун Гонг. Вярвате ли в науката? ККП казва, че Фалун Гонг е суеверен. Намирате ли политиката за неприятна? ККП казва, че Фалун Гонг

е с политическа насоченост. Завиждате ли на хората, които забогатяват, било то в чужбина или в Китай? ККП казва, че Фалун Гонг натрупва богатства. Противопоставяте ли се на организациите? ККП казва, че Фалун Гонг има здрава организация. Уморен ли сте от култа към личността, продължил в Китай в продължение на няколко десетилетия? ККП казва, че Фалун Гонг упражнява контрол над разума. Пламенен патриот ли сте? ККП казва, че Фалун Гонг е срещу Китай. Страхувате ли се от безредици? ККП казва, че Фалун Гонг нарушава стабилността. Питате ли се дали Фалун Гонг действително държи на Истинност, Доброта и Търпимост? ККП казва, че Фалун Гонг не е истинен, нито добър, нито пък толерантен. Тя дори извърта логиката, заявявайки, че добротата може да провокира желанието да се убива.

Вярвате ли, че правителството не би измислило такива лъжи? ККП измисля лъжи, които са още по-големи и шокиращи – от самоубийства до самозапалване, от убийства на роднини до рецидивизъм – толкова много лъжи, че е трудно да не се повярват. Симпатизирате ли на Фалун Гонг? ККП свързва политическата ви оценка с преследването на Фалун Гонг и ви понижава, уволнява или отнема премиите ви, ако Фалун Гонг практикуващ от поверената ви област апелира в Пекин. Така вие сте принуден да станете враг на Фалун Гонг. ККП е отвлякла безброй практикуващи Фалун Гонг и ги е отвела на сесии за промиване на съзнанията в усилието си да ги накара да се откажат от праведните си убеждения, да се отрекат от Фалун Гонг и да обещаят да спрат да практикуват. ККП е употребила редица зли методи, за да ги склони, използвайки дори родните им, работата им и образованието им, за да упражни натиск, налагайки им редица жестоки изтезания и дори наказвайки членове на техните семейства и колегите им. Практикуващите Фалун Гонг, чиито съзнания са били успешно промити, на свой ред са използвани да тормозят и промиват съзнанията на другите. Порочната ККП настоява за превръщането на добри хора в демони, карайки ги да вървят по този тъмен път до края на живота им.

VII. Порочният социализъм с „китайски характерни черти“

Терминът „китайски характерни черти“ се използва за прикриване престъпленията на ККП. Партията винаги е твърдяла, че дължи успеха си в китайската революция на „интегрирането на марксизма-ленинизма в конкретната реалност на китайската революция“. ККП често е злоупотребявала с термина „характерна черта“ като идеологическа основа за своенравната си и безчестна линия на поведение.

Своеволни и измамни средства

Това, което ККП е постигнала под измамната фасада на „китайските характерни черти“, не е нищо друго освен абсурдност.

Целта на революцията на ККП бе да направи производствените средства обществена собственост и така тя примами много млади хора да се присъединят към партийната организация в името на идеалите на комунизма и единството. Мнозина от тях измениха на своите притежаващи собственост семейства. Но 83 години след началото на ККП, капитализмът се е завърнал само че сега той е част от самата партия, развявала в началото знамето на равенството.

Днес сред децата и близките на лидерите на ККП мнозина са нови капиталисти с богатства и много партийни членове се стремят да се присъединят към тази група на новобогаташи. ККП елиминира земевладелците и капиталистите в името на революцията и ограбва тяхната собственост. Сега новите „знатни“ от ККП са станали дори по-богати капиталисти чрез присвояване и корупция. Тези, следвали партията в по-ранните революции, сега въздишат: „Ако знаех тогава за днешната ситуация, нямаше да ги последвам.“ След няколко десетилетия на пот и борба те откриват, че са посветили имотите на своите братя и бащи, както и своя живот, на култа на ККП.

Партията казва, че икономическата база определя суперструктурата[13]; всъщност бюрократичната икономическа база на корумпираните служители е тази, която определя „високонапорната суперструктура“ – суперструктура, разчитаща на високо налягане, за да се самоподдържа. Така репресирането на хората става основна политика на ККП.

Друга порочна характеристика на ККП се проявява в промяна на дефинициите на културни понятия и използването вследствие на тези ревизирани дефиниции за критикуване и контрол над хората. Концепцията за „партия“ е такъв пример. Партии са се създавали открай време и в страната, и в чужбина. Единствено комунистическата партия упражнява власт извън територията на партийния колектив. Ако се присъедините към партията, тя ще контролира всички аспекти на вашия живот, включително вашата съвест, съществуване и личен живот. Когато ѝ е дадена политическа власт, ККП контролира обществото, правителството и държавния апарат. Тя диктува всички въпроси, от важните – като определяне на председателя на страната или министъра на отбраната, или на необходимите регулации и разпоредби, до дребните – като това къде трябва да живее човек, за кого може да се ожени и колко деца може да има. ККП е мобилизирала всички възможни методи за контрол.

В името на диалектиката ККП напълно е унищожила холистичното мислене, способността за разсъждение и любознателния дух на философията. Докато ККП говори за „разпределение според приноса“, процесът на „да се даде на някои хора първи да забогатеят“ е осъществен ведно с „разпределение според властта“. ККП се дегизира зад „всеотдайна служба на хората“, за да измами тези, които държат на такива идеали, а след това напълно промива съзнанията им и ги контролира, превръщайки ги постепенно в послушни инструменти, които „служат всеотдайно на партията“ и не смеят да надигнат глас.

Безскрупулна партия с „китайски характерни черти“

Използвайки принципа за поставяне на партийните интереси над всички други съображения, ККП е извратила китайското общество със средствата на зъл култ, създавайки действително уродливо същество, прецедент в историята на цялото човечество. Това същество е различно от всяка друга държава, правителство или организация. Неговият принцип е да няма принцип; зад неговите усмивки няма искреност. Добросърдечните хора обаче не могат да разберат ККП. Базирайки се на универсални нравствени стандарти, те не могат да си представят, че нещо толкова зло може да представя една цяла страна. Използвайки извинението „китайски характерни черти“, партията се е утвърдила сред нациите на света. Фразата „китайски характерни черти“ се е превърнала в евфемизъм за „подлите характерни черти на ККП“.

Чрез „китайските характерни черти“ китайският неуспешен капитализъм бе трансформиран в „социализъм“, „безработица“ – във „в очакване на работа“, „съкратен от работа“ – в „освободен от дежурство“, „бедност“ – в „начален етап на социализма“, а човешките права и свободата на словото и вярата бяха сведени до едното право на оцеляване.

Китайската нация е изправена пред безпрецедентна нравствена криза

В началото на 90-те години в Китай имаше популярен израз: „Аз съм хулиган и не ме е страх от никого“. Това е жалкото последствие от няколкото десетилетия порочно управление на ККП, от налаганата от нея поквара върху нацията. Фалшивият просперитет на китайската икономика е съпътстван от бързото влошаване на нравствеността във всички социални сфери.

Народните представители на Китай често говорят по въпросите за „честност и доверие“ по време на сесиите на Народното събрание. На приемните изпити от кандидат-студентите се изисква да пишат относно честността и доверието – знак, че лип-

сата на честност и доверие, както и влошаването на нравствеността, са се превърнали в невидима, но повсеместна криза в китайското общество. Корупцията, присвояването, фалшивите продукти, измамата, злобата и израждащите се социални норми са всекидневие. Сред хората вече не съществува дори и елементарно доверие.

За тези, които твърдят, че са доволни от подобрения жизнен стандарт, не е ли стабилността в живота тяхната основна грижа? Кой е най-важният фактор за социалната стабилност? Това е нравствеността. Общество с деградирала нравственост не може да предостави сигурност.

До днес ККП е репресирала почти всички традиционни религии и е разрушила традиционната ценностна система. Безскрупулният начин, по който ККП заграбва богатства и мами хората, постепенно се е разпространил върху цялото общество, покварявайки го и водейки хората към злодеяния. ККП, която управлява с непочтени средства, се нуждае и от средата на покварено общество, в която да оцелее. Ето защо партията опитва всички възможни средства, за да смъкне хората до собственото си ниво, опитвайки се да превърне китайския народ в мошеници до различна степен. Ето как измамната природа на ККП изкоренява нравствените устои, които открай време са крепели китайския народ.

Заключение

„По-лесно е да се преправят реки и планини, отколкото да се промени природата на човек"[14]. Историята доказва, че всеки път, когато ККП разхлаби оковите на робството, тя прави това без намерението да ги премахне напълно. След Великия глад в началото на 60-те години партията приема програмата за „Три свободи и Един договор" (San Zi Yi Bao)[15], целяща да възстанови селскостопанското производство, но без да промени „робското" положение на китайските селяни. „Икономическата реформа" и „либерализацията" през 80-те години не пречат на ККП да изва-

ди касапския нож срещу собствения си народ през 1989 г. И в бъдеще ККП ще продължава да променя облика си, но няма да промени порочната си природа.

Някои хора може би смятат, че миналото е минало, че ситуацията сега е различна и че днешната ККП не е тази, която е била преди. Други може да са доволни от измамния външен вид на ККП и дори погрешно да вярват, че тя се е променила и отвътре, или че е в процес на промяна, или че възнамерява да се промени. Вероятно те непрекъснато отхвърлят неприятните си спомени от миналото. Всичко това ще позволи на бандата негодяи от ККП да продължат да оцеляват и да застрашават човечеството.

Всички усилия на ККП са насочени към това да накара хората да забравят миналото. Но всички борби на хората напомнят за несправедливостите, изстрадани в ръцете на ККП.

Всъщност историята на ККП е история, която е прерязала спомените на хората; история, в която децата не знаят действително преживяното от родителите им; история, в която стотици милиони поданици изтърпяват огромното противоречие на омраза и презрение към кървавото минало на ККП и надеждата за бъдещето ѝ.

Когато злият призрак на комунизма се стоварва върху човечеството, комунистическата партия освобождава изметта на обществото и се възползва от бунта на гангстерите, за да установи политическата си власт. Стореното от нея посредством клане и тирания е с цел да установи и да поддържа деспотизъм под формата на „партийно притежание“. Използвайки така наречената идеология на „борба“, противопоставяща се на природата, на законите на Небето, на човешката природа и на Вселената, тя унищожава човешката съвест и доброта и разрушава традиционната цивилизация и нравственост. Тя оползотворява кървавите избивания и насилственото промиване на съзнания за установяването на злия комунистически култ, създавайки нация с деформирано съзнание, за да може да управлява държавата.

В историята на ККП има периоди на насилие, когато червеният терор достига кулминацията си, както и неловки периоди, в които ККП едва успява да избегне своята гибел. Всеки път тя прибягва до пълното мобилизиране на коварните си средства, за да излезе от кризите, но само за да се запъти към следващия тур на насилие, продължавайки да мами китайския народ.

Когато хората осъзнаят подлостта на ККП и се противопоставят на измамите ѝ, ще настъпи краят на партията и безскрупулната ѝ природа.

В сравнение с петхилядолетната история на Китай, 55-годишното управление на ККП не е нищо повече от миг. Преди появата на ККП Китай бе създал най-величествената цивилизация в историята на човечеството. Партията се възползва от възможността, предоставена от вътрешните проблеми и чуждестранното нашествие в страната, за да опустоши китайската нация. Тя е отнела живота на десетки милиони, унищожила е неизброими семейства и е пожертвала екологичните ресурси, на които се крепи оцеляването на Китай. И това, което е още по-ужасяващо, е почти цялостното унищожаване на китайските нравствени устои и богати културни традиции.

Какво ще е бъдещето на Китай? Какъв път ще поеме Китай? Такива сериозни въпроси са твърде сложни, за да бъдат описани с няколко думи. Но едно е сигурно – ако не се осъществи възраждане на националната нравственост и възстановяване на хармоничната връзка между хората и природата, между хората и Небето и Земята, ако няма вяра или култура за мирно съжителство между хората, то светлото бъдеще за китайската нация ще е невъзможно.

След десетилетното промиване на съзнания и потисничество ККП е внедрила начина си на мислене и стандартите си за добро и лошо в живота на китайския народ. Това е накарало хората да приемат и да намират за смислени извратеността и измамите на ККП и да станат част от лъжите ѝ, предоставяйки идео-

логическа основа за нейното съществуване.

Да отстраним от живота си порочните доктрини, внушени ни от ККП, да различим изцяло безскрупулната природа на ККП и да възстановим нашата човешка природа и съвест – това е първата и най-важна стъпка от гладкия преход към общество без комунистическата партия.

Дали този път може да бъде извървян уверено и мирно, ще зависи от промените, настъпили в сърцето на всеки един китаец. Макар да изглежда, че ККП притежава всички ресурси и апарати за насилие, злият ѝ призрак ще загуби устоите си за съществуване, ако всеки вярва в силата на истината и защитава нравствеността. Всички ресурси могат моментално да се върнат в ръцете на хората, по право разполагащи с тях. Само тогава ще може да се осъществи възраждането на Китай.

Единствено без Китайската комунистическа партия ще има нов Китай.

Единствено без Китайската комунистическа партия ще има надежда за Китай.

Без Китайската комунистическа партия почтените и добросърдечни китайци ще възстановят историческото великолепие на Китай.

Бележки

Коментар първи

[1] Реформата на стоте дни е 103-дневна реформа, продължила от 11 юни до 21 септември 1898 г. Гуансу, император от династията Чин (1875–1908 г.), разпоредил серия от реформи, целящи цялостни социални и институционални промени. Срещу реформите имало силна опозиция от страна на управляващия консервативен елит. Подкрепяна от ултраконсерваторите и с плахата подкрепа на политическия опортюнист Юан Шикай, императрицата направила преврат на 21-и септември 1898 г., принуждавайки младия реформистки настроен Гуансу да се оттегли в уединение. Тя поела управлението като регент. Реформата на стоте дни завършила с анулиране на новите декрети и екзекуцията на шестима от главните привърженици на реформата.

[2] Революцията Синхай, на името на китайската година на Синхай (1911 г.), била организирана, за да събори от власт управляващата династия Чин (10 октомври 1911 – 12 февруари 1912 г.), за да бъде основана Република Китай.

[3] Движението „4-ти май“ е първото масово движение в съвременната китайска история; започнало е на 4 май 1919 г.

[4] От http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt.

[5] Писмо на Мао Дзедун до съпругата му Дзян Чин (1966 г.)

[6] Информация от http://www.debates.org/pages/trans2004a.html.

[7] „Дао Дъ Дзин“, глава 25.

[8] От http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt.

Коментар втори

[1] От химна на комунистите „Интернационалът“.

[2] От доклада на Мао „За разследването на селското дви-

жение в Хунан“ (март 1927 г.).

[3] Китайска народна легенда. „Белокосото момиче“ е история за безсмъртно момиче, което живее в пещера и има свръхспособности, с които награждава доброто и наказва злото, подкрепя праведните и ограничава лошите. Въпреки това в „съвременната“ китайска драма, опера и балет тя винаги е описвана като момиче, което е принудено да избяга в пещерата, след като баща ѝ е пребит до смърт заради това, че отказва да я омъжи за възрастен земевладелец. Тя побелява заради липсата на храна. Историята се превръща в една от най-популярните „съвременни“ драми в Китай и подстрекава класова омраза към земевладелците.

[4] Лумпен пролетариат – грубо преведен като бедни работници. Този термин определя класата на отхвърлените, пропаднали или подземни елементи, които представляват част от населението на индустриалните центрове. Тя включва просяци, проститутки, гангстери, рекетьори, изнудвачи, дребни престъпници, скитници, постоянно безработни и негодни за работа хора, изхвърлените от индустрията и всички видове пропаднали елементи. Терминът е създаден от Маркс в „Класовите борби във Франция“ (1848-1850 г.)

[5] Джоу Енлай (5 март 1898 г. – 8 януари 1976 г.) е втори по известност след Мао в историята на ККП. Той е водеща фигура в ККП и премиер на Китай от 1949 г. до смъртта си.

[6] Гу Шунджан първоначално е един от директорите на агентурата на ККП. През 1931 г. той е арестуван от КМТ и им сътрудничи при разкриването на много от агентите на ККП. Всички осем членове на семейството на Гу по-късно са удушени и погребани във Френската Концесия в Шанхай. Вижте „История на убийствата на ККП“ („The CCP’s History of Assassinations“) за повече информация (http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html).

[7] Войната между ККП и КМТ през юни 1946 г. е белязана от три последователни кампании: Лиаошъ-Шенян, Хуай-Хай и Бейпин-Тианджин, след което ККП взема властта от КМТ и

това довежда до основаването на КНР на 1 октомври 1949 г.

[8] Чиан Кай-Шек е лидер на КМТ, пратен в изгнание в Тайван.

[9] Ху Зонан (1896-1962 г.) е роден в околия Шиаофън (сега част от околия Анджи), провинция Джеджиян; последователно е заместник-командир, действащ командир и главен отговорник на Югозападния военен и административен генерален щаб на КМТ.

[10] Ли Шианниан (1909-1992 г.), един от главните лидери на ККП. Президент на Китай през 1983 г. Изиграва важна роля, помагайки на Дън Сяопин да си възвърне властта през октомври 1976 г. в края на Културната революция.

[11] Когато ККП започва поземлената реформа, тя категоризира и хората. Сред класите на враговете са включени и интелектуалците наред със земевладелци, реакционери, шпиони и други. Те са посочени като ранг номер 9.

[12] От стихотворението на Сима Чиан (от около 145-135 г. пр.Хр. до около 87 г. пр.Хр.), историк и учен от династията западен Хан. Негови известни творби са: „Всеки трябва да умре; човек умира или по-величествен от планината Тайшан или полек от перо“. Планината Тайшан е една от главните планини в Китай.

[13] Ян Куисон „Кратък разбор на финансовата помощ на Москва, давана на Китайската комунистическа партия от 1920 до 1940 г. (1)“, No. 27, Интернет издание на 21 Century (30 юни 2004). http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm (на китайски). Авторът Ян Куисон е изследовател на съвременната история в Китайската академия по социални науки. Понастоящем е професор в отдела по история в Пекинския университет и помощник-професор в Източния китайски университет.

[14] Северната експедиция е военна кампания, ръководена от Чиан Кай-Шек през 1927 г. с цел обединението на Китай под ръководството на КМТ и прекратяване владичеството на местните земевладелци. По време на Северната експедиция ККП е в съюз с КМТ.

[15] Революционното движение по време на съюза на ККП и КМТ, белязано със Северната експедиция.

[16] Сун Ят-сен (1866-1925 г.), основател на съвременен Китай.

[17] Националната революционна армия, контролирана от КМТ, е националната армия на КНР. През периода на съюза ККП-КМТ тя включва членове, които се присъединяват към съюза.

[18] На 12 април 1927 г. КМТ, водена от Чиан Кай-Шек, започва военна операция срещу ККП в Шанхай и много други градове. От 5000 до 6000 членове на ККП са пленени и много от тях са убити в Шанхай между 12 април и края на 1927 г.

[19] Планината Джинганшан се смята за първата селска революционна база на ККП и е наричана „люлката на Червената армия".

[20] Битките Лиаошъ-Шенян, Пекин-Тянджин и Хуай-Хай са трите главни боя между ККП и КМТ от септември 1948 г. до януари 1949 г., които довеждат до унищожаването на голяма част от батальоните на КМТ. В трите битки са дадени милиони човешки жертви.

[21] Лин Биао (1907-1971 г.), един от главните лидери на ККП, подчинен на Мао Дзедун като член на Политбюро, вицепремиер (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.). Лин се смята за архитекта на Великата културна революция. Лин е определен за приемник на Мао през 1966 г., но губи благосклонността му през 1970 г. Предусещайки падението си, Лин се опитва да избяга в СССР след разкриването на заговора. По време на полета обаче самолетът му се разбива във Вътрешна Монголия и той умира.

[22] Цу Циубай (1899-1935 г.), е един от ранните лидери и известни леви писатели. Той е пленен от КМТ на 23 февруари 1935 г. и умира на 18 юни същата година.

[23] „Трите представи" е първоначално спомената в речта на Дзян Дзъмин през февруари 2000 г. Според доктрината на произведението, партията винаги трябва да представлява тенденция-

та на развитие на напредналите китайски производителни сили, ориентацията на напредналата китайска култура и основните интереси на преобладаващата част от китайското общество.

[24] Джан Боджун (1895-1969 г.) е един от съоснователите на Китайската демократична лига, демократична партия в Китай. Той е класифициран като дясноориентиран номер 1 през 1957 г. от Мао Дзедун и е един от малкото „десни“, които не са отстранени след Културната революция.

[25] Луо Лонджъ (1898-1965 г.) е един от съоснователите на Китайската демократична лига, демократична партия в Китай. Той е класифициран като дясноориентиран номер 1 през 1957 г. от Мао Дзедун и е един от малкото „десни“, които не са обезщетени след Културната революция.

[26] Пу Йи, манджурско име Аисин Гиоро (1906–1967 г.), последният император (1908–1912 г.) на Китай, управлявал под името Хсуан Т’ун. След абдикирането от престола новото републиканско правителство му дава голяма държавна пенсия и му позволява да живее в Забранения град в Пекин до 1924 г. След 1925 г. той живее в японската концесия в Тианджин. През 1934 г., царувайки под името К’ан Тъ, той става император на щата Манчукуо, или Манджурия. Пленен е от руснаците през 1945 г., които го държат като затворник. През 1946 г. Пу Йи свидетелства на делото за Токийските военни престъпления, че е бил неволен инструмент в ръцете на японските военни, противно на техните твърдения, че е бил инструмент на Манджурския стремеж за самоопределение. През 1950 г. е предаден на китайските комунисти и е затворен в Шенян до 1959 г., когато Мао Дзедун му дава амнистия.

[27] От „Още няколко думи“ на Цу Циубай от 23 май 1935 г. преди смъртта му на 18 юни 1935 г.

[28] Джан Уентиан (1900-1976 г.), важен лидер на ККП от 30-те години. Заместник външен министър на Китай от 1954 г. до 1960 г., преследван до смърт през 1976 г. по време на Културната революция. Случаят му е повдигнат отново през август 1979 г.

[29] Последният от десетте генерални секретари на ККП, който е отстранен поради несъгласие за използване на сила при студентските демонстрации на площад „Тянанмън“ през 1989 г.

[30] Джан Гуотао (1897-1979 г.), един от основателите на ККП. Изгонен от ККП през април 1938 г. Заминава за Тайван през ноември 1948 г. и за Хонконг през 1949 г. Емигрира в Канада през 1968 г.

[31] „Бандата на четиримата“ е формирана от съпругата на Мао Дзедун – Дзян Чин (1913-1991 г.), служителя от Шанхайския пропаганден отдел Джан Чунциао (1917-1991 г.), литературния критик Яо Уенян (1931 г.) и шанхайския охранител на сигурността Уан Хонуен (1935-1992 г.). Те се издигат във властта по време на Културната революция (1966-1976 г.) и водят китайската политика през първите години на 70-те.

Коментар трети

[1] Из „Анали на храни и стоки“ от „История на бившата династия Хан“ (Хан Шу). „Всичко под небето“ се отнася до Китай под императорите.

[2] Чиян Бочен, „Ориенталска култура“, четвърто издание, 2000 година.

[3] Гао Ган и Рао Шушъ са бивши членове на Централния комитет. След неуспешен опит да завземат властта през 1954 г. те са обвинени в заговор за разцепване на партията, а по-късно са изключени от ККП. Ху Фън, учен и литературен критик, се противопоставя на безсъдържателната литературна политика на ККП. През 1955 г. той е изгонен от партията и е осъден на 14 години затвор. От 1951 до 1952 г. ККП инициира кампаниите на „Трите анти“ и „Петте анти“ с оповестената цел да бъдат елиминирани корупцията, загубите и бюрокрацията във вътрешността на партията, управлението, армията и масовите организации.

[4] Лу Шън (25 септември 1881-19 октомври 1936 г.) е често смятан за основоположник на съвременната народна китайска литература. Също така е бил и изтъкнат преводач. В качеството си на ляво-ориентиран писател, Лу изиграва важна роля в историята на китайската литература. Книгите му оказват силно влия-

ние върху голяма част от китайската младеж. След завръщането си в Китай от медицинско проучване в Сендай, Япония, той става лектор в университета в Пекин и започва да пише.

[5] Както Нефритеният император, така и Кралят-дракон са китайски митологични фигури. Нефритеният император, наричан неформално от децата и обикновените граждани „Дядо“, е владетелят на небесата и е сред най-важните богове в китайския даоистки пантеон. Кралят-дракон е божественият владетел на четирите морета. Всяко море, съответстващо на една от четирите посоки на света, е управлявано от един Крал-дракон. Кралете-дракони живеят в кристални палати, охранявани от скариди-войни и раци-генерали. Освен че властват над водния свят, Кралете-дракони управляват и облаците и дъжда. Твърди се, че Кралят-дракон на Източното море притежава най-голяма територия.

[6] Пън Дехуей (1898-1974 г.), китайски комунистически генерал и политически лидер. Пън е главнокомандващ във войната в Корея, заместник министър-председател на Държавния съвет, член на Политбюро и министър на отбраната от 1954 г. до 1959 г. Отстранен е от държавните постове след несъгласието му с левичарските подходи на Мао на Лушанския пленум на ККП през 1959 г.

[7] Жао Гао (? – 210 г. пр.н.е.), Главен евнух по време на династията Чин. В 210 г. пр.н.е. след смъртта на императора Чин Съ Хуан, тримата – Жао Гао, първият министър Ли Си и вторият син на императора Ху Хай – подправят две от завещанията на императора, провъзгласявайки Ху Хай за новия император и нареждайки на коронования принц Фу Су да се самоубие. По-късно между Жао Гао и Ху Хай се поражда конфликт. Жао докарва елен в императорския съд и заявява, че е кон. Само шепа от присъстващите длъжностни лица се осмеляват да не се съгласят и да кажат, че е елен. Жао Гао решава, че те са срещу него и ги отстранява от управлението.

[8] Клането в Дашин става през август 1966 г. по време на смяната на партийното ръководство в Пекин. Тогава министърът на обществената сигурност по онова време Сие

Фуджъ изнася реч на събрание на Бюрото по обществена сигурност в Пекин в подкрепа на ненамесата в действията на Червената гвардия срещу „петте черни класи“. Тази реч се подава бързо и на събрание на Постоянния комитет на Бюрото по обществена сигурност в Дашин. След това събрание Бюрото предприема незабавни действия и формира план за подбуждане на масите в Дашин да избият „петте черни класи“.

[9] По Кан Юуей, „Сбирка от политически трудове“, 1981 г. Джонхуа Джужу. Кан Юуей (1858–1927 г.) е бил важен реформистки мислител от късния период на династията Чин.

[10] Цитат от Менций.

Коментар четвърти

[1] Лао Дзъ (още известен като Лао Цъ, Ли Ер или Ли Дан), китайски философ, живял през VI в. пр.н.е. Негова е заслугата за написването на „Дао Дъ Дзин“ („Тао Те Чин“), известната творба за даоизма.

[2] Дао Дъ Дзин, глава 25.

[3] Менций, том 2

[4] „Римите за Три“ (Сан Дзъ Дзин), традиционен китайски текст за началното образование.

[5] Менций, том 6

[6] Карл Маркс „Принос към критиката на Хегеловата „Философия за правото“.

[7] Леон Троцки (1879-1940 г.), руски теоретик на комунизма, историк и военачалник, основател на съветската Червена армия. Убит на 22 август 1940 г. в Мексико сити от агенти на Сталин.

[8] Според Джу Ши /или Чу Хси/ (1130-1200 г.), неоконфуциански учен от династията Сон, началното обучение се занимава с добрите обноски, докато напредналото обучение набляга на скритите принципи зад тези обноски. Източник: „Тематични беседи на майстор Джу (Джу Дзи Ю Лей)“, том 7.

[9] Лин Бияо (1907-1971 г.), член от висшите лидери на ККП, служил при Мао Дзедун като член на китайското Политбюро, заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959

г.). Смятан за архитект на Културната революция в Китай. През 1966 г. е посочен за приемник на Мао, но губи доверието му през 1970 г. Предчувствайки падението си, Лин се въвлича в подготовката на опит за преврат, който е разкрит. Той се опитва да избяга в СССР (Съюз на съветските социалистически републики, или Съветски съюз; сегашната Руска федерация). По време на полета обаче самолетът му пада в Монголия и той умира.

[10] Откъс от „Беседи по време на Ян'анския форум за литература и изкуство" (1942 г.), с автор Мао Дзедун

[11] Шистозома е заболяване, причинено от паразитни червеи. Заразяването става посредством контакт със заразена речна вода. Обичайните симптоми включват висока температура, треска, кашлица и болки в мускулите. В по-тежките случаи болестта може да нанесе повреди на черния дроб, стомашно-чревния тракт, белите дробове и пикочния мехур, като в редки случаи може да предизвика припадъци, парализа или възпаление на гръбначния мозък.

[12] „Дао Дъ Дзин", глава 2

[13] „Джин" – китайска единица за измерване на тегло, 1 джин = 0.5 кг; „мю" – китайска единица за измерване на земна площ, 1 мю = 0.165 акра

[14] Преведено от преводача

[15] Както Нефритеният император, така и Кралят-дракон са китайски митологични фигури. Нефритеният император, наричан неформално от децата и обикновените граждани „Дядо", е владетелят на небесата и е сред най-важните богове в китайския даоистки пантеон. Кралят-дракон е божественият владетел на четирите морета. Всяко море, съответстващо на една от четирите посоки на света, е управлявано от един Крал-дракон. Кралете-дракони живеят в кристални палати, охранявани от скариди-войни и раци-генерали. Освен че властват над водния свят, Кралете-дракони управляват и облаците и дъжда. Твърди се, че Кралят-дракон на Източното море притежава най-голяма територия.

[16] „Пълният И Чин", преведен от Алфред Хуан [The Com-

plete I Ching, translated by Alfred Huang. Rochester, VT: Inner Traditions (1998 г.)]

[17] Библията, Матей, 22:21

[18] Лумпен пролетариат – груб превод на бедни работници. Този термин се отъждествява с класата на бездомниците, социално пропадналите и подмолните елементи, съставляващи част от населението на индустриалните райони. Те включват просяците, проститутките, гангстерите, изнудвачите, мошениците, дребните престъпници, скитниците, безработните, уволнените и всички останали непълноценни елементи на обществото. Терминът е въведен от Маркс в „Класовите борби във Франция“, 1848-1850 г.

[19] Патриотичен комитет на Трите само- (Three-Self Patriotic Committee) или Патриотична църква на Трите само-, ПЦТС, е творение на ККП. „Трите само-“ се отнасят до „самоуправление, самоиздръжка и саморазпространение“. Патриотичният комитет на Трите само- изисква християните в Китай да преустановят връзката си с християните в чужбина. ПЦТС контролира всички официални църкви. Църквите, които не се присъединят към ПЦТС, са принудени да затворят. Водачи и последователи на независимите домашни църкви са преследвани и често пъти осъждани на затвор.

Коментар пети

[1] Повече информация по случая може да се намери на:
http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html
http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html

[2] Повече информация по случая може да се намери на:
http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html

[3] Подобна информация е налична на:
http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html (на китайски език)

[4] Ли Шианнян (1902-1992 г.), бивш президент на Китай (1983-1988 г.) и президент на Политическото съвещание към китайското Народно събрание (1988-1992 г.).

Чен Юн (1905-1995 г.), един от най-влиятелните лидери в

комунистически Китай; член на Постоянния комитет на Политбюро в продължение на десетилетия и председател на Централния консултативен комитет от 1987 г. до 1992 г.

[5] Чигонг е общоприето китайско название за усилващи енергията упражнения. Има много школи за чигонг, повечето от които се коренят дълбоко в традиционни духовни убеждения. Фалун Гонг е форма на чигонг.

[6] През 1992 г. Дън Сяопин прекъсва пенсионирането си и пътува из Шенджен и Южен Китай, за да изнася речи за насърчаване на социалистическата пазарна икономика в Китай. Тази обиколка на Дън се смята за повратна точка в икономическата реформа на Китай, която изпада в застой след прословутото масово избиване на площад „Тянанмън“ [на студенти] през 1989 г.

[7] Културните останки на Хемудо, разкрити през 1973 г., са отпреди 7000 години и са от селище на китайската новокаменна епоха.

[8] Бивш председател на Народното събрание в Китай.

[9] Дън казва: „И черната, и бялата котка са добри, стига да хващат мишките“, което означава, че целта на икономическата реформа е да донесе благоденствие на народа и няма значение дали реформата е социалистическа или капиталистическа.

[10] Интелектуалка, измъчвана до смърт от ККП по време на Културната революция за това, че открито казва истината.

[11] Китайският държавен орган, отговорен за съдебното преследване и правния надзор. Функциите му включват вземане на решения относно арести и подвеждането под съдебна отговорност за значими престъпления, провеждане на разследвания, завеждане и подкрепа на обществени дела, интерпретиране на закона за специфични приложения, надзор над съдебни решения и процедури, както и над дейността на затворите, центрове за задържания и трудови лагери.

Коментар шести

[1] Пангу е първото същество и създател на цялата китайска митология

[2] Нюуа е богинята-майка, създала човечеството според китайската митология

[3] Шенон (буквално „Небесният фермер“) е легендарен герой в китайската митология, живял преди 5000 години; той научил древните да се занимават със земеделие; рискувал живота си, за да изпробва стотици лековити (и отровни) билки и различни растения в природата, които са от особена важност за развитието на традиционната китайска медицина

[4] Канджие или Кан Джие е приказен легендарен герой в Древен Китай, за който се говори, че е бил официалният историк на Жълтия император и създател на китайските йероглифи; на негово име е именуван компютърният китайски шрифт

[5] От „Тао-те-Чин“ или „Дао Дъ Дзин“, един от най-известните даоистки текстове, написан от Лао Дзъ

[6] Уводни бележки на „Великото учение“ на Конфуций

[7] От „Записките на историка“ (Шъ Джъ), също преведена като „Записките на великия книжовник“ на Сима Циен (145-85 г. пр. Хр.), който бил първият главен китайски историк. Книгата документира историята на Китай и съседните страни от древни времена до негово време. Методът на историография на Сима Циен е уникален и служи за модел на официалните исторически документи на имперските династии през последните 2000 години.

[8] От „Аналектите“ на Конфуций

[9] От „Аналектите“ на Конфуций

[10] От „Аналектите“ на Конфуций

[11] Конфуций казва в „Напреднало обучение“: „Със самоусъвършенстването на хората семействата им бяха хармонизирани. Чрез хармонизирането на семействата им държавите им бяха правилно ръководени. Чрез правилно управление на държавите цялото царство стана щастливо и спокойно“.

[12] Дон Джоншу (прибл. 179-104 г. пр. Хр.) – конфуциански мислител от династията Хан; в трактата „Три начина за хармонизиране на хората с Небето (Тиен Рен Сан Чъ)“ казва: „Ако Небето се запази, Дао не се променя“.

[13] „Пътуване на Запад“, известно в западните страни като „Маймунският крал“, е написана от Уу Чън’ън (1506-1582 г.); книгата е един от най-популярните класически китайски романи. Основава се на истинска история за известен китайски монах от династията Тан – Шуан Джан (602-664 г.), който пропътувал пеш до мястото, където е днешна Индия, родното място на будизма, за да търси свещените текстове. В книгата, Пигси и Санди са определени от Буда да станат ученици на Шуан Джан и го придружават на Запад в търсене на свещените текстове. Те преминават през 81 опасности и бедствия, преди да стигнат Запада и да постигнат Истинския Плод.

[14] „Сънят за червените къщи“ (Хун Лоу Мън), също превеждана като „Сънят за червената стая“, е написана от Цао Шуечин (или Цао Шуе-Чин) (1715-1763 г.) от династията Чин. Това е трагична любовна история в условията на упадъка на аристократично семейство. Развивайки се около тази основна тема, романът разкрива широка и раздвижена панорама на социалната история. Той демонстрира забележителен и блестящ набор от герои, като главните са Джиа Баою и Лин Даию. Широкообхватната и точно премерена структура на романа, заедно с литературните заслуги под формата на изключителен език, го правят световно признат като образец за класическия роман в Китай.

[15] „Изгнаниците от тресавището“ (също превеждана като „Героите на водната шир“) е един от великите китайски класически романи, написан през XIV век от Шъ Наи’ан. Тези изгнаници са 108 мъже и жени. Интриги, приключения, убийство, война и романтични истории са представени със заинтригуващ и увлекателен маниер от традиционния китайски разказвач.

[16] „Трите царства“ – един от най-популярните китайски класически романи, написан от Луо Гуанджон (1330-1400 г.), базиран на историческите събития от периода на Трите царства (220-280 г.). Той описва сложни и вълнуващи битки за трона сред представителите на трите най-големи политически сили: Лиу Бей, Цао Цао и Сун Чуан; фокусира се върху различни велики таланти и смели стратегии през този период.

[17] „Романс от източен Джоу“ – роман, първоначално написан от Юу Шаою от династията Мин, пренаписан от Фън Менлон в края на династията Мин и последващо ревизиран от Цаи Юанфан по време на династията Чин. Разказва за време от над 500 години, между Пролетния и Есенния период (770-476 г. пр. Хр.) и периода на Воюващите държави (475-221 г. пр. Хр.).

[18] „Цялата история на Юе Фей“ е написан от Циен Цай през династията Чин. Романът описва живота на Юе Фей (1103-1142 г.) от Южната династия Сон, един от най-известните генерали и патриотични герои в китайската история. Генерал Юе Фей се изявява в битките срещу нашествениците от северната народност Джин. Обвиняват го в престъпления, които не е извършил, изпращат го в затвор и го екзекутират, когато вицепремиерът Чин Хуи се опитва да елиминира военната партия. По-късно от Юе Фей са свалени безпочвените обвинения и в негова чест е издигнат храм. На гроба му са монтирани четири чугунени статуи. Коленичили, с голи гърди и ръце на гърбовете, те представляват отговорните за убийството на Юе Фей. Генералът се превръща в образец за лоялност към страната в китайската култура.

[19] Този цитат е от „Откъси от избрани Даоистки свещени текстове“ (Дао Цан Джи Яо) от династията Чин.

[20] Вижте [8]

[21] От речта на Мао на Осмата сесия на Десетото пленарно заседание на ККП.

[22] В оригиналната си реч Мао използва игра на думи: Аз съм като монах, държащ чадър – без Дао (или Фа; каламбур за „коса“) нито Небеса (каламбур за „небе“).

[23] Дзие е името на последния управник на династията Сиа (около 21-16 г. пр. Хр.), а Джоу е името на последния управник на династията Шан (около 16-11 г. пр. Хр.). И двамата са известни като деспоти.

[24] Уен Тианшан (1236-1283 г.) – военен командир, който се борил срещу монголските войски, за да запази целостта на Южната династия Сон; убит на 9 януари 1283 г. при отказ да се пре-

даде на монголците, след като е пленен.

[25] От Менций (Mencius)

[26] От много известно изказване на Менций: „Животът е моето желание, справедливостта – също. Когато не мога да имам и двете заедно, ще държа на справедливостта за сметка на живота“.

[27] От „Комунистически интернационал“. Китайският превод буквално означава: „Никога не е имало спасител и ние не разчитаме на Бог; за да бъдат хората щастливи, изцяло разчитаме на себе си“.

[28] Император Тайуу на Северната Уей, наричан още Туо Тао (424-452 г.)

[29] Император Уузон от династията Тан още наричан Ли Ян (840-846 г.)

[30] Император Уу от Северната династия Джоу още наричан Юу Йон (561-579 г.)

[31] Император Шизон от късната династия Джоу още наричан Чаирон (954-959 г.)

[32] Лозунг, използван в средата на 60-те години по време на Културната революция.

[33] Храмът на белия кон – първият будистки манастир в Китай, построен през 68 г. сл. Хр., единадесетата година Йон Пин в Източната династия Хан (25-220 г.).

[34] На езика Дай, свещеният текст Бейе се произнася Танлан; Бейе е субтропично растение, принадлежащо към семейството на палмите; високо с дебели листа, устойчиви на нощни пеперуди и изсъхващи много бавно; в древни времена, когато хартията още не е била открита, предшествениците на Дай използвали листата на Бейе за писане; буквите, написани върху листата се наричат кореспонденция Бейе, а писанията върху тях – Танлан (Бейе) текстове.

[35] Парк Сианшан, наричан още Парк на благоуханните хълмове, се намира на 28 километра (17 мили) северозападно от центъра на Пекин. Първоначално е построен през 1186 г. през династията Джин; превръща се в летен курорт за имперските се-

мейства през династиите Юан, Мин и Чин.

[36] От „Колко културни реликви са опожарени“ на Дин Шу.

[37] Червената гвардия са цивилни граждани, пряко осъществяващи политиката на Културната революция; най-младите са около 15-годишни.

[38] Летният дворец се намира на 15 километра (9 мили) от Пекин и е най-голямата имперска градина в Китай с история от над 800 години.

[39] Храмът Лоугуан е известно даоистко светилище в Китай; той е почитан като „първата земя, благословена под Небето“; храмът се намира на хълма, северно от планините Джонан, на 15 километра (9 мили) югоизточно от район Джоуджъ и на 70 километра (42 мили) от град Ши'ан.

[40] Ли е китайска мярка за дължина (1 ли е 0.5 км или 0.3 мили).

[41] Император Гаодзъ от династията Тан, наричан още Ли Юан (618-626), първият император на династия Тан.

[42] Народните комуни (Ренмин Гоншъ) преди са били най-високите от общо три административни нива на селските райони през периода от 1958 до 1982 г. в КНР. Комуните имали правителствени, политически и икономически функции. Те са най-големите колективни единици, които са разделени на производствени бригади и производствени отбори. След 1982 г. те са заменени от общините;

[43] От „Колко културни реликви са опожарени“ на Дин Шу.

[44] „Махаяна Махапаринирвана Сутра“ претендира да е последният свещен текст на Махаяна на Буда, предаден през последния му ден като човек; в нея се твърди, че съдържа есенцията на всички текстове на Махаяна.

[45] От Тайшо Трипитака, том 1, номер 7, „Махаяна Махапаринирвана Сутра“; временният превод е в процес на подобряване.

[46] От „Теория и практика на потискането на религиите от Китайската комунистическа партия“ на Бай Джъ; интернет страница: http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm (на ки-

тайски).

[47] Мукти означава ръчна Дхарма, или преподаване и предаване на Закона; мукти още може да се преведе като „освобождаване, излизане от ограниченията и получаване на свобода, свобода от прераждането, от кармата, от заблудите, от страданието“; означава нирвана и също свобода чрез Даяна (медитация); целта е да се избяга от самсара (прераждане).

[48] Нирвана в будизма и индуизма е състояние на блажен мир и хармония отвъд страданията и страстите на индивидуалното съществуване; състояние на единство с вечния дух.

[49] Кампанията за потушаване на контрареволюционерите се разправя жестоко с бивши членове на тайни общества, религиозни асоциации и Куоминтан (КМТ) в началото на 1951 година.

[50] „Война за противопоставяне агресията на САЩ и в помощ на Корея“, както я нарича ККП, избухва през 1950 г.; на Запад е известна като Корейската война.

[51] Уу Яодзон (1893-1975 г.) и други публикуват така наречените „Средства за китайските християни за оказване на влияние в построяването на нов Китай“, известен още като „Иновационен манифест на „Трите само-“ през 1950 г. и впоследствие създават църквата на „Трите само-“.

[52] Великата зала на народа, построена през 1959 г., се намира в западната част на площад „Тянанмън“. Там се организират срещите на Народния конгрес на Китай.

[53] Вижте [46]

[54] Кесая – роба на монах или свещеническо расо

[55] Джан Боджун (1895-1969 г.) е един от основателите на Китайска демократична лига, демократичната партия в Китай; той е определен като „дяснонастроен номер едно“ през 1957 г. от Мао Дзедун и е от малкото „дяснонастроени“, обезщетени след Културната революция.

[56] Император Хуизон от династията Сон още наречен Джао Джъ (1100-1126 г.).

[57] Су Донпо (1036-1101 г.), известен китайски поет и пи-

сател от династията Сон; един от осемте майстори на прозата през династиите Сон и Тан.

[58] Уен Джънмин (1470-1559 г.) – китайски художник от династията Мин.

[59] Тан Боху (1470-1523 г.) – прочут китайски учен, художник и поет от династията Мин.

[60] Джин е мярка за тегло в Китай; 1 джин е 0,5 кг

[61] Вижте [36]

[62] От стихотворението на Мън Хаоран (689-740 г.), който е известен поет от династията Тан.

[63] Уан Съджъ (321-379 г.) – най-известният калиграф в историята, от династията Тан.

[64] Оригиналният „Пролог Лан Тин“, за който има данни, че е написан Уан Шъ Джи в началото на кариерата си на калиграф (на 51 г., 353) е всепризнат като най-важната творба в историята на китайската калиграфия.

[65] Уу Чън'ън (1506-1582 г.) – китайски романист и поет от династията Мин, автор на „Пътешествие на Запад“, един от четирите най-добри китайски романа.

[66] Уу Джиндзъ (1701-1754 г.), изтънчен писател от династията Чин, автор на „Учените“ (Рулин Уаишъ, също известен като „Неофициална история на учените“).

[67] Проза, написана от Оуян Шиу (1007-1072 г.), един от „Осемте велики майстори на прозата на династиите Тан и Сон“; той нарича себе си „стар пияница“.

[68] Алтернативно име на Червената гвардия

[69] Енциклопедия Йонглъ или Йонглъ Дадиан е поръчана от император Йонглъ от династията Мин през 1403 г.; смята се за най-ранната и велика енциклопедия в света; две хиляди учени са работили по този проект; включени са 8000 текста от древни времена до ранния период на династията Мин; завършена през 1408 г., енциклопедията включва над 22 000 ръкописа и заема 40 кубични метра (1400 кубични фута).

[70] Лин Биао (1907-1971), един от висшите лидери на ККП, служил по времето на Мао Дзедун като член на Политбюро, като

заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.); опитва се да избяга от Китай, но самолетът му се разбива на път за Монголия и той умира.

[71] „Лиан Шиао“ представлява група назначени писатели, сред които Джоу Йилиан, който заради писането си в групата получава анонимно писмо от стар приятел, за „изключително безсрамие“.

[72] Император Чин Шъ Хуан (259-210 г. пр. Хр.), още наричан Йин Джън, е първият император в историята на обединен Китай. Той стандартизира писания език, валутите, теглата и мерките и заповядва построяването на Великата китайска стена; всичко това влияе в голяма степен на китайската история и култура; той заповядва изгарянето на книгите на различни школи като конфуцианството и даоизма; веднъж заповядва 460 конфуциански ученици да бъдат изгорени живи; по-късно в историята тези събития са наречени „изгаряне на книгите и погребването на конфуциански ученици“; той построява огромен мавзолей за себе си и глинената армия на гроба на император Чин става известна като едно от осемте чудеса на света.

[73] От „Писания на Мао Дзедун“, 1949-1976 г. (том 2)

[74] От творбата на Мао „Поправете партийния стил на работа“ (1942 г.)

[75] От творбата на Мао „Беседи на Ян’анския форум за литература и изкуство“ (1942 г.)

[76] Уу Сун (1838-1896 г.), първоначално Уу Цъ, роден в Тангйи, Шандон; след като изгубва баща си в ранна възраст, семейството му обеднява; принуден е да проси храна, за да нахрани майка си, и става известен с просията си в името на почитта към семейството; след смъртта на майка му просията се превръща в единствен начин за преживяване; с парите от просено той организирал безплатни училища.

[77] Ху Фън (1902-1985 г.), учен и литературен критик, противопоставил се на теоретичната политика за литературата на ККП; изгонен от партията през 1955 г. и осъден на 14 години затвор.

[78] От „Избрани творби на Мао Дзедун“ (том 5), „Нещата започват да се променят“ (1957 г.)

[79] Циен Бочън, „Култура на Ориента“, четвърто издание (2000 г.).

[80] Студентското движение от 4 юни е подето между 15 април и 4 юни от студенти, подкрепящи демократичните реформи в Китай; по-късно е потушено от Народната освободителна армия и е наречено от международната общественост „Клането на 4 юни“.

[81] Управление, специално създадено, за да преследва Фалун Гонг, с абсолютна власт над всички нива на администрацията в партията и всички политически и юридически органи.

[82] „Класов произход“ (кръвен, родствен) – теория, според която нечия природа се определя от класата на семейството, в което човек е роден.

[83] От песента от модерната опера „Легенда за червения фенер“ – популярна творба, служеща за образец през Културната революция (1966-1976 г.).

[84] Му е единица за измерване на площ в Китай. Едно му е 0.165 акра

[85] „Трите представи“ – според тях партията трябва винаги да представя тенденцията на развитие на напредналите производителни сили в Китай, ориентацията на напредналата китайска култура и основните интереси на преобладаващото мнозинство в Китай.

[86] Въвеждаща реч на Първата сесия на Първия национален конгрес на КНР (15 септември 1954 г.)

[87] „Синдромът на червеното око“ – еквивалент на западния израз „зеленоокият“ – използва се, за да опише човек, който се чувства неудобно и в неравностойно положение, когато види, че другите се справят по-добре от него и смята, че той е човекът, който трябва да се справя по-добре.

[88] Популярна пиеса, служеща за образец по време на Културната революция (1966-1976 г.); в народната легенда белокосото момиче е безсмъртна, която живее в пещера, има свръхспо-

собности, с които възнаграждава доброто и наказва злото, подкрепя праведността и ограничава порочността; но в модерната китайска опера тя е описана като момиче, което е принудено да избяга в пещера, след като баща ѝ е пребит до смърт за това, че отказва да я омъжи за възрастен земевладелец; косата ѝ побелява от недохранване; тази история се превръща в една от най-популярните драми в Китай и подхранва омраза към земевладелците.

[89] „Войната в тунела“ (Дидао Джан), черно-бял филм от 1965 г., в който Китай твърди, че партизаните от централната част на страната са се били с японските нашественици в различни подземни тунели през 40-те години.

[90] „Войната на мините“ (Дилей Джан), чернобял филм от 1962 г., в който се твърди, че партизаните от провинция Хъбей са се били с японските нашественици с ръчно направени мини през 40-те години.

[91] Литературна композиция, предписана за имперските граждански церемонии, известна със своята суха форма и липса на идеи.

[92] Великият глад (1959-1961 г.) в Китай е най-големият глад в човешката история; смята се, че броят на жертвите от него е между 18 и 43 милиона души.

[93] Вижте [7]

[94] От Мао Дзедун (1942 г.).

[95] Движението от 4 май е първото масово движение в съвременната китайска история; започва на 4 май 1919 година.

[96] Чън Гили, „Предупреждението на река Хуайхъ“ (1995 г.).

[97] От „Прологът – как Ли Юан се завръща към Пангу“ от Хан Ю (768-824 г.), един от „Осемте велики майстори на прозата през династиите Тан и Сон“.

[98] Тао Юанмин (365-427 г.), също известен като Тао Циен, велик поет на китайската литература.

Коментар седми

[1] Писмо на Мао Дзедун до съпруга му Джан Чин (1966 го-

дина).

[2] Суперструктурата в контекста на социалната теорията на марксизма се свързва с начина на взаимодействие между човешкия субективизъм и материалната субстанция на обществото.

[3] Ху Фън, учен и литературен критик, противник на догматичната литературна политика на ККП. Изключен е от партията през 1955 г. и е осъден на 14 години затвор.

[4] „Аналекти“ (избрани откъси) от Конфуций.

[5] „Левитикус“ 19:18.

[6] Маркс, „Комунистически манифест“ (1848 година).

[7] Мао Дзедун, „Демократична диктатура на народа“ (1949 година).

[8] Мао Дзедун, „Ние трябва напълно да съдействаме [на потушаването на контрареволюционерите],така че всяко семейство трябва да бъде информирано“. (30 март 1951 година)

[9] Мао Дзедун, „Ние трябва енергично и прецизно да ударим по контрареволюционерите“. (1951 година)

[10] Небесното царство на Тайпин (1851-1864 г), известно също като Въстанието Тайпин, е един от най-кървавите конфликти в китайската история. Това е сблъсък между силите на императорски Китай и онези, вдъхновени от самопровъзгласилия се мистик от културната група Хака – Хон Сиуцуан, който е и човек, приел християнството. Смята се, че най-малко 30 милиона души са загинали.

[11] Извадка от книгата, публикувана от намиращото се в Хонконг списание „Чънмин“ (www.chengmingmag.com), издание от октомври 1996 г.

[12] Големият скок напред (1958-1960 г.) е кампания на ККП за задвижването на индустрията и в частност на производството на стомана. Тази кампания е позната и като едно от най-големите икономически бедствия.

[13] Публикувана през февруари 1994 година от издателска къща „Червено знаме“. Цитатът е преведен от преводача.

[14] Единица за измерване на земя в Китай. 1 му = 0.165 акра.

[15] Пън Дехуей (1898-1974 г.) – китайски комунистически генерал и политически лидер. Пън е бил главнокомандващ във войната с Корея, вицепремиер на Държавния съвет, член на Политбюро и министър на отбраната от 1954 до 1959 година. Той е свален от поста, след като влиза в разногласие с левичарските подходи на Мао по време на Пленума на ККП в Лушан през 1959 г.

[16] Ди Джагър, Реймънд Дж. „Врагът отвътре“. Гилд Букс, „Католик полс инкорпорейтед“ (1968 г.)

[17] Масовото избиване в Дасин започва през август 1966 г. по време на промяната на партийния секретариат в Пекин. Тогава на среща с Обществеото бюро за сигурност в Пекин министърът на обществената безопасност Сие Фуджъ държи реч относно прекратяването на вмешателството между Червените гвардейци и „петте черни класи“. След срещата, Бюрото за сигурност в Дасин незабавно се заема с това и формира план за подстрекателство на масите в Дасин да избият „петте черни класи“.

[18] Джън Ии, „Аленият мемориал“ (Тайпе, Издателска къща на китайската телевизия, 1993 година). Тази книга е достъпна и на английски: Scarlet Memorial: Tales of Cannibalism in Modern China by Yi Zheng, преведена и издадена от T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998)

[19] „Старото общество“, както ККП го нарича, се свързва с периода преди 1949 г., а „новото общество“ се свързва с периода след 1949 година, когато ККП завзема властта в страната.

[20] „Право яке“ е средство за мъчение. Ръцете на жертвата се извиват и завързват с въже зад гърба, а след това се издърпват напред през главата. Този начин на мъчение може мигновено да осакати ръцете на човек. След това жертвата е натикована насилствено в „право яке“ и провисвана във въздуха за ръцете. Последствието от това жестоко мъчение е счупване на костите в рамото, лактите, китката и гърба, което често води до смърт от непоносимата болка. Няколко практикуващи Фалун Гонг

са загинали вследствие на това мъчение. За повече информация: Chinese: http//search.minghui.org/mh/articles /2004/9/30/85430.html

English: http/www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html

[21] През 1930 година Мао нарежда на партията да избие хиляди партийни членове, войници от Червената армия и невинни граждани в провинция Джиансъ, в опит да укрепи властта си в областите, контролирани от ККП. За повече информация:

Chinese: http//kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html

[22] Гао Ган и Рао Шушъ са бивши членове на Централния комитет на ККП. След неуспех в борбата за власт през 1954 г. те са обвинени, че кроят планове за разцепването на партията на две части и впоследствие са изключени от партията.

[23] Джоу Енлай (1898-1976 г.) е бил втори по значимост за Мао в историята на ККП. Той е бил ръководна фигура в ККП и премиер на Народна република Китай от 1949 г. до смъртта му.

[24] Уан Сианген, „Документи за подкрепата на Виетнам в борбата срещу Америка“. (Пекин, Интернационална културна издателска компания, 1990 г.)

[25] Джан Джисин – интелектуалка, изтезавана до смърт от ККП по време на Китайската революция, защото критикувала провала на Мао в Големия скок напред и защото била открита и казвала истината. Охраната на затвора често я събличала гола и я хвърляла в тъмница с мъже затворници, където била изнасилвана многократно, докато полудяла. В затвора се страхували, че ще крещи лозунги по време на екзекуцията ѝ, затова отрязали езика ѝ преди това.

[26] От Изследователска фондация Лаогай, 12 октомври 2004 година.:

http://www.laogai.org/news2/newdetail.php?id=391 (на китайски)

[27] Един от трите инструмента (методи на производството, вид на производството и връзки в производството), които Маркс използва за анализ на социалните класи. Производстве-

ните връзки се отнасят за хората, които притежават средствата и онези, които не ги притежават, тоест връзката между собственика на имота и орача или капиталиста и работника.

[28] Менций, книга 3, Пенгуин класически серии, преведена от Д. С. Лау.

[29] От Фан Джонгиан (989-1052 г.), бележит китайски възпитател, писател и служител в правителството на Северната династия Сон. Този цитат е от неговата известна проза „Изкачвайки кулата Юеян“.

[30] От Гу Янму (1613-1682), изтъкнат учен от ранната династия Чин.

[31] От Менций, книга 7. Пенгуин класически серии, превод Д. С. Лау.

[32] „Село от три семейства“ е писателското име на трима писатели през 60-те години на XX век – Дън Куо, У Хан и Лиао Моша. У Хан е автор на пиесата „Хай Руи се отказва от поста си“, която Мао смята за политическа сатира за неговото приятелство с генерал Пън Дехуей.

[33] Китайската народна легенда за белокосата девойка е история за безсмъртна фея, която живеела в пещера и която имала много свръхестествени способности, с които награждавала доброто и наказвала злото. Въпреки това в китайската „модерна“ драма, опера и балет, тя е описвана като момиче, принудено да избяга в пещера, след като баща ѝ бил пребит до смърт заради това, че отказал да я даде за жена на стар богаташ. Косата ѝ побеляла от недохранване според модерната версия. Тази фолклорна легенда е трансформирана в една от най-известните комунистически драми от писателите в ККП, за да насажда класова омраза към земевладелците.

[34] Лин Биао (1907-1971 г.), един от по-старите лидери на ККП, служил при управлението на Мао Дзедун като член на Политбюро, като заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.). Лин е смятан за архитект на Културната революция. Бил е определен като наследник на Мао през 1966 г., но загубва благоволението му през 1970 г. Усещайки своя крах,

Лин се замесва в провалил се впоследствие заговор и се опитва да избяга в СССР, когато предполагаемият заговор е разкрит. Докато се опитва да избяга от преследването, самолетът му се разбива в Монголия и той умира.

[35] Ю Луокъ е защитник и борец за човешки права, убит от ККП по време на Културната революция. Неговото монументално есе „Семеен произход“, написано на 18 януари 1967 г., е една от най-разпространяваните и четените творби, отразяващи непартийни мисли по време на Културната революция. Лин Джао, студентка от Университета в Пекин, специализираща журналистика, е класифицирана като дясна през 1957 г. заради независимото си мислене и открито критикуване на комунистическото движение. Тя е обвинена в заговор срещу народната демократична диктатура и е арестувана през 1960 г. През 1962 г. е осъдена на 20 години затвор. Убита е от ККП на 29 април 1968 г. като контрареволюционер.

[36] От http://www.laojiao.org/64/article0211.html (на китайски)

[37] От „Отворено писмо от Сон Мейлин до Лиао Чънгдзи“ (17 август, 1982 г.). Източник: http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445 (на китайски).

Коментар осми

[1] „Леопардът умря, но кожата му остана“ е взето от древната китайска книга с пророчества „Поема за цветовете на сливата“ на Шао Йон (1011-1077 г.). Тук леопардът символизира географската територия на бившия Съветски съюз, която по форма действително напомня бягащ леопард. С краха на бившия Съветски съюз се разпада същността на комунистическата система, оставяйки само „кожа“ (форма), която Китайската комунистическа партия унаследява.

[2] Конституция на Китайската народна република (официален превод, 1999 г.).

[3] Случаят „Корпус АБ“ описва операцията на „Антиболшевишките групировки“ през 1930 г., когато Мао заповядва да

бъдат убити хиляди членове на партията, войници от Червената армия и невинни мирни жители на областта Дзянсъ, в опит да усили властта си в областите, управлявани от ККП.

[4] Из „Доклад за разследване на християнското движение в Хунан“ на Мао (1927 г.).

[5] Планината Тай е една от петте известни планини в Шандунска област в Китай. Тя е обект на световно наследство на ООН от 1987 г. насам.

[6] Кампанията за изземване на земята се отнася за сенчестата страна на икономическите реформи в Китай. Подобно на индустриалната революция в Англия (1760 – 1850 г.), земеделските земи в днешен Китай били разграничени, за да се създадат различни икономически зони за всяко ниво (районни, градски, областни и държавни). В резултат на „изземване на земята“ китайските фермери губят собствената си земя. Жителите на по-старите градски зони често били принуждавани да се преселят, за да освободят земя за комерсиално развитие срещу минимална компенсация. Допълнителна информация на страниците на http://www.uglychinese.org/enclosure.htm

[7] Лин Джао, студентка от Пекинския университет, специалност журналистика, е класифицирана като реакционер през 1957 г. заради независимите си разсъждения и отправена критика към комунистическото движение. Тя е обвинена в заговор за сваляне на народната демократическа диктатура и е арестувана през 1960 година. През 1962 г. е осъдена на 20 г. затвор. Убита е от ККП на 29 април 1968 г. като контрареволюционер. Джан Джисин е интелектуалка, измъчвана до смърт от ККП по време на Културната революция заради критика към провала на „Великият скок напред“ на Мао и откровеност в разкриването на истината. Затворническата охрана многократно я разсъблича, връзва ръцете ѝ зад гърба ѝ и я хвърля в мъжките килии, където я подлагат на групови изнасилвания, докато тя не загубва разсъдъка си. В затвора се страхуват, че ще отправя протестни призиви, докато я убиват, и затова прерязват гърлото ѝ преди екзекуцията.

[8] „Февруарската революция“ – руска буржоазна революция през февруари 1917 г., която сваля царя от трона му.

[9] Октомврийската революция, известна също и като Болшевишката революция, оглавена от Ленин и осъществена през октомври 1917 г. Революцията унищожава революционерите от капиталистическата класа, свалили царя, като по този начин удавя буржоазната революция в Русия.

[10] Както „Инцидентът Мари“, така и „Клането на 12 април“ са нападения на Куоминтан срещу ККП. „Инцидентът Мари“ е осъществен на 21 май 1927 г. в Чаншан, провинция Хунан. „Клането на 12 април“ е проведено на 12 април 1927 г. в Шанхай. И в двата случая членове на ККП и активисти, поддържащи партията, са подложени на нападения, арестувани или убити.

[11] Лиу Ди, офицер от 20-а Червена армия, обвинен в членство в „групировката АБ“, вдига въстание в град Футян, обвинявайки Ли Шаоцю, че е контрареволюционер. Въстаниците превземат града и освобождават над 100 затворници, обвинени в членство в „групировката АБ“ с викове „Долу Мао Дзедун“.

[12] Пън Дехуей (1898-1974 г.) – политическият лидер на комунистически Китай; главнокомандващ в Корейската война, вицепремиер на Държавния съвет, член на Политбюро и министър на отбраната от 1954 до 1959 година. Той е освободен от официалните си постове по време на пленума през 1959 г. в Лушан заради несъгласие с лидера Мао.

[13] Из „Ли Лисан: Човекът с четири заупокойни служби“

[14] Четирите принципа са: социалистически път, диктатура на пролетариата, водачество на комунистическата партия, марксизъм-ленинизъм и мисълта на Мао Дзедун.

Коментар девети

[1] Според традиционното конфуцианско разбиране императорите или царете управляват съгласно мандат от Небето и за да се даде такова пълномощие, висотата на тяхната нравственост трябва да е в съответствие на тази върховна отговорност. Подобно разбиране може да се види и при Менций. В стиха „Кой дава властта на монарха?“, когато го питат кой дава земята и

управляващата власт на императора Шън, Менций отговаря: „Тя е от Небето“. Идеята за божествения произход на властта може да се открие и в западните християнски традиции. В Римляните 13:1 на Библията (версията на Крал Джеймс) например може да се прочете: „Нека всяка душа да е подчинена на висши сили. Защото няма друга власт, освен тази на Бог: властта, която съществува, е предопределена от Бог.“

[2] Един център се отнася до икономическото развитие, докато двете основни точки са: поддържане на четирите основни принципа (социалистически път, диктатура на пролетариата, водеща роля на ККП, марксизъм-ленинизъм и маоистката мисъл) и продължаване на политиката на реформи и отваряне към Запада.

[3] Данни от репортаж на осведомителната агенция „Синхуа“ от 4 март 2004 г.

[4] „мю“ – китайска единица за измерване на земна площ, 1 мю = ~ 0.165 акра

[5] Данни от репортаж на осведомителната агенция „Синхуа“ от 29 февруари 2004 г.

[6] „Принципът на трите не“ се появява в миналото. През 1979 г. Дън Сяопин предлага „Принципът на трите не“, за да насърчи хората да кажат какво мислят: не-заклеймяване, не-атакуване, не-търсене на грешки. То би трябвало да напомня на хората за насърчаването на интелектуалците през 50-те години по инициатива на Мао, последвано от бруталното преследване на изказалите мнение. Сега новопредложените „три не“ се отнасят до „развитие без дебати, напредък без борби и прогрес без задоволство при изоставането“.

[7] Член 23 от Основния закон на Хонконг е предложен през 2002 г. от правителството на Хонконг под натиска на Пекин. Той сериозно уронва свободите и човешките права в Хонконг, подкопавайки обещаната от ККП политика на „една страна, две системи“. Глобалното противопоставяне на член 23 довежда до оттеглянето му през 2003 година.

[8] Лиу Шаочи, председател на Китай между 1959 г. и 1968

г., смятан за приемник на Мао Дзедун. По време на Културната революция (1966 – 1976 г.) той е преследван като предател, шпионин и изменник. Умира през 1969 г., след като е малтретиран жестоко в затвора от ККП.

[9] CCTV (China Central Television – Централната китайска телевизия) се притежава и ръководи директно от централното правителство. Тя е главната система за радио- и телевизионни предавания в Китай.

[10] Цитираните фрази са заглавия от песни, писани и изпети по време на „ерата на Мао“ през 60-те и началото на 70-те години на XX век.

[11] Мао е казал, че „ние не само не се страхуваме да правим грешки, но и сме добри в коригирането им“.

[12] За детайлни анализи на видеото на самозапалването се отнесете до:

http://www.falun-bg.info/video_audio.htm на български или

http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html на английски език.

[13] Суперструктурата в контекста на марксистката теория за обществото се отнася до взаимодействието между човешката субективност и материалната действителност на обществото.

[14] Това е китайска поговорка, която показва неизменността в природата на човек. Поговорката се превежда също и като „Вълкът козината си мени, но нрава – не“.

[15] Курс на икономически реформи, познат като програмата „Три свободи и един договор“, предложен от Лиу Шаочи, тогавашен президент на Китай. Програмата включва разпределяне на земи за лично ползване, свободни пазари, индивидуална отговорност на предприятията относно печалбите и загубите им и фиксиране на производителните квоти въз основа на броя на домакинствата.